

העולם הזה

סערו ריחוק

הפולסו

מיצעד

האיוולת

של משרד

הבריאות

לדן

Vogue

IMPORTED

SUPERSLIMS
100^s

נוג-סלסמס, זקיקה וייחודית

SEE... FEEL... TASTE THE DIFFERENCE

אזהרה: משרד הבריאות קובע כי - העישון מזיק לבריאות

מיכתבים

מים מן הסלע

על התדמית של משה רבנו (הבחי" רות הן כמו, שושלת!": העולם הזה 15.10.88)

אפילו שיריב בן-אליעזר, המומחה לתיקשורת המונים, הוא נכרו של רייד בקגוריון, כיצד הוא יכול לקבוע שמשו רבנו לא היה עובר, כיום, את אחרותהסטימה, כי הבראם גימגם?

גימגם, גימגם. אבל מי הוציא מים מן הסלע?

גיל סלר, ירושלים

חרפת אליהו

על קברות מוסלמיים באזור מערת אליהו בכרמל (אם יתנו לי, אחזור לחיפה!": העולם הזה 15.9.88)

כדאי להעמיד עובדות על ריקון: מערת אליהו משמשת כמקום עלייה לרגל לבני ארבע דתות (יהודים, נוצרים, מוסלמים ודרוזים), ולא כפי שציין מפיו של ח'אלד אליחסן.

אין באתר כל באר, אלא בורמים, הממוקם סמוך לפיתחה של המערה.

חלקת הקבר של מישפחה אליחסן לא נמצאת באזור חוששני שאלחסן עירבב בין מי ציאות לבין דימיון, על רקע טווח הזמן שחלף.

אליחסן (סימוכין לכך גם קיבלתי מיעקב עולמי, מי שניהל את הסקר הארכיאולוגי באזור חיפה הכרמל בשנים 1974-1964. כימים אלה נמצא ברפוס סקר חיפה מערב, של האגודה לסקר ארכיאולוגי של ישראל, הכולל גם את אזור מערת אליהו וברור מן הסקר, כי אין בנמצא קברות מוסלמיים באזור).

על שלוש הנקודות רלעיל אני יכול גם להעיד מידע אישי, כאשר לפני חמש שנים יזמתי ועמרתני בראש עבודות השיקום במערת אליהו, בתוקף תפקידי דא, כמנכ"ל האגודה לפיתוח תיירות חיפה.

עבודות השיקום בוצעו על רקע ההזנחה הגוררת את ששרתה במקום וקודם פעולות השיקום וזה האתר למטבע הלשון "חרפת אליהו". אם בעתיד יתאפשר לח'אלד אליחסן לבקר במקום, הוא לא יתקשה לזהותו, שכן עבודות השיקום במקום לא באו לשנות את פניו, אלא לשמרן בלבד.

ראשונים תמיד אנחנו

על חידוש לשוני שלא נקלט (איגרת העורך", העולם הזה 15.10.88)

לא צריך להיות פסיכולוג גדול כדי להבין מדוע עורך העולם הזה, האשכנזי אורי אבנרי, ביקש לחפש את המילה אשכנזי לכתבת-ערוכת, שאחר מהוריו אשכנזי והשני ספרדי. טוב מאוד שהחידוש הזה לא נקלט. הצרע הטיבתי (בהתחשב בכך שרובו של העם בארץ הוא ספרדי) רורש שאם כבר לחדש מונח לכתבת-ערוכת כזה המונח צריך להיות ספרדי. זה גם מצלצל הרבה יותר טוב.

אברהם (מינו) אמריליו, רמת-גן

ענת הבליין

על חידוש לשוני של עורך העולם הזה (איגרת העורך", העולם הזה 15.10.88)

באמת כל הכבוד לעורך העולם הזה חלילית. יומן. אמרגן. חמשיר. ועכשיו - בליין.

המונח הזה התפשט אמנם כאש בשרהיקוצים ואני נתקלתי בו בכל יום, אבל מה לעשות, הוא לא מוצא חן בעיניי.

כנראה שבאופן תתיהכרתי אני מקשרת את זה עם בלות וכדומה (למרות ה-בבלות, היתה לי עדנה" של שרה אמנו). כשאני קוראת את המילה בליין מייד מצטיירת כנגד עיני דמותו של קשיש כפוף, המתאמץ ככל כוחו, אבל לבלות הוא כבר לא יכול, כי הוא כבר בלוי לגמרי. רמה הרביעי, פתחתיקווה

עובדות החיים

על הגדרה שגויה של העולם הזה (המשך בעמוד 4) 2667

מילחמת הבורים

שאלון שהפיץ העולם הזה מגלה כמה עובדות מדהימות - חד"ש - מיפלגה ימנית ידועה, בראש רשימת "אומץ" עומד רפאל איתן, והד"ר יוסף בורג, שעדיין זוכרים לו את חסד נעוריו, עומד בראש המפד"ל. ומי דוגל בטרנס-פר? מיפלגת-העבודה, כמובן.

8

לפברק כאסח

ההבדל הזניח בין קוקה קולה לפפסי קולה הוא עצום לעומת ההבדל בין המערך ללי-כוד. מומחים, פירסומאים, יחצנים, תדמית תנים נדרשו עכשיו לשתי המיפלגות כדי לגלות את הפאילור-התהום הפ" עורה ביניהן. הם צריכים לה-זיע הרבה כדי לפברק כאסח.

11

דף חרש

קולות, כביסה ונסיכים קטנים

מתי יופיע, סוף-סוף, הנסיך הקטן שידלג מכוכב הפופ לכוכב הגיאז ומשם לכוכב ה" גינס ולזה של המערבונים? תיסמונת חוני המעגל בספר בידיוני של סטניסלס לס. האם דומה קול המון לקול שדי? ואלבום-אמנות שהוא מיפעל תרבותי יוצא-דופן.

26

עוברים על תנאי

גם מכונת ב"מיו וסכום של 270 אלף דולר לא הצליחו לשכנע את הבעל, צעיר יפה תואר, לאפשר לאשה לעשות שימוש בביציות המופרות בקברות בינתיים הן ממתניות.

33

גידושי הצי"ד

כתבת-התביעה שהגישה באחרונה רוני גיב" עתי נגד בעלה, הצייר הנודע משה גיבעתי, חושף חיי בדידות ומחסור כלכלי. עוד היא טוענת כי הצייר הוא אל-כוהליסט ובלתי-יציב בנפ" שו. גיבעתי מכחיש מכל וכל.

30

כאילו אלכסים

במשך שבע שנים היה לרנה דאוסון (בת-מונה) גוב נהדר. היא היתה הדומיננטית של ג'אן קולינס משושלת. תמורת 150 דולר ב" שעה היתה מגיעה לפתיחות חגיגות ונהנית מפירסומה של הכוכבת. בקרוב היא מתח"תנת עם גדי הראל, ישראלית שחיה 18 שנים בארצות-הברית. היא גם חולמת לעלות.

24

המדורים הקבועים:

- 3 מיכתבים - מים מן הסלע
- 4 איגרת העורך - למען האסיר
- 5 תשקוף - שוטרים עושים חלטורה
- 10 במדינה - בן של אבא
- 11 הנדון - מה ההבדל?
- 12 אנשים - נוכח עולד
- 14 אתה והשקל - חירים בורחים
- 15 יומן אישי - מחו של תא
- מה הם אומרים - ירון לוונון.
- חיים סתיו. מאיר שניצר. אילן

כתבת השער הקדמי:

פוליו לעם

מילחמת נגיפי הפוליו במישרד-הבריאות העלתה שוב לסדר-היום את חוסר-היכולת של רשויות-הבריאות בארץ להתמודד עם המ"ציאות. ויכוחים סמנטיים, האשמות הדדיות, היסטריה ציבורית, ומעל לכל - חוסר ההחלטה - מאפיינים את ההתפרצות, או שמא זאת מגיפת הפוליו האחרונה.

6

כתבת השער האחורי:

מקום 84 (לשעבר)

משה סיני, קפטן הפועל תל-אביב, היה מקבל פנייה של הליכוד להצטרף לש"ר ותיו כמחמאה, אבל היה זה דווקא המערך שסיפח אותו לשורותיו. סיני לא בדיוק יודע מדוע הוצב דווקא במקום ה-84 ברשימת המערך לכנסת. ביקשו ממנו - הוא הסכים. אלא שהדרכי קיל-קל את כל התוכניות, והוא נדרש להחליט - פוליטיקה או כדורגל. הכדורגל ניצח.

38

שושנה ופואד

בשוק הכרמל

שוק הכרמל, מעוז ידוע של הליכוד, דווקא האיר פנים לנציגי המערך שושנה ארבל-אלמוזלינו ובנימין (פואד) בן-אליעזר. לא זרקו עליהם עגבניות, להיפך, שושנה, שאינה מבוזת זמן, אפילו הספיקה לערוך קניות.

18

פיקנטי נגד

נציב-המים

מודעות בעיתונים שפירסם משה בדש, בעל מיפעלי פיקנטי, שבהן תיאר התנכלויות של נציב מס-הכנסה, יאיר רבינוביץ, העלו את חמתו של רבינוביץ עד כדי כך שביקש לעצרו בגין הטרדה. בית-המישפט דחה הבקשה.

31

רחל המרחת מדווחת:

כבר מותר לגלות - יונה אליאן בחודש הרביעי • החתיכות הישראליות לא הס" פיקו לדני א"ן - הוא מתחתן עם עורכת-דין גרמניה • אחרי הרבה נאחס - חזר סוף-סוף המזל גם לחלי גולדנברג • לא תמיד בוק אשם - לפעמים זאת המאהבת • חידה - האם תפגוש דנה סטיניה (בתמונה) את אלי אוחנה?

42

עשה את זה!

גוליאן דויד, ישראלי לשעבר, הגיע לפאריס ללא פרוטה. היום, אחרי שנתיים, כבר יש ברשותו רולס-רויס, היחידה מסוגה בפא"ריס, מטוס פרטי, דירת-פאר, יאכטה בריב"יירה ועשרות דירות להשכרה ברחבי פאריס. לא מזמן קיבל מדליה מממשלת צרפת על תרומתו לתעשייה הצרפתית.

28

מאש"ף תבוא הגאולה

הרב משה הירש, שר-החוץ של נטורי-ק"ר, תא, מעורר יותר אהדה ברחוב הפלסטיני מאשר ברחוב הישראלי, ואין זה פלא - הרב, המצדד בביטולה של מדינת ישראל מן העולם, מוכן להצטרף, בכל שעה, לממשלה פלס-טינית, אם רק יזמינו אותו.

41

רצח לא פתור

מעצרו של מי שנחשד ברצח הנער חנן זגורי מקריית-טיבעון עדיין לוטה בערפל. מדוע זקוקה המישטרה לתקופת-מעצר כה ארו-כה? האם כדי לחוץ עליו שיודה? גם אביו של הנער שנרצח מתקשה ל-האמין שהחשוד היושב במ"עצר הוא שביצע את הרצח.

36

אחה והשקל

שדכנית בצרות

בעיות אמריקאיות לשדכנית הלנה • עו-רדיין נתבע על הזנחה בניגול עיזבון • כור לא עשתה עסקים עם הסינים • המ"חירים המנופחים שגובים בתי-המלון בארץ • ומה לע-שות עם המניות הבנקאיות?

14

חזרה משם!

בראיון שנתנה להעולם הזה לפני נסיעתה לסיאול ביקשה המתעמלת רויטל שרון רק דבר אחד - להגיע למוצע של 9.4. היא עמדה בדרישותיה, מה שאי-אפשר לאמר על חברה לנבחרת. עם שובה היא מספרת על חוויות סיאול ועל הסי"בות שהביאו, לדעתה, לכיש"לון הנבחרת באולימפיאדה.

35

- 16 דהפריס, שוקי זיקרי, צבי ריסון
- 20 קולנוע - נעני ואחילי
- 21 זה וגם זה - למי שמאמין
- 22 לילות ישראל - הכשר לקיר
- 26 דף חדש - תחירבות
- 32 תשבצות
- 34 תרוסקופ - זהירות בסלה
- 38 השבון נמש - משה סיני
- 40 הצאת-בכורה - עידית שלו
- 42 רחל מרחלת - על כל העולם

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

«הפנסיונר ונערת השעשועים», ה' עולם הזה 5.10.88.

יצחק אלאוף, הפנסיונר של נערת השעשועים עים, הוא בן 65. מכיוון שהוא עלה ארצה בגיל 21 ואז נשא את אשתו הראשונה, אם שני בניה הבוגרים, הרי הוא היה לפחות בן 22 כאשר נולד בנו הבכור, שצריך להיות היום כבן 43 (65 מינוס 22) והבן השני צריך להיות צעיר מהבכור בלפחות שנה (בהסתמך על עובדות החיים הביוגרפיות).

אז איך זה שהעולם הזה מגדיר את שני בניו אלה של אלאוף, שהם, לכל היותר, בני 43 ו-42, כבנים «בגילה העמידה»?
עקיבא מזר, תל אביב

תחיית המתים

על ציור אחד של קולומבוס («מיכתבים», העולם הזה 5.10.88).

העולם הזה עשה את זה. הוא מחייה מתים. זה ההסבר היחיד להערת המערכת לאיור הציור שהובא במדור מיכתבים האחרון. ההערה אמרה כי ציורו של קולומבוס הוא מעשה ידיו של צייר איטלקי משנת 1510.

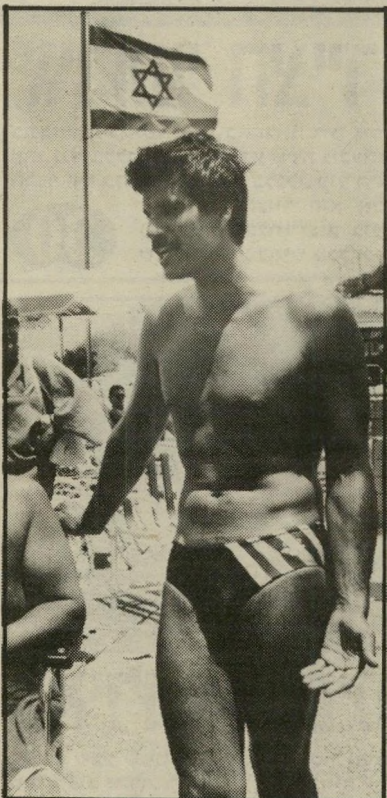
אבל קולומבוס מת ארבע שנים קודם לכן, בשנת 1506.

● נכון, רק שהצייר סבסטיאנו דל פיומבו צייר את מולה אמריקה מן הויברון.

היו מדליות?

על השתתפות ישראל באולימפיאדה ועל אי הצלחת ספורטאיה («צחוק אולימפי», העולם הזה 29.9.88).

אין זה אישיתופם של שייטי ישראל בתחרויות

שחיין ספיין (בארין, 1985) בחופות של זהב

ביום הכיפורים שמנע מאיתנו מדליות כסיואל. זה איכזרם של ספורטאים.

ושלא יגידו כי אנחנו מדינה קטנה, המאגר האנושי קטן, התקציבים קטנים וכדומה.

ריפרוף קל ברשימת זוכי המדליות בסיואל יגלה, כי לא צריך להיות נציגה של מעצמת-על כדי לזכות במדליה אולימפית.

אני כבר לא מרוב על הארץ שאחמד סאלח מגיבוטי (שבה פחות תושבים מאשר בחולון) קיבל במרתון, על הכסף שלקחו אנשי ג'מייקה (שבה פחות משני מיליון תושבים) במירוץ השליחים.

אולי, יוצאידופן, מיקרם הרפעימיים. אבל מה לגבי מדינות שבהן יש אוכלוסיה כסרי-גודל כמו שלנו זהב ליון רונגינג מנורבגיה.

קניא י'ן?

בהשוואה למדינות שאינן נחשבות כמפותחות כמדינת ישראל.

מעבר לצפיפות — קיימות בעיות פסיקות קשות אחרות, כגון מכשירי-חימום בחורף, אמר צעיר קורא ואיזורו בקיץ, חוסרת-עסוקה, שכר צבודה נמוך ביותר (בין ש"ח אחד לארבעה ש"ח ליום-עבודה), ועוד ועוד.

● בעייה נוספת שעומה יש להתמודד היא בעיית הסמים והשימוש הרות בהם בין האסירים.

היעדר-אמצעים מונע טיפול נאות בבעייה זו. העמותה הציבה לעצמה, כמטרה, לסייע לא סיר כפרט ולאסירים ככלל בכל השטחים האלה, בהיעדר אמצעים ממלכתיים נאותים ומספקים.

● אלה תוכניות העמותה: פתיחת כיתות-לימוד נוספות, הן ללימודי יסוד, הן להשכלה תיכונית.

● הרחבת מיספר החוגים החינוכיים להעשרתו של האסיר.

● הרחבת פעילות הספורט.

● הקמה והרחבה של מרכזים לטיפול נפשי באסיר.

● הקמה והפעלת מישחקיות לאסירים ובנני-משפחותיהם.

● הרחבת מיספר חוגי התחביב.

● הרחבת הסיפוריות ורכישת ספרים.

● רכישת ציור חינוך, תרבות וספורט.

● הרחבת פעילות-הפנאי של האסיר וסרטים והרצאות.

● הקמת חררי-מחשבים בכל בתי-הסוהר, כדי לאפשר לאסירים רכישת מיקצוץ, לשם שיקום בעתיד.

● הקמת מרכזים לרכישת מיקצוץ.

● מתן אפשרות לאסירים להרוזיב השכלתם באוניברסיטה הפתוחה.

● רכישת ציוד-רווחה, כגון מיהמים, תנורים, חימום, מאווררים, מכשירי-טלוויזיה, מכשירי וידאו-דיאגנוסטיקה, מכשירי-הקנה, מכשירי רדיו-טייפ, מקררים וכו'.

● אירגון מופעי-תרבות לאסירים.

● העלאת המודעות הציבורית למצבו של האסיר.

● אלה הן חלק מתוכניתו העתידית, ועבורו אנו וקוקים לסייע רב מכל חלקי הציבור.

אדישות וביורוקרטיה

עך באן דברי המיכתב. בסיומו פנתה גילה קרלינסקי אל קוראי העולם הזה בבקשה להתגייס כירידי העמותה כדי לסייע בשינוי המצב כאמ' צעות מופעלי-התרמה ועוד.

העולם הזה היה מאז ומעולם קרוב לענייני האסירים. התגייסנו למטרה זו עור בימים הראשונים של המערכת הנוכחית, כאשר פנה אלינו רם סולומון, מי שהיה המנכ"ל הראשון של מישי רדימיסטרה, שהיו לו תוכניות אלה הוכשלו על-ידי לשינוי המצב. תוכניות אלה הוכשלו על-ידי מוכנים אנשים רבים יותר לתת יד לשינוי המצב. שהחמיר מאז מאוד.

מי שרוצה לפנות אל האגודה, יעשה זאת בט' לפון 08-239649. או באמצעות מיכתב לת"ד 229 רמלה 72101.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ירידה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

אחרי בריחתו של הרצל אביטן כתב העולם הזה כי יתכן והוא עשה טובה לכולנו. בריחתו היראמיתית היפנתה את תשומת-לב המדינה כולה למצב המחפיר השורר בנתיבי-הכלא בישראל. מצב זה אינו רק בבחינת חרפה למדינה, אלא גם סכנה לשלום-הציבור.

השבוע קיבלתי מיכתב מאת לה"ב — הנד מוחה למטן האסיר בישראל, על-שם נונה רג'זאן. חתמה עליו מנהלת העמותה, גילה קרלינסקי.

וכך נאמר בו: כלהת המאורעות האחרונים של בריחת הרצל

אסיר אביטן מדוע מעדות המיזרח?

אביטן מהכלא ובתשומת-הלב שהקדשת אתה עז-מך, כעורך השבועון, לאירוע זה וכל המשמע ממנו לגבי תנאי-החיים בנתיבי-הכלא בארץ, מצא תי עצמי קוראת את דבריו כאילו נאמרו מפי כבד שנים, בזמנו כקצנת-חינוך ראשית של שכ"ס ובשנתיים האחרונות כמנהלת לה"ב — העמותה למטן האסיר בישראל ע"ש נונה רג'זאן דל.

לה"ב הוקמה ביולי 1986 על-ידי כמה אורחים, המייצגים קשת חברתית, מיקצועית, כלכלית ופוליטית רחבה ביותר.

העמותה זכתה בכרכתם של נשיא-המדינה ושל שרי-המיטרה.

לה"ב הציבה לעצמה כמטרה לסייע לרווחתם האישית של האסירים ולקידום, הן בהעשרה ובהעלאת של רמתם החינוכית, התרבותית והאינ-טלקטואלית, והן בהקלת התנאים הפיסיים הקי-שים שבהם הם מצויים.

לצערו, ישנן שלוש תופעות קשות הכוללות במיוחד כמערכת בתי-הסוהר ביחס לאסירים. 83% מהאסירים הם מערות-המיוחה, עובדה המחזקת את טענתנו שאוכלוסית-האסירים בישי-האל הינה בעייה חברתית כללית של מדינת-ישראל, ולא רק של אוכלוסית-האסירים.

יש לציין ש-40% מבין האסירים הם אנאל-פכתיים: כמרכז, חלקם מהווים דור שני ושלישי של מישפוחות-מצוקה ושל אסירים.

● הצפיפות בנתיבי-הסוהר והתנאים הפיסיים שבהם מוחזקים האסירים הם קשים במיוחד, וזאת לא רק בהשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

במשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

(שמיספר תושביה זה למיספר תושבי ישראל) בהיאבקות, כסף לאל-האדי דיא-א מסגל ב-400 מטר משוכות, כסף לקלאוס קריסטן מרנמרק כקליעה ברובה ועיר... סמלי חדר, חולון

יותר קיר. פחות מזגן

על טיב הבנייה בארץ («ברכיים ורודות», «יומן אישי», העולם הזה 15.9.88).

כאשר עורך העולם הזה כתב על חום לונדוני של 29 מעלות, הוא מציין שלונדון אינה בנוייה למען חום, כי אם למען קור.

או אני חייב להציג שאלה: האם השיכונים והבניינים בישראל, בעלי הקירות הרקים להפ-ליא, בנויים ליצירת קרירות?

כאשר אני מגיע, בגיחותיי התכופות, ארצה, אני סובל מן הבנייה הישראלית, שאיננה בנוייה לטובת הירירי — בחורף אני סובל מן הקור, שכן הקירות אינם יוצרים ואוגרים חמימות ואילו בקיץ הקירות הללו מעבירים את החום מן החוץ אל הבית, ואין לאן לברוח אלא אם כן יש מזגן-אוויר.

מדוע, מדוע לא למדו מן הניסיון בן מאות השנים של תושבי הארץ? אילו היו לומדים מניסיון זה אפשר היה להקל על הגיהנום הקייצי (והחורפי) בלי מזגן.

צא וראה את הבנייה הערבית המופלאה, בנייה שהיא כה מתאימה לתנאי-הארץ — קירות עבים; בקיץ משרים רק קרירות נעימה ובחורף שומרים על החום.

עלי כהן, קופנהגן

היו מדליות

עוד על כישלונותיהם של ספורטאי ישראל באולימפיאדת סיואל («מיכתבים», העולם הזה 5.10.88).

כידוע לא שותפו אורחים רכביים במשלחת ישראל לסיואל, כך שכל חברי המשלחת היו יהודים. ולכן נשאלת השאלה במישלחת-התקופה: מדוע יהודי ישראלי אינו מסוגל להשיג מד-שיהודי לא-ישראלי כן מסוגל להשיג?

תולדות האולימפיאדות גרושות ספורטאים יהודיים יוצאי ארצות רבות שליקטו מלוא החופן מדליות אולימפיות — ממדליית-הזהב שזכה ארולף שמאל (יהודי אוסטרי) במירוץ-האופניים באולימפיאדה הראשונה באתונה (1896), דרך-הזהב של שני האחים, היהודים הבלגיים פאול ואנרי אנספאר, בסייף בשטוקהולם 1912 עד הזהב של המתעמלת היהודייה-ההונגרית אגנס קלטי בהלסינקי 1952 ומדליות הזהב הרבות שאסף מרק ספיץ, היהודי האמריקאי, במכסיקו-סיטי 1968 ובמינכן 1972 (בסך הכל: תשע מדליות-זהב בשחייה).

סולידריות אולימפית

על סיבה נוספת לאי-השתתפות באולימפיאדת סיואל («מיכתבים», העולם הזה 29.9.88).

נכון שהיו מדינות שלא השתתפו באולימפיאדה, מפני שפשוט לא היו להן ספורטאים (כמו נסיכות ברנווי, למשל) אבל היו גם מיספר מדינות, שדווקא יש להן ספורטאים, אבל הן סברו שזה לא ספורט לא לשתף את צפון-קוריאה באולימפיאדה ומתוך סולידריות עימה גם הן לא הופיעו בסיואל.

בין המדינות האלה היו קובה, אתיופיה, אלבניה, ניקרגואה.

דן דיטל, חיפה.

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפחות טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 8, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטלפון — 23262 (03), בפקסימיליה — 245242*3-972. מזוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

פרנג': מדינה לצד ישראל

נציג אש"ף בכון, עבראללה פרנג', השמיע את ההצעה הפומבית הברורה ביותר שבאה עד כה מפי ריפולומט רישמי של אש"ף.

בשידור טלוויזיוני שהוקרן בכל רחבי גרמניה הצהיר פרנג': אש"ף שואף להקים מדינה פלסטינית לצד ישראל, ולא במקום ישראל.

כשנשאל לגבי הגבולות נמנע מלסמן אותם בפירוט, אך רמז שהכוונה היא לגבולות 1967.

פרנג' השתתף בוויכוח פומבי לצד ישראלים, וביניהם אורי אבנרי, פרודנטל מהוועד למען כפר ביתא והעיתונאי שאול כרמיה, שהוזמן לבקשת השגרירות הישראלית.

השגריר כדארי עצמו סירב לשבת ליד שולחן אחר עם נציג אש"ף.

מתנכלים לתעודות הזהיו של הברדווים

זה תקופה ארוכה שכדווים בנגב, המבקשים להחליף תעודות זהיו שהתיישנו או שאבדו, נתקלים בקשיים שעורמים בדרךם פקיד משרד הפנים בבאר שבע, המשנים בצורה שרירותית פרטים חשובים בתעודות זהיו. בתעודות זהיו החדשות, המונפקות לכדווים, נרשמים פרטים לאימרוניים. יש שיבושים קשים בגילם: כדווים תושבי הארץ נרשמים כאילו נולדו בירדן; לעיתים כלל לא נרשמת אורתותם; ובמיקרים מסוימים נרשם כאילו הם פליטים. נמסר גם כי היו מיקרים שבהם סירבו פקיד משרד הפנים, ללא סיבה נראית לעין, לרשום תינוקות ולהנפיק דרכונים.

ברוב המיקרים נוגע הדבר בכדווים שאינם קוראים עברית, ולכן לא עמדו על השינויים שנערכו בתעודות זהיו שלהם.

בינתיים כבר רווח על 45 מיקרים לפחות, מקרב שכט תל-עזמה באזור כניש ירוחם דימונה, שבתעודות זהיו שלהם נערכו שינויים ללא ידיעתם.

לכדווים באזור יש הרגשה כי מדובר במגמה של השילטונות להפקיע מהם את אזרחותם, מגמה שתחילתה בשינוי פרטים חיוניים בתעודות זהיו שלהם.

עברו של זנבר - לתעמולת הליכוד

פרשה שנויה במחלוקת בעברו של משה זנבר, המועמד המועדף לתפקיד יו"ר מר"עצת המנהלים של בנק לאומי, תנוצל על ידי הליכוד בתעמולת הבחירות שלו נגד המוערך.

שליחי הליכוד דיפדפו השבוע בעיתונים ישנים, כדי לרענן את זיכרונם בפירטי הפרשה.

מבוכה בצמרת הפועל הציוני

מבוכה בצמרת הסתדרות הפועל המיוזחי, בגלל תביעה שהגיש אחר מחברי הסתדרות נגד ראשיה ונגד ראשי המפר"ל.

החבר, הננייה וינגדר מרחובות, תער לבית הדין לעבודה כתל-אכזי בבקשה להוציא צו האוסר העברת כספים מהפועל המיוזחי לקופת המפר"ל לצרכי מימון הבחירות. בתצהירים שהוגשו לבית הדין התגלתה תמונה של זיופים בהיקף ניכר בבחירות הפנימיות למפר"ל, והוכח כי אין חפיפה בין חברי הפועל המיוזחי, שהיא גוף כלכלי אריז לפני עצמו, לבין החברות במפר"ל המחרשת.

יתרה מזו, התברר כי חברי הפועל המיוזחי מסוורים במיפולגות רבות כמו התחייה (אליעזר

ולדמן וגרשון שטט), בליכוד (אהרון אביר הצירה), במערך (אברהם בורג) ובש"ס. כל חברי המיפולגה הדתית החוששה, מימך, חברים גם הם בהסתדרות הפועל המיוזחי. יוצא מכך כי אם המפר"ל תשלח את ידה לקופת הסתדרות זו, יוכלו גם חברי הפועל המיוזחי במיפולגות האחרות לבוא ולדרוש את חלקם.

ש"ס לא מתעניינת בשטחים הכבושים

ש"ס עומדת לצאת כמסע חרש, שבו תקופף את מיפולגות הליכוד והמערך על כך שהן מתישות את העם בנושא השטחים הכבושים.

לדעת ש"ס זהו נושא שדלי, והמיפולגות הגדולות מסיטות את דעת הקהל מהעיקר - היינו, הבעיות הכלכליות והחברתיות הניצבות לפני ישראל.

309

ביום השני, ה-10 באוקטובר, היום ה-307 של האינתיפאדה, מסר דובר צה"ל על 227 הרוגים פלסטיניים בשטחים הכבושים. מוספר זה אינו כולל את ההרוגים מירי מתנחלים ומסיבות אחרות.

לפי ספירת, "העולם הזה" עומד מיספר ההרוגים על 309, והוא כולל גם את מי שנרצחו בעיקבות שיתוף פעולה עם ה"שילטונות".

לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 388 הרוגים, לפי הפירוט הבא:

- 261 הרוגים מירי חיילי צה"ל.
- 33 הרוגים ממכות ומהתחשמלות.
- 63 הרוגים כתוצאה משאיפת גז.
- 31 הרוגים מסיבות אחרות.

הזולה - אבל רק לבעלי התחנות

מישרד האנרגיה הוויל באחרונה את מחירי הדלק ביותר משני אתונים וחצי על חשבון המשק, ומבלי שהצרכן יהנה מכך.

שרי האנרגיה החליט להגדיל את עמלות בעלי תחנות הדלק, וכדי לאפשר זאת הוא לא העלה את מחירי הדלק לצרכן, אלא להיפך, הוזיל את מחירי הדלק לבעלי התחנות, מתקציב מישרדו.

האבסורד הוא בכך שהמשק מממן, בסופו של דבר, את העמלות המוגדלות של בעלי תחנות הדלק.

המלוויזיה: שיבוץ לבחירות

הטלוויזיה הישראלית כבר פירסמה את רשימת המנחים והכתבים, שיגישו את השידור בלילה הבחירות, ה-1 בנובמבר.

חיים יבין ינחה את השידורים. המפיק הוא יאיר שטרן. העורך ישראלי סגל. במטה הליכוד יישבו יגאל גורן ויעקב אחימאיר, ואילו במערך - חנן עוזן ומובאל קרפין. אליעזר יערי יהיה אחראי למידגם.

עדיין לא נמסר השיבוץ של הכתבים במסות שאר המיפולגות.

תקציב ווסף לנסיעות שרון

אגף התקציבים במישרד האוצר התבקש להגדיל את התקציב לנסיעותיו של שר התעשייה והמסחר, אריאל שרון.

בחדשים האחרונים כילה שרון את זמנו כנסיעות, והוא מתכוון לצאת לנסיעה נוספת בקרוב.

כאוצר אומרים שנסיעותיו של שרון מייכות תקציב מיוחד, גם בגלל ההוצאות הרבות על מלון ואכסחה.

בדק בית בכלל

בקונצן "בלל" יש כוונה לערוך בדק בית בחטיבת הביטוח, שבה ארבע חברות ביטוח: "כלל ביטוח", "ארת", "אריה" ו"איתן".

הטענה היא שמטרות היוזמות שהרא החברות במחצית הראשונה של 1988, הרי שגודל הרווח היקף הפעילות מראגים את צמרת הקונצן.

הקריין פרש ומקריין לליכוד

את כל תשדירי התעמולה של הליכוד ברדיו מקריין בני רום, שפרש מ"קול ישראל" אחרי 13 שנות עבודה.

עוד כשעבד ברדיו טענו חברי לעבודה כי הוא מקורב לימין, אך רום הכחיש זאת.

יוצאי יחידות למסופים

התקרת באוטובוס במעבר הגבול ברפיח חשפה את קיומה של יחידת אבטחה המאיישת את שלושת מסופי הגבול בסאבה, כעוה ובניצנה.

כשנים האחרונות חשפו המאבטחים עשרות מיקרים של נסיונות הברחה של תומרייחבלה וכלי-נשק ממצריים, מבלי שהדבר פורסם עד היום.

קאזינו במקום טאבה

באילת קיימת עכשיו התעניינות גדולה. מניחים שהמשלה מעוניינת לרצות את תושבי אילת, ולכן תימן הקלות והטבות בתחומים שונים, ואולי אף תאפשר פתיחת קאזינו, שימשש מוקד משיכה לתיירות הפנים והחוצ.

סתירת קאזינו היא כיום הנושא המדובר ביותר באילת, שם מקווים שיוכלו לסחוט את הקמתו תמורת שקט במהלך החזרת טאבה למצריים.

יש גם ביקושים גדולים לרירות-נופש, המוקמות על-ידי יזמים פרטיים, ולתנויות במרכז המיטחרי כעיר, ובקניון ההולך ומוקם בימים אלה בצפון אילת.

שוטרים עושים חלטורה

תופעה חדשה בקרב שוטרי מישרת תליאביב. רבים מהם עוזבים בחצי מושה בנתגים בחברת "דן", לצורך השלמת הכנסה.

מסתבר כי את העבודה הצדדית עושים השוטרים הנהגים באישור המישרת.

המסוף של קיסר לא הציל את "כור"

על שולחנו של מזכ"ל ההסתדרות, ישר אל קיסר, מוצב מזה חודשיים מסוף מר-שום של מחשב.

העסקנים הבכורים בהסתדרות נהגו ללי חוש באוזני הבאים והיוצאים בחדר המד"כ"ל כי "הנה, סוף-סוף, יש בעל-בית לחב"רת העובדים, שיכול להחזיק את היד על הדופק ולברוק את כל הנתונים הכלכליים בזמן אמת".

מבקר חצוף שביקר השבוע בלישכתו של קיסר, העז לשאול אותו מפורשות, כיצד הסתבכה "כור" בצורה כה חמורה, בעוד הוא לא ידע דבר, למרות המסוף שעל שולחנו, ואז גילה קיסר במבוכה כי המסוף אינו מחובר לשום מחשב.

"זה ככה, רק לקישוט", מילמל קיסר ועבר לעניין אחר.

בלוך נשאר באמריקה

השמועות על החלפת חנה זמר כעורכת ראשית של "דבר" התבררו, ואחת התוצאות היא כי דניאל בלוך, אחד המועמדים שהוזכר כיושב, ואשר שימש במשך ארבע שנים ציר לענייני עבודה בושינגטון, לא ישוב ארצה, אלא יעבוד לניו-יורק, ויטפל בנושא מגבית ההסתדרות.

מחליפו יהיה אלי כהן-קגן, המשמש כסגן מזכ"ל הסתדרות המנהרסים.

עימות גם אחרי הבחירות

עימות ראשון בין המערך לליכוד אחרי הבחירות יתקיים ביוזמת האיגוד הישראלי לפירסום.

העימות, שיתקיים 10 ימים בריוק אחרי שיוודעו תוצאות הבחירות, יפגיש את עוז וייצמן, משה ארנס, ניסים ווילי, רוני מילוא, אליעזר זורבקי, מינה צמח ואכנר כראל, משה תאומים ואנשי חברת ד"סמה, מכוון המחקרים המעניק את שרותיו למערך. העימות יתגור את הפעילות של מועדון הפירסום הישראלי.

במרכז הפירסום עומדת הכוונה לנתח את הצדדים המיקצועיים של פעולות השידוק והפירסום של שני הגושים הגדולים.

כין השאר יוקרנו קטעים נבחרים מתשדירי המיפולגות והמשתתפים ידרשו להגיב עליהם.

איך התפתחה ההיסטריה מיום ליום: שרה ליבוביץ משחזרת את

מייצגת האיוולת

מגוריהם הקבוע הוא בנפת חדרה, רי חילים המשרתים באיזור. למעשה, מאבד משרדהבריאות את השליטה על המתחשבים. כימים הבאים מתחשבים אנשים רבים, הן בקבוצות והן כיחידים, ללא פיקוח המישר.

בכנס של ראשי רשויות מקומיות, שנערך בחדרה, תוקפת ארבליללמוד לינו את ראשי הרשויות וטוענת כי לא עשו די בטיפול במיפגעי-התברואה.

שלוש שבתאי, ראש מועצת אור-עקיבא, זועם: לא קיבלנו תקציבים, שלחתי מיכתבים, איש לא ענה לי. שרת-הבריאות: זו חוצפה להאשים אותנו, אחרי כל מה שעשינו בשבילכם. וזה מה שהם עשו: בשכונת-הרכבת בלוד מתגלים נגיפי-פוליו. במישרד הבריאות מחליטים על חיסון 100 אלף תושבי נפת-רמלה.

23.9

הפרופסור לס: אין זו מגיפה. רק התפרצות. בצה"ל מחליטים לחסן את כל החיילים.

השרה מבקרת ברמלה, מצטלמת כשהיא בולעת חיסון, כשהיא מביטה באומץ-לב בכיוב המקומי.

היא מוידעה כי בקרוב תגיש דו"ח לראש-הממשלה על מיפגעים תברו אתיים ביישובים השונים. היא שוב מאשימה את ראשי-הרשויות, שוכחת, משום-מה, כי אגף-התברואה במישרד הבריאות הוא האחראי למיפגעים התברואתיים.

נראה שלא יתעורר צורך לחסן את כל תושבי המדינה, היא אומרת. אנחנו שולטים במצב. מתגלה חולה נוספת.

25.9

שרת-הבריאות שוקלת חיסון המוני לכל תושבי הארץ. בישיבת-הממשלה היא תובעת תקציבים, מטילה את האשמה בכיוב. מומחים מאשימים כמה משונה — את מישרד-הבריאות, שהחליט על שיטת-חיסון בתרכיב סאלק ברמלה ובחדרה. זהו תרכיב שאינו מחסן את הסכיכה, לכן פרצה שם מגיפה, הם אומרים.

שמועות טוענות כי מייבויב של לוד ורמלה נשפכים לימה של תל-אביב. העיר היסטורית. ותל-אביב שר תקצי? שואלת השרה בתמיחה. יצחק שמיר: אין סיבה להיכנס לפאניקה.

27.9

היסטריה. אלפים פונים לבתי-מירקת, מנסים לרכוש חיסונים. המל"א אול. מתחיל להתפתח שוק שחור. ד"ר עופרה חבקין, מנהלת ליסכת הבריאות בנפת-חדרה מודה: לא צפינו להתפרצות הפוליו.

מומחי מישרד-הבריאות: יש ירידה בכמות הנגיפים באיזור-חדרה. אם לא יתגלו מיקרים חדשים — סימן שההתפרצות נבלמה. אין כוונה להרחיב את מיבועי-החיסון לכלל האוכלוסייה.

תחילת צעדי-הראווה: מקורות מוסיפה כלור למי-השתיה. אמנם לא התיגלו במים נגיפים, אולם תוספת הכלור לא תזיק, אומרים במישרד-הבריאות. עובדי המעבדות הממשלתיות נזקקים בעיצומם.

מיספר החולים מגיע ל-13.

28.9

הפרופסור לס: נראה שחלה רגיעה בהתפרצות. שרת-הבריאות מזמינה מומחים בינלאומיים לנושא הפוליו.

מה אפשר להבין מכל זה? שחלה רגיעה או שהמצב כחול עדי כדי כך שמומחי מישרד-הבריאות אובדי-עצות, (המשך בעמוד 36)

מנביל לס

ללכת בין טיפוח-הנשם

אור-עקיבא. הצעירה מפרדים שוחררה מבית-החולים, אחרי שהתברר כי לא חלתה בפוליו. מיספר החולים: שישה.

18.9

שוב ישיבה — ועדת-ההיגוי הליונה לנושא חיסונים במישרד-הבריאות. בקרב 30 המומחים, אפי-רופאים, רופאים ומנהלים-מעבדות מתגלע ויכוח. הד"ר עממה אבני, מנהלת האגף לשרותי-בריאות-הציבור, ממליצה להנהיג שיטת-חיסון משולבת: תינוקות בשנת-חיה הראשונה יקבלו תרכיב סאלק (נגיפים מומתים) בזריקה, ואחר-כך את תרכיב סיבין (נגיפים חיים מוחלשים) בשתייה. פרופסור טיבירי שוורץ, אפימזילוג ראשי לשעבר, דוגל כי שיטה אחידה: תרכיב-סאלק בזריקה.

הוועדה אינה מחליטה דבר, מלבד המלצה לשקול את שינוי שיטת-החיסון הקיימת, וגם זה לטווח הארוך. ומה עכשיו?

19.9

שני חולים נוספים: תינוקת בת תישעה חודשים מקריית-גת וצעיר בן 18 מקיבוץ עין-שמר. הפרופסור לס נוסע לקופנהאגן, שם הוא נפגש עם נציגי אירגון-הבריאות העולמי, ומבקש שיברקו את זנייה-נגיפים הישראליים ויקבעו אם אלה זנים חדשים או ותיקים. רופאים ישראליים נדהמים. לשם כך נחשד הרי אין שמץ של סיכוי כי זהו זן חדש, הם אומרים. ד"ר אבני: אין זה "מגיפה", אלא "התפרצות". ראשיתו של הוויכוח הסמנטי. מישרד-הבריאות מתעקש לטעון כי זוהי התפרצות איזורית. הציבור אומר: מגיפה.

20.9

כמות גדולה של נגיף-פוליו אלים התגלתה בכיוב של אור-עקיבא ואום-אל-פחם. מישרד-הבריאות מודיע על חיסון 120 אלף תושבי נפת-חדרה, בגילים שבין 0 ל-35. עלות החיסון 100 אלף דולר.

מיספר החולים מגיע לעשרה.

21.9

שרת-הבריאות: 95 אחוזים מהתורשים מחוסנים. הפרופסור לס: אין צורך לחסן את התושבים באיזורים אחרים.

במצבם של שניים מהחולים חלה החמרה.

22.9

תחילת מיבועי-החיסון בנפת-חדרה. מתחשבים גם כל חיילי-צה"ל שמקום

חירום תברואתי באור-עקיבא. מעתה תפעל במקום ועדה קרואה לענייני תברואה.

9.9

ועדת-ההיגוי עליונה מתכנסת במישרד של מנכ"ל מישרד-הבריאות, הפרופסור יורם לס. שישה חולים, ראשיתה של היסטריה ציבורית, והוועדה מחליטה לערוך סקר ארצי לאיתור נגיפים במישהשתיה ובמייבויב יוב. סקר כזה צריך היה להיערך מיד כשהתגלו ראשוני החולים, שבועיים לפני-כן.

11.9

מתגלה חולה נוסף. חייל מעכו.

16.9

חולה נוספת — אשה בת 40 מ-הרדקה. היועצים מכריזים על מצב

המגיפה פרצה בסוף אוגוסט. מורה מאור-עקיבא ותינוק היו החולים הראשונים. איש עדיין לא נכהל.

שבוע ימים אחר-כך: שלושה "חשודים" נוספים. נערה מהכפר הערבי פרייס, צעירה מחדרה וילד מגיבעתי-אולגה. כל תושבי אור-עקיבא מתחשבים. שמועות עקשניות טוענות כי גם תושבי חדרה יקבלו חיסון. מישרד-הבריאות מכחיש.

8.9

שרת-הבריאות מכנסת בלישכתה יועצים, כדי לדון בתוכנית לשיקום מערכת אגני-המיצון-והיבויב באור-עקיבא, שהם, לדעת המומחים, מקור-ההרדקה. היועצים מכריזים על מצב

כמו מדען בידינו, המשתמש בחיידקים ככחילים במילחמתו העתידית, כך גם שרת-הבריאות. בקור-רוח עיקבי היא מנצלת את נגיפי-הפוליו, הופכת אותם לכלי-שרת פוליטי, למישענת נאמנה בימים של טרם-בחירות.

זהו דבר נפוץ ומקובל. כך עשה גם מיכאל דקל, סגן שר-הביטחון. כשרגיש שהקרקע הפוליטית בוערת תחת רגליו, לפני הבחירות הפנימיות בחרות, השתמש במסיכות-הגאון כעוד כנגדו. בשארית כוחו הפוליטי נסע ל-שווייץ וחזר כשכפיו בשורת מסיכות-הגאון, שיצלו את עמי-ישראל משואה כימית — ואותו, דקל, מדעיכת מעמדו. סופו ידוע.

עכשו שרת-הבריאות. מנהיגי-מפלגתה מלחשים בקוליות כי סר חינוך, כי טוב לא תהיה שרה. והיא, בעקשנות, מקיפה עצמה בחיידקי-פוליו, נלחמת בעוז כדי להציל קארייר-הרועת.

שתי שיטות היא אימצה לעצמה, השרה, במילחמתה האכזרית על כסאה המיניסטריאלית. מטרתה של השיטה הראשונה: ליצור תחושת עירפול ובלבול, בול, שאיש לא ידע מה קורה בדיוק, למה, איפה ומתי. זה היה בתחילת המגיפה, כשהבחירות נראו רחוקות. וכעת, כשהיום הוא מתקרב, נוקטת

השרה בשיטת-הרודדה-הטובה. הבלבול עדיין שריר וקיים, אלא שהיום נוספו החיסונים. בילעו שתי טיפות ורדורות, וזיכרו, ביוס-הבחירות, מי טיפסף אותו אל גרונותיהם.

כן, לא, כן, לא

ומן-פוליו מפורט מציג את איוולתו של מישרד-הבריאות במילחמתו כנגיפים, את אינספור הישגות שנועדו כו שם, את איטיות המעשים, את הביבול, הבהלה, ההודעות הסותרות.

כן, גבירתי השרה!

לא זה בלבד שהוא משאיר את העמדות המיניסטריאליות בידי עסקנים חסרי-ידע, אלא שהוא מפקיד גם את המישרות הבכירות במנגנון הציבורי בידי פרוטקציונרים של השרים.

אין אסון במינוי שרים שאינם אלא עסקנים פוליטיים, חסרי השכלה וידע, בורים בתחום אחריותם, ולרוב גם בעלי אינטליגנציה בינונית ופחותה מזו. בתנאי אחד: שהמנגנון עצמו הוא בידי אישים בעלי יכולת וידע. זהו המצב בבריטניה, כמי שהשתקף היטב בסידרת-הטלוויזיה המצויינת כן, אדוני השר.

אין מצב כזה בישראל. עם התמנות העסקן כשר, הוא זורק מייד את כל המומחים ממישרדו כדי לפנות מקומות לעסקנים אחרים, מלחכי-פינכה ואנשי-שלומ.

מאותו רגע פועל הצוות של השר-הדובר-היועץ-ציס-העוזרים כשמומה אחת לו: לרומם את השר, להמציא לו הצלחות דימויוניות ולחפות על הכישלונות. משמע: בכל שעת-חירום, השיקול הראשון אינו מה טוב לציבור, אלא מה טוב לשר. מכאן רצף של החלטות קופזניות, בלתי-עיקביות, שטותיות ומזיקות, כשהכוונה היא תמיד לחטוף כותרת בסל-וויזיה, ברדיו ובעיתונות ולרומם את השר. כל התכונות האלה נראו היטב בפעולות מישרד-הבריאות.

אך שושנה ארבליללמודזינו, שהשתמשה בפוליו כדי להנהל מסע מוצלח של יחסי-ציבור, אינה שר-נה מחבולה בממשלה, שעשו את אותו הדבר בתחום מים אחרים. היא ניצחה את הפוליו כשם שיצחק רבין ניצח את האינתיפאדה וכשם שמשנה ניסים הציל את התעשייה והחקלאות.

..X

מילחמתו של מישרד-הבריאות במגיפת הפוליו דומה לתגובת כל מישרד ממשלתי על כל מצב חירום. זה דומה לתגובת מישרד-הביטחון על האינתיפאדה, ולתגובת מישרד-האוצר על קריסת המים-עלים.

זהו סיפור של חוסר-תיכנון וחוסר-ראיית-הנור, לד, של אילתורים ושליפות-מ-המותן, של אי היכולת לנתח מצב ולהסיק מסקנות, לבחור בין אופציות שונות, לגבש תוכנית ולבצע אותה בצורה עיקבית.

בתמונה ענומה זו של חוסר-יכולת מתמוזגים יחד כמה תכונות ישראליות.

"תכונה אחת זוכה בישראל בתואר-הכבוד "כושר-אילתור". היא קרויה גם "תיסמונת סמוך-על" או "חיה-בסדר". כלומר: האמונה שכל תיכנון מיותר ומפריע, וכי הגבר הישראלי מסוגל בכל עת להסתגל לכל מצב חדש, למצוא פיתרונות מהירים ויעילים.

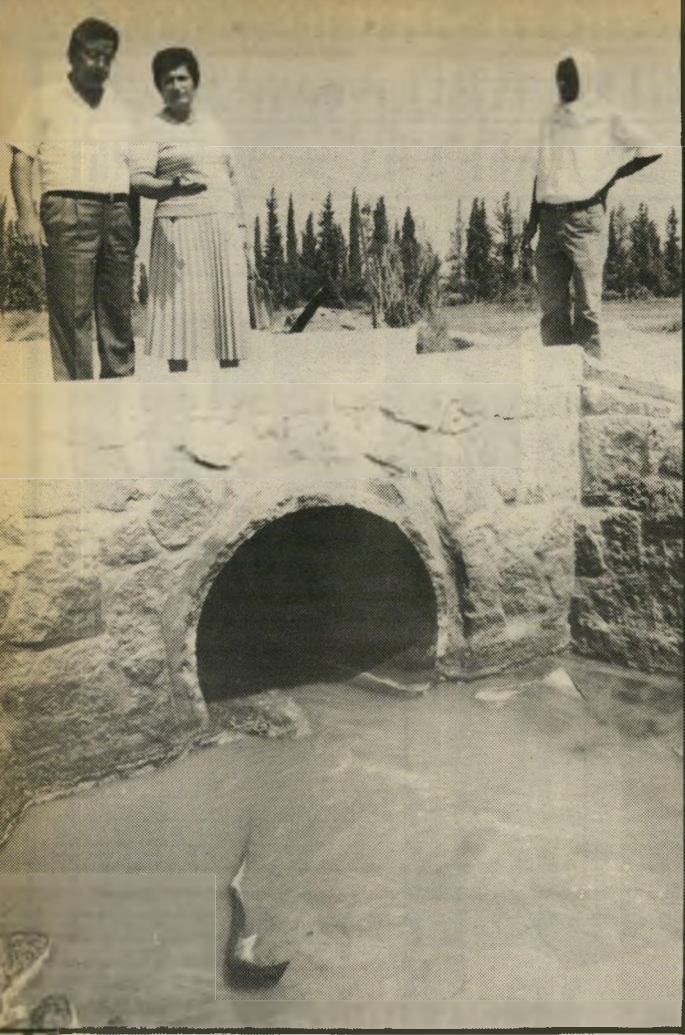
זה נכון, בגבולות מסוימים. כושר-האילתור הוא תכונה חיובית ומועילה. אך כאשר כושר-האילתור אינו אלא הסוואה לחוסר-מחשבה ולטימטום, הוא מהווה סכנה לאומית.

כושר-האילתור מיושם, במיקרה זה, ששום דבר לא היה מוכן מראש. שעברו שבועות יקרים עד שמישרד-הבריאות הבין בכלל מה מתרחש. כך קרה ביוס-הכימורים לאורך התעלה, וכך קרה בשבועות הראשונים של האינתיפאדה. כך קרה במשך שבועות הפוליו.

התכונה השניה היא פוליטית. המימסד הפוליטי הישראלי הוא מיוחד במינו.

אין היסטו נגד טיפשות!

ראובן ספקן, חיפה

ך ככן, מיבצע חיסון כללי נגד פוליו התחיל ברחבי הארץ. האוכלוסיה מבולבלת, ויכוחים בקי רב מומחים למחלת פוליו, מריבות בין אנשי המיסדר הרפואי, ספקות רבים אצל כל אחד מתושבי ישראל — אך בכל זאת מחסנים את רוב האוכלוסיה במדינת ישראל.

מי שאינם מסכימים ואינם מבינים מדוע מחסנים, והשייכים לקבוצה המתחסנת, יקבלו חיסון בניגוד לרצונם וי למרות שאינם מבינים את הצורך בחיי סוף. הם יעשו זאת, כפי שאנשים המתנגדים למלחמה מתגייסים מפני שהם חייבים לבצע את החלטות שליטיהם רדינה.

פוליו לעם

אחרי פערה ציבורית תיקשורת החלטת לחסן את כל האוכלוסיה במדינת ישראל, עד גיל 40, באמצעות החיסון של אלברט סייבין. עד כמה שהחלטת המוססת על עובדות מדעיות כשטת, ועד כמה נחוץ חיסון זה בזמן זה ובהרכב זה, יתנהלו עוד וי כוחים וריונים רבים. אך כבר כיום חייבים אנו לקבל תשובות לשאלות הנובעות מעובדות הידועות לנו לגבי פוליו בכלל, והמצב המיוחד אצלנו. אינני מתיימר להיות מומחה בשטח החיסונים, ובכלל במדע הנגיפים וירי (סולוגיה). אני מבסס שאלותי על עבודת

השנה ישנם חולי-פוליו במדינת ישראל?

הפרופ' דן מיכאל, מנכ"ל מישרד הבריאות לשעבר, טוען שרק ההתפרצות בחררה חריגה מהמוצע השנתי של התפרצות מיקרופוליו בארץ. מדי שנה, בחורשים אוגוסט-ספטמבר, ישנם בארץ מיקרים של פוליו.

גם המומחים שריכרו בשם מישרד הבריאות — הפרופ' אברהם מורג, יו"ר ועדת-הזיהומים, הסביר שהשנה המצב אינו שונה מהמצב בשנים קודמות.

שאלתי השנייה: ממה נובע עת ההתפרצות החריגה בחדי רה? האם נוגדני הפוליו נחלשו במיוחד באזור חדרה, או שאי זור חדרה לא קיבל חיסונים טרם בים?

מסתבר שמ"מ 1982 קיבלה האוכלוסיה יה באזור חדרה חיסון באמצעות זריקה — חיסון מומת של הפרופ' יונה סאלק, ולא דרך הפה, מפני שבעיות-הסניטציה של האזור (מחלות-מעיים וזיהומים התרכו באזור זה) גרמו לחסרי-יעילות

ובכל זאת אנו חייבים לשאול עצמנו מה קרה באמת בפרשת הפוליו. כשנתיים האחרונות קורים דברים מוזרים ביותר במערכת-הבריאות בארץ. בהלה בעיקבות בהלה. בהתחלה הייתה סכנת השתוללות-כבר. היה רושם שכל אחד מתושבי ישראל זקוק להשתייכות-כבר, ואם לא יתנו לדין יגאל קם

ארכלי-אלמוזילנו בתצלום-סירסומת, בודקת ביוב הכל טוב לפירסום: השתוללות-כבר, איידס, קיצור חורים, שפעת סינופריית

כמו שאר האוכלוסיה?

מומחים כמו הפרופ' אלברט סייבין, הפרופ' יונה סאלק והפרופ' נתן גולדבלום (חתן פרס-ישראל של השנה על עבודתו בשטח המרע) טוענים שאין צורך בחיסון לכל האוכלוסיה. הם גם

האם ד"ר טיבריה שוורץ, אפידמיולוג ראשי דאז של מישרד-הבריאות, קיבל החלטה זו באופן שרירותי? אם המעבר לחיסון סאלק הוא הסיבה להתפרצות בחררה, האם משהו ישא באחריות?

סו שאלות שכל ישראלי שואל אותן, ושעליהן אין חשובות. לא יכולות להיות חשובות, מפני שאין כאן רק שיחוק-ילדים, אלא גם שיחוק מוחי של המימסד הרפואי

לנתח אותנו — דיננו מוות. שרת-הבי ריאות הטריה, שושנה ארכלי-אלמוזילני, נה, ררשה תוספת תקציב. לפרוייקט לאומי.

אך אחרי שני מתים כתוצאה מפרוייקט זה קם יגאל קם והלך — וחלפה סכנת השתוללות-כבר. כבר אין חולים הזקוקים להשתוללות-כבר, אין שומעים עליהם, אין עושים מגיבת לשליחתם לחו"ל.

תי ברפואה יותר מ-30 שנה, ניסיוני כסטודנט-לרפואה וכרופא צעיר שעסק בפעילות אפידמיולוגית בשטח בזמן התפרצות הפוליו ברחבי העולם ובכ"רית-המועצות בשנות ה-50.

שאלתי הראשונה: האם רק

של החיסון דרך הפה. אם כך הדבר, האם יתכן שמתן חיסון של סאלק בלבד הוא הגורם העיקרי של התפרצות פוליו באזור-חררה?

איך התקבלה ההחלטה ב-1982 לעיבור מחיסון סייבין לחיסון סאלק?

שאלתי השלישית: אם הסיבה היא באמת אי-מתן חיסון חי לאוכלוסיה של חדרה, האם לא היה די בחיסון דרך הפה רק באזור-חררה, שבו האוכלוסיה פשוט לא קיבלה חיסון רגיל,

טוענים שהחלטת לחסן את כל האוכלוסיה בישראל עד גיל 40 אינה מבוססת על בדיקות ממשיות בשטח, שנעשתה בפניות רבה, בלי לקרוא נכון נתונים מעטים שהצטברו, ושחיסון כה רחב רק עלול לגרום נזק לאובחן לוסיה. תגובה מוזרה של מישרד-הבריאות לטענתם של מומחים בינלאומיים אלה: "יש לנו מומחים לא פחות טובים מאלה!"

אופנת השתוללות-הלב חלפה גם היא. אחריה הגיעה תקופה של סכנת האיידס. נוצר הרושם שחייבים להפסיק קיים, לא לטפל בשניים. שרת-הבריאות, שושנה ארכלי-אלמוזילני, יצאה לתל-ברוך בכדי. ללמוד את הנושא מקרוב. לפתע חלפה גם סכנת האיידס. כסתיו האחרון נתקפנו בהיסטריה בגלל שמועה של השפעת הסינגפורית המתקרבת, ואחרי שייבואני-חיסונים הכניסו סכום נכבד לחשבונם בבנקים חלפה גם סכנת השפעת ללא טיפול מיוחד וללא חיסונים — פשוט לא הגיעה שפעת לאזורינו.

מיד אחרי השפעת התחיל מיבצע "קיצור תוריים לניתוחים". הלבאיא הלוחמת, שושנה ארכלי-אלמוזילני, הכריזה על מצב-חירום במדינת-ישראל, כדי להשיג תקציב לקיצור תוריים לניתוח. נוצר הרושם שכולנו זקוקים לניתוח. כאשר הבטיחו לרופאים תוספת משכורת, גם סכנה זו חלפה. כבר אין מדברים על קיצור תוריים לניתוח, אין שומעים קולותיהם של מי שנפגעו מהמתנה לניתוח.

ישבו תכמי מישרד-הבריאות, וברא שם שרת-הבריאות הפיקחית, הרואגת

שאלתי הרביעית: מדוע לא צורפו שלושת המומחים הנ"ל לצוות של מישרד-הבריאות, שעשוי היה לקבוע מידע לגבי המצב האפידמיולוגי בארץ?

האם לא צורפו כיוון שהיה ידוע שהם נקטו ביקורת חריפה על תהליך קבלת-ההחלטות במישרד-הבריאות, ושרעתם שונה מהקו סנקט מישרד-הבריאות?

שאלתי החמישית: בקרב מדענים ואפידמיולוגים ידועה התופעה של אינטרפרנציה (קונקורנציה) — תחרות בין וי רוסים שונים החיים בתוך המדינה, וביניהם וירוסים של פוליו. בתקופת הקיץ והסתיו מתריבים וירוסים שונים וחידקום בתוך המעייה, וזאת תקופה המתאימה פחות מכל התקופות לחיסון על-ידי תרכיב סייבין. האם לא ידוע לאנשי מישרד-הבריאות שהם החליטו על חיסון היום, בעיצומו של סתיו, כאשר קיימים סיכויים רבים (המשך בעמוד 36)

חיפה

שרת-הבריאות בתצלום-סירסומת בשעת החיסון ההמוני וגם קונדומים בתל-ברוך

**מיפלגת העבודה דוגלת בטרנספר ★ חד"ש היא מיפלגה ימנית ★ אמנון רובינשטיין
הוא קבלן ★ בורג הוא ראש רשימת המפד"ל ★ זכות הבחירה היא מגיל 21 ★
יוסי עין-דור ערך מישאל בין הבוחרים ברחבי הארץ, והתוצאות הן מדהימות**

מיפלגת הבוחרים

קינאה. רבים מהמשיכים עדיין חושבים שזבולון המר עומד בראש הרשימה, והמדקדקים מביניהם סבורים עדיין שהד"ר יוסף בורג בראש הרשימה. טעות נפוצה אחרת היתה בקשר לשאלה מי יכול למלא תפקיד של שר בממשלה. 66% חושבים שכרי להיות שר חייבים להיות חברי-כנסת. ולא כך הוא. רק ראשי-הממשלה וסגן-שר חייב להיות ח"כ.

התשובות המעניינות ביותר ניתנו על שאלה מיספר 9. מי מבין המפלגות דוגלת בטרנספר? למרבה הפלא, רבים חשבו שמפלגת העבודה היא הדוגלת בטרנספר. לא כולם ידעו מה פירוש המילה, אך כולם ידעו שמדובר במשהו לא-חיובי. ואם זה לא חיובי, אז זו מפלגת העבודה. מה גם שלמילה "טרנספר" יש צליל לועזי, וזה קרוב לוודאי משהו ששייך לאשכנזים.

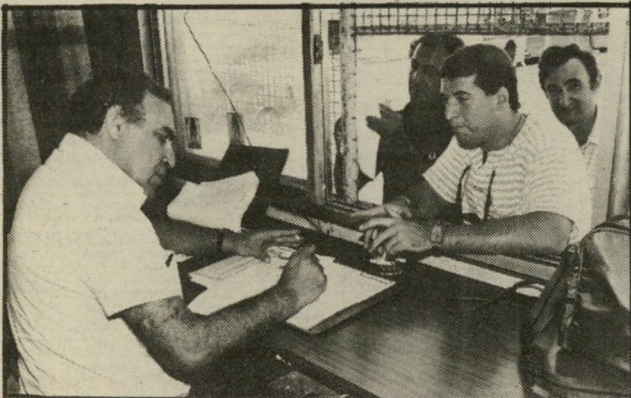
על שתי שאלות ענו כמעט כולם תשובות נכונות. 80% מהנשאלים ידעו שיוסי שריד שייך לר"צ, ו-88% ידעו שלכל אזרח ישראלי, מעל גיל 18, יש זכות בחירה. ובכך ננוח. התוצאה הממוצעת לכל השאלות ולכל הנשאלים היא 66.75 אחוז.

הקניון ברמת-גן

המקום הראשון שבו חולקו השייטת אלונים היה בקניון ברמת-גן.

המורה שפיספסה דליה חכם היא מורה בשנת-שבתון. יתכן וזו הסיבה לכך שהשיבה רק שש תשובות נכונות מבין העשר. ניתן לצפות ממנה שתדע שזכות הבחירה ניתנת לכל אזרח מעל גיל 18 ולא מעל גיל 21. אמנון רובינשטיין הוא מועמד של מפלגת-המרכז ולא בעל חברת בנייה. מכל מלמדי השכלתי.

הליכודניק יודע פינקל זאב הוא הליכודניק בחבורה. איש דומיננטי שידע להשליט סדר בין חבריו, נהגי דן. פינקל השיב תשובות נכונות לכל השאלות, ואף ניסה לעזור לחבריו שלא לבייש את הפירמה ואולי כדי להראות שרק הליכוד יכול.

לא מכבר העלה דן בן-אמוץ הצעה היתולית-למחצה: להתנות את זכות הבחירה בבחינת-ידע, כדי לוודא רמה מינימלית של התמצאות בפוליטיקה הישראלית. כאשר הוא שם את הפתק בקלפי, מה יודע הבוחר הישראלי על המפלגות, על הליך הרכבת הממשלה? צוות העולם הזה יצא השבוע ל-מקומות שונים בארץ וערך בחינה כזו. כשהורכב השאלון בן 10 השאלות, הושם דגש על שאלות פשוטות, בלתי מתחכמות, כדי שלא להכשיל את ה-נשאלים. לכל שאלה ניתנו ארבע תשובות אפשריות.

לכל השאלות שנשאלו היו אמורות להינתן תשובות כתשרי-הבחינות של המפלגות בטלוויזיה. אולם מסי-תבר שלא כך הוא, והבורות של ה-נשאלים גדולה. יתר על כן, מסתבר שהמפלגות אינן מיטיבות להעביר את המסר שלהן, עד כדי כך שרבים מה-נשאלים ענו, למשל, שמפלגת-העבודה היא התומכת בטרנספר. בטיבעון היה המצב שפיר ביותר, ביבנה המצב חמור.

חשוב לציין שניתוח התשובות אינו מתיימר להיות מדעי, ואיננו מחקר סוציאולוגי או סטטיסטי. אך יש בו כדי להצביע על רמת הידיעות בנושאי-אם אלה בקרב הציבור.

מבין הנשאלים, ענו תשובות נכונות:

שאלה מיספר 9 — 50%.
שאלה מיספר 10 — 64%.
עיקר הטעויות היו בשאלות מס' 1, 6, 7, 8, 9.
רבים טועים וסבורים שהנשיא מ-טיל את הרכבת הממשלה על ראש הרשימה שזכתה בקולות הרבים ביותר. רבים חושבים שאומץ היא רשימה

שאלה מיספר 1 — 42%.
שאלה מיספר 2 — 72%.
שאלה מיספר 3 — 72%.
שאלה מיספר 4 — 80%.
שאלה מיספר 5 — 88%.
שאלה מיספר 6 — 48%.
שאלה מיספר 7 — 56%.
שאלה מיספר 8 — 28%.

שבקצה המנהרה. הם השיבו נכון על שמונה מתוך 10 השאלות. הם לא ידעו על מי מטיל הנשיא את הרכבת הממשלה, ומה זו רשימת "אומץ". המורה שלהם לאזרחות יכולה להיות בהחלט מרוצה מהישיגיהם היפים.

ארז, איתן ואיציק, שלושה נערים בני 14 התעקשו להשיב על השאלון. לנוכח המצב העגום של הנשאלים בקניון, השלושה היו בבחינת אור

זהו השאלון שהוגש לנשאלים:

1. על מי מטיל הנשיא הרכבת הממשלה?
 - א. על ראש הרשימה שזכתה במירב הקולות.
 - ב. על מי שהנשיא חושב שיש לו מירב הסיכויים להקים ממשלה.
 - ג. על ראש הממשלה הקודם.
 - ד. על זקן חברי הכנסת.
2. אמנון רובינשטיין הוא:
 - א. מנחה בטלוויזיה.
 - ב. מועמד מיפלגת המרכז לכנסת.
 - ג. בעל חברת בנייה.
 - ד. מועמד מיפלגת העבודה לכנסת.
3. חד"ש היא רשימה:
 - א. המשתייכת בדיעוניה לאגף הימני.
 - ב. רשימה חדשה לכנסת.
 - ג. דוגלת בארץ-ישראל השלמה.
 - ד. רשימה קומוניסטית.
4. יוסי שריד ח"כ מטעם:
 - א. מיפלגת העבודה.
 - ב. הרשימה המתקדמת לשלום.
 - ג. ר"ץ.
 - ד. המרכז הליברלי.
5. מי רשאי לבחור?
 - א. יהודים בלבד.
 - ב. אזרחים מגיל 21 ומעלה.
 - ג. כל אזרח ישראלי מגיל 18 ומעלה.
 - ד. כל מי ששירת בצה"ל.

6. "אומץ" היא:
 - א. חטיבה המשתייכת לליכוד, בראשות יינאל הורביץ.
 - ב. רשימה חדשה.
 - ג. רשימה שבראשה עומד רפול.
 - ד. רשימה דתית.
7. ראש רשימת המפד"ל הוא:
 - א. חד"ר יוסף בורג.
 - ב. ח"כ זבולון המר.
 - ג. ח"כ יצחק פרץ.
 - ד. ח"כ אבנר שאקני.
8. כדי למלא תפקיד שר בממשלה צריך להיות:
 - א. חבר-כנסת.
 - ב. אקדמאי.
 - ג. כל אזרח הממונה על-ידי ראש הממשלה.
 - ד. מעל גיל 30.
9. מי "יזן הייפלגות דוגל בטרנספר?
 - א. מיפלגת העבודה.
 - ב. ר"ץ.
 - ג. מפ"ם.
 - ד. מולדת.
10. באיזה צד של המפה הפוליטית עומת דת מפ"ם?
 - א. היא חלק מהמערך.
 - ב. מרכז מתון.
 - ג. ימין קיצוני.
 - ד. שמאל.

הכויב, ענה 8 תשובות נכונות. רב בעל מודעות פוליטית רבה. אלא מאי? כדאי שיירע על מי מטיל הנשיא את הרכבת הממשלה. ואז אולי יהיה סיכוי שמפלגת תהיה בקואליציה הבאה. ארבע השאלות שעליהן השיבו מרבית הנשאלים נכונה, הן שאלות מס' 2, 3, 4, 5.

לונדון מיניסטור, תל-אביב

לום הראשון בבוקר, שמש קיצית הוציאה את האנשים לבתי-הקפה, מנוחה של אחר השבת. עקרות-בית, צעירים לפני הגיוס, בעלי-עסקים ושאר מיני מיקצועות חופשיים היו זקוקים למעט אווירה, התקצבו בכתי הקפה בלונדון-מיניסטור. הנימוס היה קשה עליהם לסרב, הם נטלו את השאלון, היססו קימעה, התיעצו זה בזה והגישו את התוצר הגמור. ציון ממוצע: 75.5.

צעירה, שאך עברה בחינת-בגרות באזרחות, הורידה את הממוצע. לי דעתה, חד"ש משתייכת בדיוקתיה לאגף הימני, בראש רשימת אומץ עומד רפול. בורג ממשיך להיות ראש רשימת-המפד"ל. צעירה זו זוכרת לו חסר נעורים. ר"ץ דוגלת בטרנספר, ומפ"ם שייכת למרכז המתון. בעל דוכן

לגרעינים חזר על אותן הטעויות. השאר בהחלט ידעו. הטעויות הנפוצות היו בשאלות מס' 1 ו-7. כולם יודעים למי משתייך יוסי שריד.

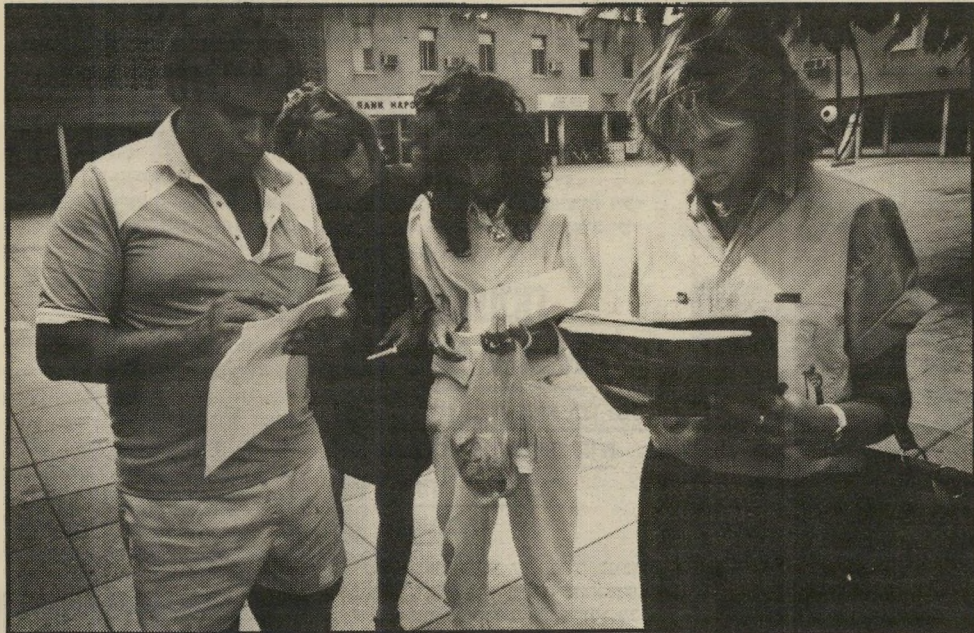
סדרני קואופרטיב "דן"

ר שעות הצהריים, בין נסיעה אחת לשנייה, בין אוטובוס יוצא ואוטובוס נכנס, התפנו חמישה סדרני עבודה ונהגים של קואופרטיב דן להשיב על השאלון. ממוצע הציונים אצלם עמד על 84. יש תמורה עבור האגרה. הם מאוינים הרבה לרדיו ולומרים שיעור בפוליטיקה.

אומנם, אווירת הברכה שורה ב" בודקה הקטנה בתחתית-היצאה של קו 4, אך לשאלון ענו ברצינות.

סדרני-עבודה, ליכודניק מוצהר, הטיל מרותו על חבריו, ואלה נשמעו לו.

הם התחילו להתדיין איוו מפלגה טובה יותר, ושכחו להחזיר לנו עט שהשאלנו להם כדי למלא את השאלון. אך מה זה מחירו של עט לעומת המיליונים שמוציאות המפלגות? המפלגות לחמות על הבחורים. נדמה שבמידה רבה זוהי מילחמה על הבורים. **צילום: ציון צמריר**

יודעת הרבה יותר. לדעתה מיפלגת-העבודה דוגלת בטרנספר, ו"אומץ" זו רשימה חדשה. שאקני זכה הפעם בהכרה כראש רשימת המפד"ל. רזיאל עובדיה (משמאל), בן 28 מיבנה, חושב שהד"ר בורג עדיין עומד בראש המפד"ל. החדשות לא מגיעות עד יבנה?

הממוצע: 40% דורית (מימין), בת 23, תושבת אשדוד, הספיקה כנראה לשכוח די הרבה ממה שלמדה בתיכון. לדעתה חד"ש דוגלת בארץ-ישראל השלמה, ומפ"ם דוגלת בטרנספר. אורנה כהן (באמצע), לא

כניסה ליבנה יש סניף של תנועת "כך", ולידו סניף תנועתו של רפי סוויסה. לכאורה, מודעות פוליטית גדולה. בפועל: ציון ממוצע 52.5.

במרכז המיסחרי ביבנה מסתובבים מובטלים, עקרות-בית העורכות קניות, צעירים המחפשים אחר סמים, ועוד כאלה שמקום-העבודה יכול להסתדר בלעדיו זמן מה.

בתחילה לא היתה היענות להשיב על השאלון. התשובה: השגורה היתה: "מה ייצא לי מזה?" אבל שיטת הרומינו

מוצאיישבת, המקום המה בארם, רבים חששו ליטול חלק, פתאום כולם מאור מיהרו.

בקניון מכלים אנשים מכל גוש דן, ועליכן היתה פריסה טובה מכחינה סוציאליגית. הגיל הממוצע היה 27. הציון הממוצע 55. שלושה נערים בני 14, שהתעקשו להשיב גם על השאלון, העלו את הממוצע. מורה בת 27 מחולון הורידה את הממוצע. היא הגדילה לעשות כשהשיבה שוכות-בחירה יש לאורח ישראלי מעל גיל 21. מי מלמד את מי שיעורי-אזרחות? הטעויות

ברכה לבטלה אסתר (משמאל), מזכירה בת 39 מגבעתיים, תפסה עם חברתה מנת-שמש הגונה. היא השיבה נכונה על שמונה שאלות, והעלתה את הממוצע של יושבי הלונדון-מיניסטור בתל-אביב. חברתה והורידה את הממוצע. לדעתה זבולון המר הוא ראש המפד"ל, ו"אומץ" היא רשימה חדשה.

הנפוצות היו בשאלות מס' 1, 6, 7, 8, 9. שני זוגות, תושבי אריאל, נאותו להשיב על השאלון. שתי הנשים התי-עקשו להשיב ביחד על שאלון אחר. מיקצוען — פסיכולוגיות. על שאלה מיספר 5 השיבו שחר"ש "רוגלת בארץ ישראל השלמה". ואם הן משיבות כך אפשר להבין את כל מי שהשיבו שמיפלגת-העבודה היא הדוגלת בטרנספר. להבדיל מהן, בעליהן השיבו תשובות נכונות כמעט על כל השאלון.

כך ענו בקניון: על שאלה מיספר 1 — ענו 33% תשובות נכונות. שאלה 2 — ענו 75% נכונה. שאלה 3 — 75%. שאלה 4 — 66%. שאלה 5 — 90%. שאלה 6 — 60%. שאלה 7 — 40%. שאלה 8 — 8%. שאלה 9 — 25%. נכונות. שאלה 10 — 75%.

בחורה אחת, שהזדהה כעיתונאית, הצליחה להשיב תשובות נכונות רק על 4 מתוך 10 השאלות. לדעתה, יוסי שריד חבר המרכז הליברלי, אומץ זו רשימה חדשה, ח"כ זבולון המר עומד בראש רשימת המפד"ל, שר בממשלה צריך להיות חבר-כנסת, ר"ץ דוגלת בטרנספר. אם כארזים נפלה שלהבת...

את הממוצע ביבנה העלו שני הנדסאים-אלקטרוניקה הגרים בתל-אביב, שנשלחו מטעם עבודתם ליבנה. אלמלא הם, הממוצע היה נמוך בהרבה.

ידען פוליטי הרב לא שש לענות על השאלון, אבל כשהסכים הפגין רמה טובה. שמונה תשובות נכונות. דווקא בשאלות חסרות לגביו: על מי מטיל הנשיא את הרכבת הממשלה, ומי יכול למלא תפקיד שר בממשלה, טעה.

המודה, אבל... אני עזרא (20), תושבת בני ברק, יבנה, מצביעה זו הפעם הראשונה בחייה. לא נראה שהיא מוכנה עדיין לקראת הבחירות. לדעתה מפ"ם היא המפלגה הדוגלת בטרנספר, וחד"ש, כשמה, היא רשימה חדשה.

מרכז מיסחרי ביבנה

ל בנה נמוצאת לא רחוק מרחובות, ונחשבת עדיין כעירית-פיתוח. בי

כולם עושים זאת

- כמעט כולם
- משקרים, מעלימים
- עובדות, מספרים
- חצאי אמיתות, הבוחר
- מחל פיצוחים.

בחירות '88 הפכו לקרב של תשרי רים. מערכת הבחירות כולה מתמקדת בטלוויזיה. תשרירי הרדיו כמעט נשכחו. המודעות בעיתונים באות ברובן להפנות את תשומת הלב לתשרירי הטלוויזיה, להשיב עליהם או להמשיך בהם.

העם צפה. כשם שצפה קודם לכן בתשרירי האולימפיאדה, ישר מסיאול. כשם שחזה בתחרויות בין מתעמלות רומניות וסובייטיות, או בין שחיניים גרמניים ואמריקאיים. זה היה מרתק, אבל זה לא נגע במישרין לצופה. הצפייה בתשרירים הפכה את הבחירות לתחרות ספורט, שבה מהווה הציר כור קהילי צופים בטרקלינים, המוכן לקרוא קריאות עידוד ובזו, תוך חיסול ערימות של פיצוחים.

גבינה שווייצית. בתחרויות ספורט קשה לרמות. בן ג'ונסון יכול היה להשתמש בטכניקה לבניית שרירים, אך גם הוא נתפס.

כך שונות הבחירות. בבחירות אפי שר לרמות. וכמעט כולם עושים זאת. התשרירים מלאים בשקרים גסים, בחצי אמיתות וכוכבים. למשל:

● **הליכוד** מנסה להעלים את העובדה שיצחק שמיר התנגד להסכמי קמפ דייוויד, והופך אותו בדיועבד לתר מך נלהב ועיקבי בהסכמים אלה. הוא מנסה לרמוז כאילו יש הסכם סודי בין שימעות פרס ויאסר ערפאת.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

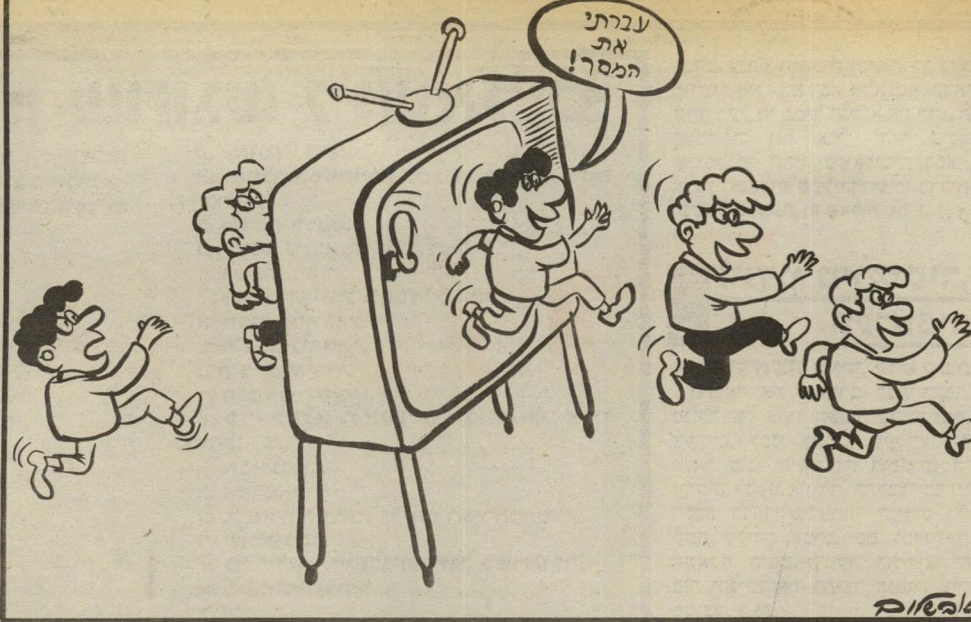
● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

● **המערך** מנסה להשכיח שהוא זהו שקר. המערך מתנגד באופן מוחלט למדינה פלסטינית ולמשא ומתן עם אש"ף. הליכוד יכול לחשוד כי המערך שנה עמדה זו בעתיד — אבל זה נכון באותה המידה גם לגבי הליכוד עצמו.

האולימפיאדה נמשכת

כיום היא מייצגת את אחד העיתונים הגרמניים החשובים ביותר, ז'ידוויט שח צ'יטונג. לפני שבוע הוזמנה פונגר, ככל עמיתיה, למסיבת היכרות עם מועמדי הליכוד, שכוכבה היה בני גבין. היא הציגה שאלות, בגין הצעיר השיב ברצון ובסבר פתוחים. בתום המסיבה ניגשה פונגר אל גבין כדי לברך אותו, ואז הוא שאל איזה עיתון היא מייצגת. כאשר אמרה לו

כיום היא מייצגת את אחד העיתונים הגרמניים החשובים ביותר, ז'ידוויט שח צ'יטונג. לפני שבוע הוזמנה פונגר, ככל עמיתיה, למסיבת היכרות עם מועמדי הליכוד, שכוכבה היה בני גבין. היא הציגה שאלות, בגין הצעיר השיב ברצון ובסבר פתוחים. בתום המסיבה ניגשה פונגר אל גבין כדי לברך אותו, ואז הוא שאל איזה עיתון היא מייצגת. כאשר אמרה לו

כיום היא מייצגת את אחד העיתונים הגרמניים החשובים ביותר, ז'ידוויט שח צ'יטונג. לפני שבוע הוזמנה פונגר, ככל עמיתיה, למסיבת היכרות עם מועמדי הליכוד, שכוכבה היה בני גבין. היא הציגה שאלות, בגין הצעיר השיב ברצון ובסבר פתוחים. בתום המסיבה ניגשה פונגר אל גבין כדי לברך אותו, ואז הוא שאל איזה עיתון היא מייצגת. כאשר אמרה לו

כיום היא מייצגת את אחד העיתונים הגרמניים החשובים ביותר, ז'ידוויט שח צ'יטונג. לפני שבוע הוזמנה פונגר, ככל עמיתיה, למסיבת היכרות עם מועמדי הליכוד, שכוכבה היה בני גבין. היא הציגה שאלות, בגין הצעיר השיב ברצון ובסבר פתוחים. בתום המסיבה ניגשה פונגר אל גבין כדי לברך אותו, ואז הוא שאל איזה עיתון היא מייצגת. כאשר אמרה לו

כיום היא מייצגת את אחד העיתונים הגרמניים החשובים ביותר, ז'ידוויט שח צ'יטונג. לפני שבוע הוזמנה פונגר, ככל עמיתיה, למסיבת היכרות עם מועמדי הליכוד, שכוכבה היה בני גבין. היא הציגה שאלות, בגין הצעיר השיב ברצון ובסבר פתוחים. בתום המסיבה ניגשה פונגר אל גבין כדי לברך אותו, ואז הוא שאל איזה עיתון היא מייצגת. כאשר אמרה לו

עיתונות

בן של אבא

בנימין גבין הוא בנו של

מנחם בגין. האם הוא

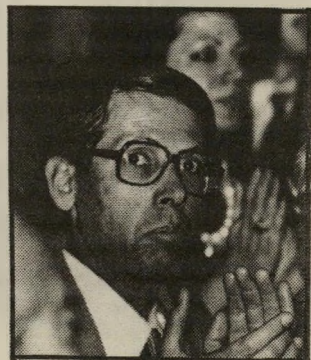
מחקה אותו בלי

מחשבה?

מעט מאוד ידוע על הר"ר בנימין ("בני") בגין, מלבד העובדה שהוא נושא שם-מישפחה מפורסם, ושהוא דומה מבחינה חיצונית לאביו.

השבוע ניתנה לעיתונאית ילדית גרמניה ההזדמנות להכיר את בגין יותר מקרוב. היא נדהמה.

אדם אחר. אנה פונגר נולדה בכר"ל לין כגרמניה נוצרית, אחרי מלחמת העולם השנייה והשוואה. הצעירה הכי

מועמד בני בגין לא נרמזים ואוסטריום

לונדית הכירה בווינה סטודנט ישראלי לארכיטקטורה, אורי פונגר, התאהבה בו ונישאה לו, אחרי שעברה גיור כהן. מאז היא ישראלית ויהודיה לכל דבר, דוברת עברית ומגדלת את בנה, עמוס, שיתגייס בעוד כמה שנים לצבא. בעלה הוא אדריכל ידוע כירושלם.

אנה פונגר היא גם עיתונאית מצליחה. היא שימשה ככתבת-חוץ לעיתונים שווייציים, אוסטריים וגרמניים.

זאת, השתנה בגין בן-דג, כאילו הפך אדם אחר.

"אינני מדבר עם עיתונים גרמניים!" פלט קצרות, והיפנה לה את הגב.

גרמנים ואוסטרים. אנה פונגר נדהמה. היא נסעה הביתה, כשרמעות בעיניה, אך בדרך פנתה לאחור וחזרה למקום המסיבה. בגין עדיין היה שם, שקוע בשיחה עם עיתונאי אחר. פונגר המתינה בסבלנות בצד, במשך שעה. כשהתפנה, ניגשה אליו.

"אני יהודיה כמוך," היא אמרה לו. "בני עומד לשרת בצבא". העלבת אותי בצורה הקשה ביותר."

בגין חזר על עמדתו, שלא לדבר עם שום נציג של "מאצעי-תיקורת גרמניים" עשרות היהודים-הישראלים המייצגים כאן עיתונים כאלה.

או הציגה לו פונגר שאלה היפוי תשית: "אם תהיה חזר שר בממשלה של הליכוד, האם תסרב לדבר עם מדינאים גרמניים?"

בגין התפתל, התלבט, ולבסוף אמר: "אם זה יקרה, אצטרך לחשוב על כך." גם על שאלות לגבי הדור הגרמני החרש, שנולד אחרי השואה, לא היתה

נשות המגורשים בהפגנה בתל-אביב ונש שירים ערביים לאומיים

אחרי השואה, והם מרכיבים אל קוראים שרובם העצום נולדו אחרי השואה. עבר דור מאו שקבע מנחם בגין את עמדתו. איזו הצדקה יש לבני בגין לרבוך באותה העמדה כיום?"

הפגנות

והרחוב היה

אדיש

כמה אלפי מפגינים

שהפנינו נגד

הגירושים, לא הצלחנו

להוציא את האזרחים

משלוותם

ענת סרגוסטי

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט זה ייגמר. ואכן, מייד כשפנתה ההפגנה מרחוב איבן-גבירול לרחוב שאול-המלך ואל המוסיאון, נפתח שוב הכביש לתנועה והחיים שבו למסלולם הרגיל. המכוניות שוב זרמו בקצב מואץ ברחוב והמחאה היתה כלא-היתה.

היא היתה מאורגנת בסדר מופתי. כל קבוצה, כל תנועה וכל אירגון צעד בנפרד, כשבידיו השלטים שהכין מבי עוד מועד. כל קבוצה היתה מצוידת במגפון, וקראה את הסיסמות שלה.

העיתונות, הישראלית והזרה, התרוצצו מסביב למפגינים, אך גם הם לא זכו להנצחה תמונות של עימות כל-שהו. השוטרים וסדרני-ההפגנה נותרו מחוסרי-עבודה.

אחרי שהנאומים הסתיימו והקהל התפזר, נותרו בכיכר-המוסיאון רק נשות המגורשים. הן פצחו בשיחה רמה של שירים ערביים לאומיים, כאילו היו מקהלה מאומנת.

בימים שבהם עסוקים רוב אזרחי המדינה בשאלה למי היו תשרירי-בחירות טובים, משעשעים ובידוריים יותר, לא היה לרבים מהם פנאי לעסוק בבעיות האמיתיות, שאינן נדונות לעומק על גבי מיקרופון-הבחירות.

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

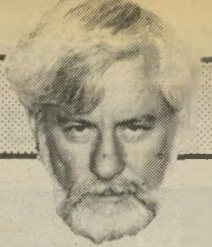
מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

מעט אנשים עמדו במוצאי-השבת בצעדי רחוב איבן-גבירול בתל-אביב. מעט אנשים טרחו להציץ ממירפסות

איך מכברקים התרגשות וכאסת, כאשר הכל אותו הדבר?

מה ההבדל?

בוודאי. המערך היה מזוים עוד כמה מאות מיליונים למיפעלים הכושלים של ההסתדרות. אבל את זה לא כדאי להגיד לבוחרים. הליכוד היה שובר את מיפעלי ההסתדרות ומחסל את קופת החולים. אבל גם את זה לא כדאי להגיד לבוחר בקול רם מדי. אז איפה ההבדל, לעזאזל?

ע מוס הנביא כיטא את הדברים בצורה פשוטה: "הילכו שניים יחדיו, בלתי אם נועדו?" כלומר: המערך והליכוד לא היו הולכים יחדיו, אלמלא הם היו רומים זה לזה במידה רבה. נכון, ממשלת-האחרות-הלאומית קמה מתוך כוונה. זה היה "דין הבוחר". אבל גם אז לא היתה קמה, אילו רבצה תהום בין שתי המפלגות. אילו היו תפיסותיהן כליכוד שונות, עד כי שום שיתוף-פעולה לא היה אפשרי. האם היתה יכולה לקום קואליציה של ר"ח ו"כך" או קואליציה של התחיה ור"ץ? עצם הרעיון מצחיק. לא כן הרעיון של קואליציה בין המערך והליכוד. זה לא נראה מוזר כלל. הרי זה היה כבר קיים בעבר, במשך שלוש שנים, לא רק בימי מילחמת-ששת-הימים עצמה, אלא גם במשך זמן רב מאוד אחריה, כשמצב-החירום חלף מזמן. זה היה נוח.

ה היה נוח, מפני שכל קארטל הוא נוח. אנשי-עסקים נבונים אהבים לדבר על התחרות חופשית וחוקי השוק, אך כשיש להם הזדמנות להקים קארטל, הם קופצים על המציאה. כשיש קארטל, אפשר ליצור מונופול. אפשר להכתוב לצרכן את מחיר הסחורה. אפשר לקיים מנגנונים גדולים ובזבזניים, אפי' שר לעשוק את הציבור. כך זה כשיש קארטל של סבון או של מיסחת-נעליים, וכך זה כשיש קארטל של מיפלגות גדולות. הכל נוח יותר. תחת להתקוטט על העוגה, אפשר לחלק אותה. אפשר לצפצף על רצון הציבור. אפשר לשרוד את האוצר. אפשר לשבץ אלפי עסקנים במשרות ממשלתיות שמנות. למלא בהם את השגרירויות ואת הדירקטוריונים של החברות הציבוריות. זה נוח. זה כדאי לכל הנוגעים בדבר. יש לזה רק מגרעת אחת: קשה מאוד לקיים קארטל גלוי במשך ארבע שנים (וקארטל סמוי במשך 40 שנה), ואחרי-כך לנהל מילחמת-בחירות מסעירה.

מצב כזה צריכים לפברק. לפברק חילוקי-דעות. לפברק מאבקי-איתנים. לפברק כאסת הרדי. לשם כך ררושים מומחים. פירוטומאים. יחצנים. תרמיתנים. אנשים המסוגלים לגלות את ההבדל התהומי בין קוקה קולה לבין פפסי קולה יכולים גם לגלות את התהום הרוכצת בין המערך והליכוד. אך מכיוון שהציבור אינו מטומטם, זה קשה.

אם יש דרך אחרת לנהל את מערכת-הבחירות? בוודאי שיש. אבל היא משעממת. אין טעם לדבר על הישגי ארבע השנים האחרונות, כי כל הישגים הם משותפים. אין טעם לדבר על הדברים שלא נעשו בגלל הישיבה המשותפת בממשלה. אילו היו הדברים די חשובים, היו מביאים לפיצוץ הממשלה ולבחירות מוקדמות. אם שני הצדדים התאפקו, והתאפקו בקלות, משמע ששום דבר לא בער בעצמותיהם. אין טעם לרבר על העתיד, כי שתי המפלגות הגדולות חוששות לרבר דברים גלויים. גם אילו רצה הליכוד לספח את השטחים הכבושים, לכסות אותם בהתנחלויות, להרוס את מיפעלי חברת העובדים ולפרק את ההסתדרות — לא היה מעז להגיד את זה. וגם אילו רצה המערך להיכרר מחר עם אש"ף, להחזיר את כל השטחים הכבושים, להעביר מיליארדים מקופת המדינה למיפעלי חברת העובדים וקופת-החולים — לא היה גם הוא מעז להגיד את זה.

ותר לאמר את האמת. זה אולי לא נעים ולא מושך, אבל זה מה שיש. אפשר לאמר: ישבנו במשך ארבע שנים ביחד, ומה שהשגנו השגנו ביחד. וגם כישלונותינו הם כישלונות משותפים. קרוב לוודאי שנשוב גם בארבע השנים הבאות בממשלה משותפת. האמת היא שאין בינינו הבדלים תהומיים. אבל יש ואריאציות. יש הבדלים של גוון. יש הבדלים באופי ובטמפרמנט. הבחירות האלה יקבעו לכל היותר אם שימעון פרס או יצחק שמיר יעמוד בראש הממשלה, שבה יישבו שוב שניהם. אם יש לך הערצה אישית, הצבע-נא בהתאם לכך. זה לא מססיר. זה לא יעלה את ההמנונים על הכאריקורות. אבל זאת תהיה האמת. וגם זה שווה משהו.

קץ, והסביר שהוא לבדו הציל אותנו מן האינפלציה הנוראה. כמו ג'ורג' הקדוש, שהרג את הדרקון והציל את הבתולה. (היה איזה מודעי? קיים איזה ניסים? מה פתאום! לא היו ולא נבראו. יוק!) מייד לאחר מכן הופיע על המירקע משה ניסים, וסיפר לנו איך ניצח הוא לבדו את המיפלגת האינפלציונית. הליכוד עשה זאת, למרות שהמערך לא רצה. (היה איזה שימעון פרס? לא רובים ולא יער! וגם לא מודעי!) מצחיק. זה מצחיק, מפני ששתי המפלגות לא תבעו לעצמן את הבעלות על הישגים שונים. הן תבעו לעצמן את הבעלות על אותם הישגים עצמם. הם הסתכלו לנו בעיניים, כמבט חודר ועמוק, ותבעו מאיתנו לשכוח כי במשך ארבע שנים תמימות שלטה בארץ ממשלת-

פרס-שמיר: מדוע זה משעמם?

אחדות-לאומית. יותר מזה: שגם בעצם הרגע הזה, שבו נאמרים הדברים, ממשלה-האחרות-הלאומית לשלוט. יאוש.

מכיוון שכל מה שנעשה בהסכמה הרדית נעשה — אין כל טעם לרבר על מה שנעשה. אולי יש טעם לרבר על הדברים שלא נעשו. כלומר, כל מיפלגה יכולה לטעון שהיתה עושה דברים גדולים וחשובים, אלמלא היתה שובייה בממשלת-האחרות-הלאומית. אילו היה לה רוב, והיא יכלה להקים ממשלה לברה, היתה עושה גדולות ונצורות. הצרה היא שגם בממשלה הזו אין לשתי המפלגות הגדולות הרבה מה לאמר. המערך היה מסכים לכינוס ועידת-שלום בינלאומית? שטויות! אילו היה העניין הזה עולה באמת על הפרק, הוא היה מתפוצץ מייד כמו בועת-סבון. שהרי המערך לא הסכים לוועידה בשיתוף אש"ף. ובלי שיתוף אש"ף הוועידה לא היתה מתכנסת. כל הדיבורים היפים על ועידה בינלאומית, פשרה טריטוריאלית, גבולות-ביטחון וכו' וכו', לא היו עומדים אף רגע אחד במבחן של מציאות. והליכוד? מה היה עושה אלמלא ככל המערך את ידי? משאזומתן ישיר — עם מי? יש ערבי אחד בעולם שהיה נכנס למשאזומתן על פי התנאים של הליכוד? ביצוע הסכם קמפ-דייוויד, לפי הפירוש של הליכוד? יש מישהו נקארי או בעולם שהיה הולך על זה? ומה בתחומים אחרים? האם יש מיובצע כלכלי כלשהו שהמערך או הליכוד היה מבצע אותו, אילו היה בממשלה לבדו?

ני הגברים הצעירים נפגשו בפניה ריסקרטית בקפה האופנת. "היי", אמר רודי מהליכוד, "איך הולך אצלך?" "ככה ככה", נאנח רודו מהמערך, "ואצלך?" "גם אצלנו חרא", ענה רודי. "שני הגברים הסתכלו זה בזה בהבעה אומללה. "זה לא הולך ככה", אמר רודי. "צריכים לעשות משהו", הסכים רודו. "הקהל נרדם לנו לפני העיניים", אמר רודי. "מה זה נרדם", הסכים רודו, "מת משיעמום?" "איזה מין בחירות אלה", אמר רודי. "אדישות!" "שום דבר לא מזוי להם", הסכים רודו. "איפה הימים כאשר זרקנו עגבניות על שימעון פרס", נזכר רודי בערגה. "כשדודו טופו דיבר על הצ'צ'אים", נזכר רודו וצחק. "ואיך שבגין ענה לו למחרת היוום שמע, זאת היתה חווייה!"

שניים לגמו בעצב את הכירה שלהם. "אם לא נשתף פעולה, לא נצא מזה", אמר רודו. "בריוק מה שחשבת", אמר רודי. "צריכים לחמם את העסק", אמר רודו. "להכניס פילפל", אמר רודי. "איפה הצ'צ'אים שלך?" שאל רודו. "תן לרודי לוי לנאום איזה שניים-שלושה נאומו-יהסתה הגונים!" "ואיפה הדיבורים שלכם על הפאסיסטים של הליכוד?" תמה רודי. "רוששות לנו כמה השמצות הרדיות", התחיל רודו להתלהב. "ממש דיבר-יהסתה!" קרא רודי. "התרגשות! ועם! תנועות מיוחיות!" "עגבניות! ביצים! פיצוץ אסיפות!" "להתקיף! להתקיף! להתקיף!" "להשיב מילחמה שערתי!" "אנחנו נראה לכם, פאסיסטים מטונפים!" קרא רודו. "ימח שמכם, ארומים! אשכנזים! עוכרי-ישראל!" קרא רודי. "אויקי", חיך רודו, והרים את כוסו. "מתי מתחילים?" "מייד, מחר!" צחק רודי, והשניים השיקו כוסות.

ני גונב את הסצינה הזאת מעצמי. כבר תיארתי בעבר פגישות כאלה של אנשי שתי המפלגות ערב בחירות. אך בשום מערכת-בחירות קודמת לא היו הדברים כה בולטים כמו הפעם. אין לאנשי המערך והליכוד צורך להיפגש בפניות חשוכות ולחרוש ביחד מוימות. אין צורך בהידברות. המצב עצמו מכתוב את הדברים.

כי במערכת-הבחירות לכנסת ה-12 מוצאות שתי המפלגות הגדולות את עצמן, שתיהן ביחד וכל אחת מזה לחד, בצורה עמוקה. הרבר פשוט בתכלית: כמשך ארבע שנים ישבו שתי המפלגות האלה ביחד בממשלת-האחרות-הלאומית. הן קיבלו את כל ההחלטות החשובות ביחד. אלמלא היתה ביניהן הסכמה על פעולה מוויימת, לא היתה אותה פעולה יוצאת כלל אל הפועל. כך בעניין הנסיגה מלבנון. אמנם, רוב שרי הליכוד הצביעו להלכה נגד, מתוך נאמנות למנחם בגין ולאריאל שרון, אבל כל שרי הליכוד רדעו שצריכים לבצע את הנסיגה. העם ררש זאת. על כן אמרו רודו לוי להצביע עם שרי המערך, וכך נוצר הרוב הדרוש. כך בעניין המילחמה באינפלציה. היתה תוכנית משותפת. ואשה-ממשלה שימעון פרס ושרי-האוצר יצחק מודעי יזמו וביצעו. ולאחר מכן המשיכו בררך זו שימעון פרס ומשה ניסים. אלמלא כן, לא היתה התוכנית מתקבלת מלכתחילה. כך בעניין המילחמה באינפלציה. יצחק רבין מספיק את השימוע של אריאל שרון. הרג. הרס. גירוש. פיצוץ. מועצה. פגיעה. הכאה. הכל. עכשיו צריכות שתי המפלגות האלה לנהל מילחמת-בחירות אכזרית זו נגד זו. הייפלא שאנשי-ההסברה משני הצדדים תולשים את שאריות השערות שלהם מראשיהם? הייפלא שחלק גדול מן התשרירים והמודעות מצחיקים עד רמעות?

בר בערב הראשון של התשרירים הפכה התעמולה למה תלה. שימעון פרס הסתכל בנו ישר אל תוך העיניים, באמינות-איך

לאן נעלמו 17 מיזוודות? ★ מה קרה לסיגארים? ★ איך זכו הפרפרים באירוח מענג בשווייץ?

אדם הזמר נושא בזרועותיו את מאמץ הכדורגל כבד המישקל דוביק שווייצר, במיסגרת התערבות בין השניים בארוחת-צהריים במיסעדתו של מושלה שווייצר, בנו של המאמן. הזמר החזיק במאמן דקות ארוכות, בגלל תקלה שהיתה במצלמתו של הצלם, שביקש ממנו להישאר באותה התנוחה.

באילת, בתיקוה לכבוש את העיר הרומית כסיגנון תל-אביב כי אחרי הרצה של כמה חודשים הסתבר לו שאילת אינה בריוק תל-אביב, וכימים אלה נודע שהוא סוגר בעוד חודש את המור עדון שבבעלותו.

■ **אילן אשר**, דוגמנית הבית של יצרנית האופנה ראש אינ דאיון יצא לפאריס כדי לדגמן עבור חברה לייצור ג'ינסים. במ לון, שבו שהה, פגש אשר בכוכב הפופ **מוריסן הארקט**, סולן להקת איהא ובחבריה להקה אחת רים שגילו התעניינות בנעשה בארץ. אשר הזמין אותם לארוחה במיסעדה צפון-אפריקאית כהכי נה לביקורם בארץ.

■ **ג'ורדי ניר-מוזס** ובעלה **עמירם ניר** עוברים דירה. הזוג

שיצא מהחנות נכנסו למקום כמה ממעריצותיו, שעקבו אחי ריון, ורכשו שעון דומה.

■ **כיום העצמאות** השנה הגיע למלון סוונסה המולטי-מיליונר השווייצר **ג'וני קרמר**, מראשי הקהילה היהודית בצ'י ריד. קרמר בילה במלון וצפה בהופעתה של להקת פרפר. בניי הולו של **מיקי קנטי**. לפני 10 ימים קיבלה הלהקה באופן מפי תיע ביותר, הומנה להופיע לפני הקהילה היהודית בצ'י ריד. המיל-יונר קרמר הזמין על חשבונה את כל חברי הלהקה ועוד כמה מלואים ושיכן את כולם במלון אסקוט המפואר. חברי הלהקה עדיין המומים מהאירוח והפינוק שקיבלו שם.

■ הזמר **שימי תבורי** פתח לפני כמה חודשים מועדון-לילה

לאחר מכן לפאב, הסתבר למור שון שידירתו האופנאית **פרר** **מה בלוגרונד**, ערכה לו מסיבת הפתעה. במסיבה נכחו גם מפקדו הראשון והרמטכ"ל לשי עבר, שהעניק לו במתנה תיק ג'יימס בונר. הצייר **מנשה קרישמן** העניק לו ציור.

■ מעצבת התכשיטים **מירי פלמון**, שעברה בחברת-התכשיטים הנודעת ואן קליף אוד ארפל בשדרה החמישית בניו יורק, פתחה חנות לשעונים, בעיקבות קשר שיצרה עם מעצבי השעונים הצרפתי **אלן זילבר-שטיין**, כוכב עולה בשמי העיי צוב בצרפת. באחד הבקרים נכנס לחנות הזמר **אדם**, המתגורר בקרבת מקום, ורכש שעון פרי עיצובו של זילברשטיין. לאחר

17 המיזוודות שהיו להם, ושהכי לו צילומים, רוגמיות ודברים איי שיים, נעלמו כלא היו. שלוואה אף נאלץ לרכוש כלי-גילוח, כדי שיוכל להופיע כשהוא מסודר ומגולח למשעי.

■ העיתונאי **יואל מרקוס** חשש מאוד מפריצה לדירתו, לכן איבטח את מגוריו באמצעות סריגים שהותקנו על כל החלונות בבית, מלבד חלון קטן אחד, שלי דעת המומחים היה בלתי-ניתן לפריצה בגלל מיקומו. אולם רוור קא חלון זה נפרץ באחרונה ות-כולת הדירה נשדדה. מה שהכי הרגין את מרקוס היא העובדה שהפורץ פירק את ה"המדידור" (מכשיר לשמירת הלחות של סיי גארים), וקילקל את כל הסיגארים שהיו בו.

■ **אילת דקל**, בתם של המ-לונאי **אריה דקל** ואשתו הציי-רת **אביבה דקל**, צילמה בארץ סרט על מחנה-הפליטים דהיי-שה. הסרט נרכש להפצה על-ידי חברת-סרטים אמריקאית המפיצה סרטים קצרים. תוך כרי היכ-רות בין דקל, המתגוררת בניו-יורק, לבין אנשי-החברה הם הת-רשמו מכישרונה וביקשו ממנה שתעשה סרט על ישראלים די-מתגוררים בניו-יורק. קעת היא עסוקה בכתיבת התסריט וכבי-מיו. כעלה **מאיר יפיק** את הס-רט **כעלה מאיר יפיק**, בתם של עורר-הדין **אמנון זכרוני** והי-יחצנית **מירי זכרוני**, ושכנה של אילת ובעלה, תערוך.

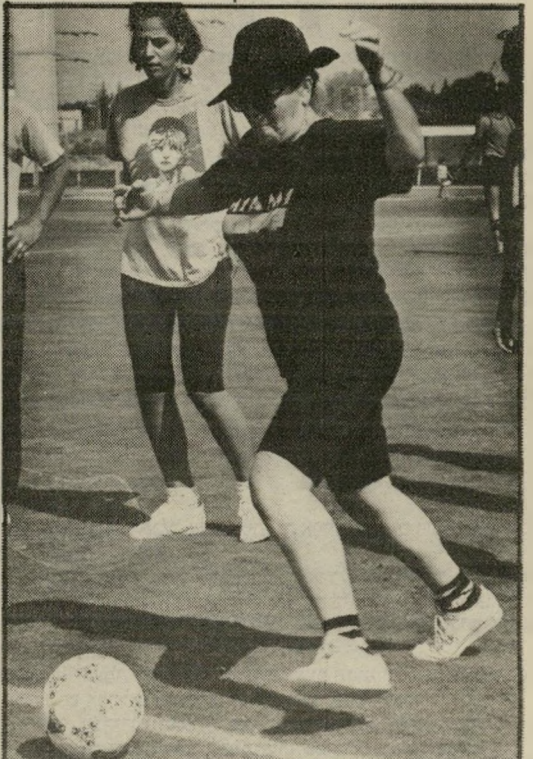
■ **דניאל שלוואה**, מהמאי-פרים הראשיים של חברת הקסי-

רוי נתן (משמאל) גרושתו של אייבי נתן, מתגוררת זה שנים רבות בהאיטי, שם היא עוסקת בייצור בגדים. באחרונה ביקרה בארץ לפני שש שנים. בביקורה הנוכחי היא הלכה לבקר את ידידה, המיסעדת אריק לביא (במרכז), ואת האחות והדייגת אתי סמבורי (מימין), המכונה סם הדייג. נתן סיפרה שהיא ממעטת ביציאות, היא עסוקה מרבית הזמן בפיגשות מישפחתיות.

■ **מוזשון אליהו**, מי שהיה בעבר נהגו של הרמטכ"ל הקודם משה לוי, וכיום הוא בעל הפאב אמצע הלילה, זכה להפתעה גדול לה, כאשר כיום-הולדתו פנה אליו **איציק לורדי**, אלוף פיי-קוד דרום, וביקש ממנו להצטרף אליו לחתונה כירושלים. כשחזרו

מטיקה הצרפתית לוקום. ואליי **אן שטרנאו**, המדריכה הראי-שית של החברה, הגיעו לארץ בטיסה ישירה מאמסטרדם כדי להעביר כמה הרצאות על קו ה-איפור החדש של החברה, הנקרא שחור בצבעים. כשנחתו כנמל-התעופה בן-גוריון חשכו עיניהם.

ככוח את ההצגה משאר הבנות. האירוע, שאורגן על-ידי אמ"י, איכזב רבים בגלל היעדרותם של אמנים רבים מהשורה הראשונה. הפתיעה בחסרונה השחקנית גילה אלמגור, ממייסדי אמ"י. המישחק הסתיים בניצחונה של נבחרת-הבנות של סאלח שבת.

תיקי דיין השחקנית היתה הדמות הדומיננטית בעת מישחק-הכדורגל בין נבח-רתי-הבנות של "סאלח שבת" לבין נבחרת-הבנות של "עלובי החיים". דיין השתלטה לחלוטין על המיגרש ושחקה בו כאילו היה המיגרש הפרטי שלה. בכך גנבה

התחייבותו, הוא יחוייב בתשלום קנס בסך 5,000 שקלים. הפרט היחיד שהסכים לחשוף היה כי כל בוקר, בין השעות 6 עד 9, השעות שבהן מצולמים תשרירי הכחירות, הוא מסרק את השי לשיה.

■ **השרון אלי ישראלי** מי מעט לבלות כאחרונה. הוא מב לה את רוב זמנו בחברת אשתו **בתיה ישראלי**, הנמצאת בש מירת הריון. ישראלי גם רכש מחשב ביתי, שהשימוש בו, לצד כי עבודה והנאה, גוול ממנו שעות רבות.

■ **שחקיהכרוסל מוני א** **רואסטי** עשה כאחרונה הסבה מיקצועית. מלבד עיסוקו כספורטאי טאי מהשורה הראשונה, הוא ינ הל איטליו.

■ מאות רבות של אנשים נדי חסו בפתיחה של המועדון החדש

רכש דירת גג מהודרת בשיכון למד בתל-אביב, והם יתגוררו ב שכנות לחברים משותפים.

■ **מסיבת יום-ההולדת ה-38** של הדוגמנית **פינצ'י מור** נערכה על גג ביתה שבשיכון למד, וכללה חברות בלבד. היו שם המפיקה **בתיה ישראלי** מוני צהר, מלכות היופי לשעבר והדוגמנית בהווה, **דנה זכ** סלר ודורית ילינק בחודש הריון מתקרמים, **עירית רזילי** ואחרות. הגבר היחיד שהיה נר כח במסיבה, מלבד **עמי מור**, בעלה, היה איש העסקים וה ששועים **יורם פולני**, שהיה אורחו של עמי מור.

■ הדוגמנית **חני פרי** החי נתה את מכוניתה במיגרשהח ניה הפרטי בדיסקוטק. לאחר שבילתה במקום שעה חזרה למיגרשהחנייה ונדהמה לגלות שרכיבה חסום עלידי שני כלי רכב שזהות בעליהם לא היתה

קארין דונסקי

הראתה לחוגגים בפתחת המיסעדה הצמחונית „כורת" את החוש האמהי המפותח שלה, כשהניקה עגל שעמד בפתח המיסעדה בבקבוק חלב גדול. העגל נראה מרוצה מתשומת-הלב שהוענקה לו על-ידי הדוגמנית המפורסמת והגיב בנעיות רמות.

■ כסוף החודש תיערך פתיחה חגיגית ומחודשת למועדון המערה הוותיק ביפו. כל המי והמי בעולם הזמר הישראלי הדיעו על כואם, למעט השחקן הברון **מייק בורשטיין**. בדי יוק בערביהפתיחה של המערה הוא אמור להופיע בהצגת-הבכור רה של מחזמר בכרדווי.

■ באחד מימי השבוע נראה הפרופסור **אפרים טורגוב** זיק, ממלא-מקום ראש עיריית תל-אביב, כשידיו מפויחות. מס תבר שבביתו פרצה שריפה והוא ניסה להשתלט עליה ביריו. כתר צאה מכך הצטבר פיה רב על ידיו והוא התקשה בהסרתו.

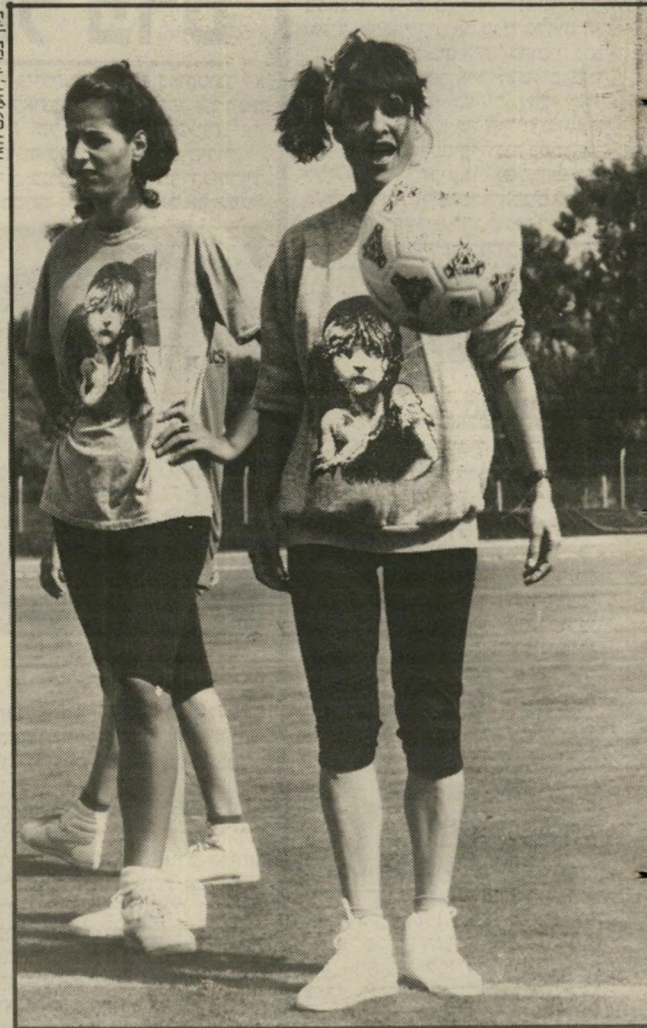
זדר אהליאב

היא נפטרה ונקברה בארץ.

■ **שרנית-הספורט אורית כסוף** פגשה במגישת-החדשות **דליה מזור** בחדר-האיפור ואמרה לה כי לא זיהתה אותה, כי במציאות היא נראית שונה לגמרי מאשר על המסך הקטן. דליה מזור נעלבה והתחילה לבכות, וחבריה לעבודה סיפרו כי קשה היה לה להחניק את דימעותיה, עד לשירור עצמו.

■ **אבישו דקל**, בעלה של הברנית **ציפי שביט**, מפיס וידיאריקליפ לאשתו. עד לקטע שבו היא מופיעה באפיוורה על ברית-מילה, הכל עבר בשלום. כעת הם עסוקים בחיפושים אחרי מועמד או מתגברים לקטע.

■ אחת התעלומות הגדולות של השבוע האחרון היא נסיבות מותה המיסתורי של **מירי רשף**, שסיימה את כהונתה כי קונסול כללי של ישראל בבל-גיה. רשף בת ה-40, רווקה, הגי עה ארצה לפני 10 ימים ועסקה בסירורי מגורים והתאקלמות בי ארץ, אך לפני ימים אחרים היא נפטרה באופן בלתי-צפוי לחלוטין, בהותירה את הוריה וחבריה המומים מנסיבות מותה. דמות נוספת שהותירה חלל ריק עם מותה היא **לאה הרין**, ישראית שהתגוררה עשרות שנים באנגליה והיתה מועמדת מטעם המחוז שלה לפרלמנט הבריטי. הרץ נסעה לטיול במכסיקו, שם היתה מעורבת בתאונת-דרכים ולאחר תקופה קצרה של אישפוז

סימה עמיאל

הזמרת, המופיעה ב„עלובי החיים" והי מקליטה עם הזמר אבי עופרים את התק ליט המשותף שלהם, היתה בין הבנות שהתגלו בעדינות. כל פעם שהכדור הגיע אליה חטפה אותו ממנה מישהי מהמשתתפות.

ידועה לה. פרי ניסתה להפעיל את כל קשריה וקסמיה כדי לגלות מי הנהגים שחשמו אותה, אך היתה זאת משימה בלתי אפשרית. וכך נאלצה הדוגמנית לחכות שעה וחצי עד שבבעלי הרכב סימו את כילויהם ונסעו לדרכם. רק אז נכנסה למכוניתה, ועזבה את המקום כשרמעות בעיניה.

■ תשרירי תעמולת-הבחי רות מספקים תעסוקה ופרנסה לי אנשים רבים. אחד הזוכים הוא מעצבי-השיער **מישל מרסיה**, המסרק את שריהוף **שימרון פרס**, את **ניסים זווילי**, ראש מטה ההסברה של המערך, ואת הקריינית **ענת דולב**. אך מרי סיה אינו יכול לספק מידע על הנעשה בהדרה-האיפור, מכיוון שהוא הוחתם על מיסמך המחייב אותו לסודיות. באחד מסעיפי המיסמך נאמר כי אם יפר את

כוכב חדש נולד בתצוגת אופנה

אנאבל טמיר

ירדנה ארזי

ונכשו גם כישורים קומיים על המסלול

מופיעה הדוגמנית בחיקוי מעולה של הזמרת ירדנה ארזי, כשהיא לבושה ומאופרת כזמרת הפופולרית. הצלחתה היתה כה גדולה, שבאחד המופעים עמד הקהל על רגליו, ומחא לה כף במשך דקות ארוכות. טמיר חזרה באחרונה משהות קצרה בארצות-הברית, שם ביקרה את בני-מישפחתה.

זה חודשיים מנסים חברים ואנשי-מיקצוע לעודד את הדוגמנית אנאבל טמיר להציג את הכישורים הקומיים שלה על המסלול. מי שהצליחה לשכנע אותה היתה מארגנת מופעי האופנה והתצוגות שלוה בנגל, שהכינה לעונה הקרובה, סידרה של מופעי אופנה הנושאים בחלקם אופי קומי. באחד הקטעים

תביעה באמריקה נגד הלנה השדכנית

תביעה שהוגשה בשעתו בניו יורק נגד השדכנית הלנה עמרם תתחיל להתברר בקרוב. ככתבת התביעה נטען כי ב-1979 חתמה עמרם הסכם עם משרד נסיעות

שדכנית עמרם לא שלחה נוסעים לישראל בתל אביב, שלפיו ימנע עבודה המישרר כרטיסי טיסה בסכום של 6000 דולר, ותמורת זאת יספח המישרר בישראל את חלקם (שני אל בכל סידורי הקרקע של נוסעים ל-)

ישראל, שיגיעו באמצעות משרד הדיור שידוכין של עמרם באמריקה. בעלי משרד הנסיעות, החיים באמי ריקה, חתמו עימה על הסכם נוסף, של פיו השקיעו 67 אלף דולר בחברה שנה שמה בניו יורק בשם צמד הלנה. הם קיבלו 36% ממניות החברה, שהיתה אמורה לפתח באמריקה עסקי שירות, כיון כמו אלה שעשתה עמרם בישראל. בפועל החבר, כך נטען, שהלנה לא שלחה אף נוסע אחר לישראל, ושההשקעה כולה הוצאה לפני שהחברה הביאה רווחים. המשקיעים נאותו לרדת ל-25%, כדי לאפשר לעמרם למכור עוד חלק בחברה למשקיע אחר, שהשקיע 50 אלף דולר. לאחר שגם כסף זה הוצא והחברה המשיכה להפסיד, עברה עמרם לפעילות באמצעות חברה אחרת, הלנה אינרנשיונל. והמשקיעים איבדו את כל כספם. לפני שנתיים הציעו פרקליטה של עמרם לתובעים הסדר, שלפיו יקבלו 25% ממניות חברותיה הפעילות כיום. אולם הצדדים לא הגיעו להסכם. עמרם טרם הגישה כתבי הגנה. כאחרונה מכרו שותפיה של עמרם חברות השדוכין בישראל, אמנון מנדה ושלמה צבי, את חלקם (שני שלישי) לראובן גרוס.

מה לעשות עם הבנקאיות

מי שמחזיק מניות בנקאיות, מוטב לו שלא ימכרן עכשיו. כרגע מובטח לו, אם ימשיך להחזיק בהן, הצמדה מלאה לדולר וריבית נמוכה, בתוספת אפשרות להפוך את המניות למוזמן בכל רגע. אם ימכור את המניות עכשיו, וישקיע את הכסף באחת מתוכניות החיסכון שהבנקים מציעים לו, יקבל על כספו ריבית גבוהה יותר, אולם יוכל למדוד את הכסף רק כעבור שלוש שנים. הוא יוכל לבחור אם הכסף יהיה צמוד לדולר או למדד, אולם ההחלטה היא הדינאמית, ורק עם גידיון התוכנית.

במצב זה, ואם נביא בחשבון כי בחצי השנה הקרובה צפוי פחות השקל לעומת הדולר, הרי שמומלץ להמשיך ולהחזיק בבנקאיות עד הפיחות, ולממשן אחרי הפחות, שהרי המניות צמודות לדולר. אז ניתן להשקיע את הכסף בכל תוכנית חיסכון או השקעה צמודה בטוחה.

מה עושים פישלר ורובינשטיין?

מי שהיה המישהנהלמנכ"ל אורנים, יוסף פישלר, הצטרף לניהול הרבי מכר של אברהם פילין ברמת השרון, והוא אחראי על קידום המכירות. פישלר מייצג, נוסף על כך, משקיעים זרים, המתחרים על הויכוח לקניון שלום בתל אביב. מוטי רובינשטיין, בנו של אהרן רון, מקים עתה בתיאבות כבלגיה. מוטי היה מיוזמי בתי האבות של הוהב בתל אביב, פרויקט מצליח ביותר.

תביעה נגד חוטר ישי על ניהול עיזבון

עורך הדין רנר חוטר ישי נתיבע בסדר הדין מקוצר בבית מישפט השי לום בתל אביב להשיב כי 30 אלף שקל בגלל ניהול כושל של עיזבון. בהתאם לכתבת התביעה שהוגשה השבוע, טוענות רחל ובקי קנרויט, באמצעות עורך הדין יחיאל גרביש, כי הניירות של דירה ברחוב ריונגוף בתל אביב, מתוקף ירושה. הנתבע טיפל מ-1970 ועד 1984 בכל ענייני הדירה, ובניהם השכרתה, כי בעלת הדירה גרה במכסיקו. אחרי פטירתה מונה גרביש כמנהל העיזבון, וביקש מחוטר ישי ר"ח כספי. הוא קיבל מיכתב המוריע כי יתרת החשבון היא 532.80 שקל. חוטר ישי טען כי לא נבה שנה שריחה במשך כל השנים. גרביש פנה לבית המישפט, שחייב את חוטר ישי למסור פרטים מלאים על ההכנסות וההוצאות של ניהול הדירה, ובדין הסכים הנתבע למסור את כרטיסי החשבון. גרביש מסר את הכרטיס לבדיקת רואה חשבון מוסמך, שקבע כי אילו הושקעו כספי התמורה מהשכרת הדירה בהצמדה כלשהי בשנות האינפלציה, יה, ונשאו ריבית מינימלית של 4% לשנה, היתה היתרה כיום 30 אלף שקלים. כן הראה הכרטיס כי חוטר ישי נגה שכר טירחה מניהול הדירה. התביעה טוענת כי חוטר ישי היה נאמנה של בעלת הדירה, והיה עליו להבטיח את שמירת ערך כספיה.

"כור" סוגרת בטאיוואן

הפרשן הצבאי של הארץ זאב שיף יצא לחצי שנה לארצות הברית כמיומן מכון הקרוי ווינגטון אינסטיטוט שיף יעשה עבודות מחקר ויתן הרצאות מטעם המכון. המכון הוקם על ידי אייפאק, השרד לה אישטאלית באמריקה, ונועד לממן פעילויות בהסוואה של מכון שאינו קשור בישראל. מנהלו הוא לינדל, שהיה עוזרו של מטיב רון, מנהל אייפאק. מנהל בכיר במכון הוא הירש גרדמן, שהיה כתב צבאי של נירוסלם פוסט בישראל.

תמרורים

יור עולמי
נבחר **בווינה**, בירת אוסטריה, ליו"ר ההסתדרות הרפואית העולמית, שבה חברים שני מיליון רופאים וחצי ב-100 מדינות, הדי"ר רם ישי (57), יו"ר ההסתדרות הרפואית בישראל. ישי, יליד תוניסיה וכיום תושב באר שבע, הוא רופא ילדים בנגב, שהיה בעצירתו עסקן תנועת הצופים בתוניסיה, יו"ר אגודת הסטודנטים היהודיים באוניברסיטת מונפלייה העתיקה שבדרום צרפת וחבר המושב גילת.

פסיכולוג צבאי
נפטר **בלונדון**, מהתקף לב, בגיל 53, די"ר בנימין (בני) שליט, מי שהתפרסם בסוף שנות ה-60 במאבקו לרישום שני ילדיו, אורן וגליה, כחטרידת, אך כבני הלאום הייודי, למרות שאמם היתה סקוטית נוצרית. שנים מיספר אחרי ששליט יליד חיפה וסגן אלוף צה"ל (שבו שרת כפסיכולוג הראשי של חיל הים ולאחר מכן כראש ענף פסיכולוגיה במטה הכ"ל), זכה בתביעה וביתי המישפט העליון ציווה על משרד הפנים לרשום את ילדיו כיהודים, ירד שליט לשבדיה, שבה היה גם כן לפסיכולוג צבאי ושבה התגרש, לבסוף, מאשתו הראשונה ונישא אשה מקומית, שהיתה לאם ילדו השלישי.

שרי אבנר ניסים פיחות או מחי?

יון הבנקאיות — אין מיכשול לפני שרי אבנר לגבי הוראה על פיחות. מה יקרה אם יהיה פיחות בנובמבר הצמבר?

הפיחות לא ישפיע בכלל על מצב הייצוא, שכן הייצוא לא יוכל לגדול בגלל הפיחות ב-1988. אולם הפיחות יגדיל במידה משמעותית את חובות החברות שיש להן הלוואות דולריות, והמפרסמות מאזנים בסוף הצמבר. בין חברות אלה מצוייה גם כור. פיחות לפי ני ה-1 בינואר יגדיל בעשרות אחוזים את חובותיה, וירע במידה משמעותית את מצב מאזניה. היא תיאלץ להקטין את הונה העצמי בגין הפיחות, ויש סיכוי סביר כי היא יקטן פחות מהרמה הנדרשת על ידי האמריקאים. במיקרה כזה תידרש כור לפרוע חלק נכבד מהנפקת אגרות החוב בת 100 מיליון הדולר, ששעתה באמריקה.

מסקנה: כור תלויה במידה רבה ברצונו הטוב של משה ניסים, שימשיך להיות שרי אבנר עד שתורכב הממשלה הבאה. ניסים יכול לבצע פיחות גם אחרי ה-1 בינואר, הדבר לא ירע את מצבה של כור. יגרום אותה התוצאה לגבי עידוד הייצוא, כמו פיחות שייצור חודש קודם לכן. האם אקרה זה, המוצמד לראשו של שימפען, ישפיע על השיקולים לגבי הרכבת הממשלה?

כיסוי עיתונאי
נפטר **במוסקוה**, מהתקף לב, בגיל 60, סרגיי לויטוב, מי שהיה בתשע השנים האחרונות מנכ"ל סוכני נות הדיעות הרישמית של ברית המועצות, מאסט, ולפני כן שליחה ליד ארגון האומות המאוחדות בניו יורק, לויטוב, חבר בכיר בהירארכיה הסובייטית (חבר ועדת הביקורת של הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית), שהיה בסוף שנות ה-50 בארץ, ככתב מאסט בישראל, תפקיד שנחשב בעיני יודעי דבר ככיסוי לתפקידו האמיתי, זה של איש כיון סובייטי.

שגריר אחרון
נפטר **בירושלים**, שבועיים לפני יום הולדתו ה-80, בתריאל כין, מי שהיה בקיץ 1967, שגריר האחרון של ישראל בברית המועצות. כין, יליד ורשה ועיתונאי לפי השכלתו, הצטרף בארץ לקיבוץ (בית השיטה בעמקמיז) רעאל, שאותו עזב משפנה לעיסקי ציבורי. כדובר ארגון ההגנה במחתרת עם קום המדינה מילא כין שורה של תפקידים נכבדים בשירות החוץ (ציר בהונגריה ובפולין, קונסול כללי בניו יורק) תוך שהספיק להיות גם מוכר הממשלה האחרונה של דויד בנגוריון (1962) ויו"ר יד ושם.

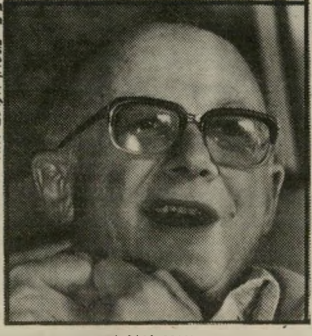
קצין תורכי
נפטר **בירושלים**, שבועיים אחרי יום הולדתו ה-100, פרופסור צבי חק קלוגאי, שנחשב לזקן הכימאים בארץ. קלוגאי, יליד אוקראינה וגיסו של מי שהיה לימים נשיא המדינה השני (יצחק נבצני), ויתר במלחמת העולם הראשונה על אזרחותו הרוסית על מנת שהשליטנות התורכיים לא יגרשו אותו מארץ ישראל ואחר התנדב לצבא תורכיה, שבו הגיע לדרגת קצונה. אחרי המלחמה היה קלוגאי בין בכירי עסקני הסתדרות העובדים בראשית, אך עד מהרה שב לעיסוקו הראשון: הוראת הכימיה (תחילה בגימנסיות וירושלמיות וחיפאיות ולאחר מכן בטכניון חיפא) וכתיבת ספרי לימוד בנורש (קיצור תולדות הכימיה; שיעורי כימיה; שעליהם גדלו בארץ דורות של כימאים לעתיד.

למה אין תיירים?

תייר שהגיע לביקור עסקים בישראל אל נשבע כי לולא ההכרח לבוא לכאן לצורכיו, לא היה בא לכאן, בגלל היוקר. הוא גר בשרחון בתל אביב ושילם 130 דולר ליום תמורת חדר המקביל לחדר מטל בקליפורניה העולה 60 דולר. בדרכו לכאן הן בהילטון בלונדון באזור קנטינגטון, ושילם 102 דולר ליום עבור חדר העולה בהרבה על זה של שרתון. כבואו לארץ שכר מכונית קטנה, שעלתה לו 280 דולר לשבוע, סכום שאינו כולל דלק. בקליפורניה ובפולין רידה הוא משלם 60 דולר לשבוע, ומקבל מכונית חדשה שלא נסעה יותר מ-40 אלף מייל. כאן קיבל מכונית שנסעה 40 אלף מייל. ארוחת הבוקר בשרחון עלתה לו 15 דולר, ומכיוון שהיו אלה שבתות וחגים, הגישו לחם בן כמה ימים.

מכירת סידטי "אנגליקה" בשני מיליון דולר

מכירת הסידטים באמצעות חברת אנליקה תגיע השנה לשני מיליון דולר, כך מסר אלבס מסיס, המטפל במכירות סידטי החברה. לשנה הקרובה צפויות מכירות של ארבעה מיליון דולר. אנליקה היא בעלת הוכיות להפיצת סידטים כמו הלם קרב הישראלי, הבסא (כבימוי של יודמאר קרייניצובסקי), או החיים של איין ראנד, ורויין המחוקק ועוד. מסיס פועל כיום באמצעות חברת מ.ס. יועצים, הבנהלת את מכירות אנליקה.

פרשן שיף הראצות מטעם המכון

אברי, הסוכן הכפול

לא התפלאתי כאשר קראתי שעיתונאי מצרי מכובד עומד לפרסם ספר על העסקיביש משנת 1954, ובו הגילוי המרומז שהארם השלישי, אברי וזידנוורק (אלעד), היה סוכן כפול. חשתי בכך מזמן.

הקשר שלי לפרשה נוצר דווקא באמצעות אברי. כאשר היתה הפרשה עדיין בבחינת סוד כמוס, ומתימספר במדינה ידעו על עצם קיומה, פנה אלי באחד הימים צבי סוויט, אישיל"ח שאיבר את שתי רגליו במילחמת העולם. הוא ביקש לדבר איתי. נכנסתי למכוניתו, והוא הוביל אותי למקום נידח ברמת אביב. שם, בחושך, סיפר לי סיפור מדהים.

הסתבר כי אשתו של סוויט היא אחותו של אברי (שעל עצם קיומו שמעתי אז בראשונה). בעיקבות שיחותיה עימו ערב מצצרו, כימי המישפט הסודי שלו ולאחר מכן, כשביקרה אותו בכלא, שמעה את גירסתו המלאה. בשרוה של שיחות העביר לי סוויט גירסה זו.

כך הפכתי אחד האנשים המעטים מאור במדינה שידעו מה אירע במצרים — לפחות לפי גירסת אברי. באמצעות מישפחת סוויט שמעתי את פרטיהפוטטים של הפרשה.

כאשר התחילה "פרשת לבון" להכות גלים, לא ניתן לציבור לקבל מושג על מה שהתרחש. דובר על "העסקיביש", האדם הנחש כמה דברים אמורים.

הגואל בא בשיחה עם אברשה אהרונסון, שהיה אז מעין מקשר בין העולם הזה ויגאל אלון. הוא הציע לי לכתוב את הדברים בצורת סיפור בדיוני, כך שלא יהיה צורך להעבירו לאישור הצנזורה. כך עליתי. פירסמתי את "פרשת לבון" כסיפור בדיוני כביכול על פרשת ריגול וחבלה של רשת יוונית בתורכיה. תיארתיו כו את הפרשה לפרטיהפוטטיה. הכל, כמובן, על פי הגירסה של אברי, שלא יכולתי לוודא אותה.

אחרייך, כשנבחרתי לכנסת, ביקשתי לראות את אברי בכלא. הדבר ניתן לי. בנתאי שלא אחליף עימו מילה על הפרשה עצמה. בגמר ריצוי העונש שנגזר עליו (בלי קשר ישיר לפרשה) פעלתי למען שחרורו. אמנם הוא לא נכה בכניו השלישי, אך הוא גם לא הושאר במעצר מינהלי.

אז כבר ידעתי כי איסר הראל האמין שאברי מכר את הרשת למצרים. אך מכיוון שהראל שונה לאיחאת בהזיות, לא קיבלתי את גירסתו.

התחלתי לשנות את דעתי כאשר הביא לי אברי כתבייד של ספר שכתב על הפרשה יחד עם עידו בןגוריון. לאחר מכן חיבר טיוטות מתוקנות, וגם סיפר לי על הפרשה בעליפה. בכל פעם היתה בפיו גירסה אחרת לגבי השאלה המכרעת: איך הצליח לצאת ממצרים אחרי שהרשת נלכדה.

פעם סיפר כי פקיד ביקורתהדרכונים בנמלהתעופה המצרי הניח לו ככוננה לעבור, מפני שקודם לכן כפול עוד לתו מטביעה בחוף אלכסנדריה. פעם אחרת סיפר שנשאר כרי למכור את המכונית שלו, אחרי שכל הרשת כבר נלכדה, והערים על אנשי הביטחון המצריים.

הגירסתו של אברי סתרו זו את זו, ולא היה מנוס מן המסקנה שהוא בודה דברים מליבו. ממילא עלתה השאלה: מדוע? והסיבה הסבירה היחידה שעלתה על הדעת פניה זו שאיבר הראל הטיף לה: שאברי מסתיר את האמת, מפני שהאמת היא שמסר את הרשת. נותרה רק השאלה אם היה סוכן כפול לפני שאמ"ן שלח אותו למצריים, או שהפך סוכן בהיותו במצריים, או שנלכד יחד עם הרשת, נשבר במעצרו והפך סוכן מצרי.

מסופקני אם המצרים גילו לנו את הפרט הזה. שרותימודיעין אינם אהבים לספר את כל האמת.

אברי, בנו של מנהיג סוציאליסטי אוסטרי שעונה במחנההדיכוז נאצי, היה צעיר יפההתואר. כדרכם של פסיכופתים רבים, ידע להקסים, לרכוש אמון גם כשיספר סיפורים בלתיסבירים בעליל. אחותו האשימה את שולחיו בכך ששלחו אותו בכליל. היה ידוע שאברי הוא טיפוס בלתייציב, בלשון המעטה. איך זה החליטו לשלוח איש כזה למשימה כה מסוכנת, שבה יכול היה לסכן לא רק את עצמו, אלא גם קבוצה גדולה של אנשים מסורים, שחפיו את נפשם למען המדינה?

איש ושמו טאקר

אינני יודע אם הרסט טאקר הוא סרט מצטיין כשלעצמו. הוא מספר את סיפורו בצורה די פשוטה וישירה. השחקנים מגלמים את הדמויות, מבלי ליצור נפשות בלתינשכחות. העיקר בסרט הזה הוא הסיפור עצמו — סיפור שלא היה ידוע לנו, מפני שהתרחש בארצותהברית ב1946, כאשר אנחנו היינו שקועים כלכלונו בעניינים שלנו בארץ — מאבק המחחרות, ההעפלה, ההכנות להקמת המדינה ולמילחמה. פרסטון טאקר היה טיפוס קלאסי של ממציא. בתום מילחמת העולם השניה חלם על מכונית חדשה, מודרנית, שתהיה שונה לגמרי מן הדגם השיגרתי המיושן — מכונית בעלת מנוע אחורי, הזרקה דלק, צורה אווירודינאמית, מעצורדידיסקית, תגורות בטיחות, ועוד ועוד.

בעיניו זה היה פשוט: הנה יש רעיונות חדשים. מגייסים כסף, מקימים מיפעל, מוכרים מכוניות. הציבור יתנפל על הדגם החדש, והיצרנים השמרניים ייעלמו. זה היה חלום נאיבי. כי היצרנים הגדולים — נורל מוטורס,

אורי אבנרי

איש יונו איש

פורד, והאחרים, לא הניחו לממציא קטן לקלקל להם את עיסקיי המיליארדים שלהם. הם שלטו באספקת חומריהגלם, במנגנון הפוליטי וברשויותהשלטון. הם נמנעו מטאקר חומריהגלם לייצור, התניקו אותו מבחינה כלכלית, לקחו ממנו את החברה שלו, ולבסוף גרמו להעמדתו לדין פלילי על רמאות. מעולם לא ייצר יותר מאשר 50 מכוניות.

מאז עברו 40 שנה, וכמעט כל ההמצאות של טאקר היו לחלקים שיגרתיים של המכונית המודרנית. יצרניהמכוניות התנגדו לכולן, ונאלצו לקבלן, בוו אחר זו — תמיד אחרי מאבק מר, תמיד באיחור רב. אביוריהבטיחות של טאקר נכפו על היצרנים בכוח החוק, אחרי מסעההסברה העצום של ראלף נאדר, האמריקאיהסורי. השיכולים הטכניים נכפו על היצרנים האמריקאיים בעיקבות ההתחרות של יצרני אירופה ויפאן, שהביאו את ייצוריהמכוניות האמריקאיות עד לעכרייפחת. אילו ניצח טאקר, היתה תעשייתמכוניות האמריקאית שולטת עדיין בעולם, והמשק האמריקאי היה פורח.

לטאקר עצמו לא היה כל חלק בניצחון המצאותיו. הוא נפטר זמן רב לפני שחוננו התגשם.

סיפור פשוט, לכאורה. גורלו של אדם אחד — גאון נאיבי, אישחיון שקרם לזמנו, ואשר נפל קורבן לטיפשות ההמון, לשחיתות הפוליטיקאים ולחמסנות האינטרסנטים.

אך אפשר להתייחס לסיפורו של טאקר גם כאל אלגוריה לגורלו של כל בעליחיון מרחיקראות, הרואה את הנולד. הוא יכול להיות ממציא טכני, הוגההדעות פוליטי, מחדש אמנותי. כמעט תמיד יהיה גורלו כגורל טאקר: כל הנהנים מן המצב הקיים מתאחזים כרי לסתום את פיו של בעליהחידוש, המאיים על המשך המצב המעניק להם את זכויותהיתר. תמיד תקום קואליציה גדולה נגד מי שמציע פיתרון חדש לכביעות. ככל שהחידוש גדול יותר, כן תהיה פעולתהדיכוזי חזקה יותר.

השלב הראשון הוא דההליגימיזציה — תיאור המחדש כמטורף, כאיששוליים, שלא יכירנו מקומו בחברה ההגונה. אם לא די בכך, תתחיל רדיפה של ממש — העמדה לדין, כליאה, ובשלב החמור ביותר הוצאה להורג, צליבה.

אם צדק האיש, הרי תורתו תתקבל בסופו של דבר, ולוא גם אחרי מותו. או יקמו לו אנדרטה ויסרטו עליו סרטים. אבל לו עצמו זה כבר לא יעזור, אחרי שנרדף, גונה, נרדף לפשיטתהדיגל או להתאבדות, הועלה על המוקד או סתם מת משיברוןלב.

במקרים האירוניים ביותר, הרי מי שרדף אותו בעודו בחייו יפק את הרווחים מהמצאותיו אחרי מותו, או לפחות מספרים ומסרטים על חייו. הקהל שרדף אותו בחייו יזיל דימעה הרישית למראה הסרט עליו.

טאקר, כמו גליליאו גליליי, יכול היה להגיד: ואףעלפייכן, נוע תנוע. היא באמת נעה — ובדרך כלל זוהי מכונית גרמנית או יפאנית.

האיש מעזה

את רשאר אלישווא לא היכתיי מקרוב. הופעתי איתו מדי פעם על בימה משותפת, אך משוםמה לא קיימתי עימו מעולם שיחה מלב לא לב.

ג'ף ברידג'ס (מאקר בסרט, עם אשתו)

הכל אומרים עתה כי מותו סימל "סופה של תקופה". זוהי טעות. כאשר כבשה ישראל את הגדה והרצועה במילחמת ששת הימים, היתה קיימת בהן שיכבה של מנהיגים. הם היו נציגי המישפחות הגדולות והעשירות, הצמרת של הפיראמיה הפטריארכלית. היו בה אישים כמו אנוור אלנוסייבה בירושלים, חמרי כנען וחיקמת אלמצרי בשכם, מוחמד אחמד אלגערי בחברון, עזיו שחאדה ברמאללה, ועוד ועוד. אלשווא היה אחד מהם.

כמעט עם כולם קיימתי או שיחות, וכולם גילו לי, אחרי שנתנו בי אמון, שהם רוצים במדינה פלסטינית עצמאית, בלי ירדן. כך אמרו לי גם מי שנודעו כ"פרוירדנים", כמו גערי ונוסייבה.

הצעתי אז מעל דוכן הכנסת, כמעט מדי יום, שממשלת ישראל לא תפריע לאישים אלה להקים הנהגה פוליטית, ותקיים עימם משאומתן על הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. (אש"ף לא היה אז עדיין כוח חשוב. כוכבו דרך רק אחרי הקרב של כראמה, באביב 1968).

הממשלה סירבה בכל תוקף. משה דיין תקף את הרעיון, וכך גם לוי אשכול. כל התארגנות פוליטית נאסרה.

כעבור שנה זה כבר היה מאוחר מדי. אש"ף הפך לכוח הרומינגטי, והיה זה טיפשי להתכחש לכך. ב1976 נערכו בחירות לעיריות תחת חסות המימשל הצבאי, ובכל רחבי השטחים נבחרו חסייראש"ף.

דור חדש של מנהיגים עלה לגדולה: נסאם אלשכעה בשכם, כרים ח'לף ברמאללה, פאהד קווסמה בחברון, מוחמד מילחם בחלחול, ועוד ועוד. אלישווא ובנידורו כבר הפכו לאנאכרוניזם. הממשלה גירשה את קווסמה ומילחם, והמתחרת קיצצה את רגליהם של שכעה וח'לף, בחסות המימשל הצבאי. הנהגה זו חוסלה. מנחם מילסון המציא את "אגודותהכפרים", והממשלה טיפחה את אלישווא, שהפך חסיד "האופציה הירדנית".

בינתיים צמחה שיכבתמנהיגים חדשה, שכולה מסורה לקו המתון של יאסר ערפאת — אנשים כמו פייצל אלחוסייני, חנה סיניורה, מוצטפה אלנאג'שה, פאיז אברדחמא. אפשר היה להירכר איתם, בדרך למשאומתן עם אש"ף, אבל הממשלה דפקה ברשאר אלישווא, שהמשיך לרבר על האופציה הירדנית, וכך עשו גם אנשישלוסם, שפחדו מפני ההתרוועעות עם אש"ף.

אז פרצה האכימטופארה. דור חדש לגמרי של מנהיגים צמח על אדמת ההתקוממות — צעירים נמרצים, אנשימחותר, לוחמים המוכנים לסכן את חייהם וחרותם. הציבור כולו נשמע להוראותיהם, משמעת הראייה לציין.

בביקוריי בשועה תעניינתי מדי פעם בגורלו של אלישווא. סיפרו לי שהוא נותר בודד לחלוטין. גם בנימישפחתו התכחשו לו פומבית. מבחינה פוליטית היה שריר מן העבר הרחוק. מבחינה מעמרית היה שייך למעמד של בעליאחוזות גדולים, איבר את עמדתהמנהיגות בחברה הפלסטינית. לא דיברו עליו בכעס, אלא ברחמנות, גם כאשר נפגש עם שימעון פרס ויצחק רבין והוזמן עליידי מרכזישלוס למיניהם להרצאות בתליאביב. מותו של אלישווא אינו מסמל את סופו של עידן. העידן שלו מת מזמן.

מותו של תא

זה קורה לעיתים קרובות. אדם זר עוצר אותי ברחוב ופונה אלי בתרועה גדולה: "אתה זוכר אותי? נראה אותך מי אני?" אני מסתכל בפנים הזרות ומנסה לקרוא בויוכרוני: ביתהספר היסודי? אצ"ל? הטיבת גיבעתי? משהו שנתקלתי בו ב38 שנות הכונתי כעורך העולם הזה? בכנסת?

מבין מבין מאד.

זה מכין עוד יותר כאשר זאת גברת. אולי היה לי קשר אינטימי חולף עימה לפני 40 שנה, בחופשה מן החוץ? זה באמת לא נעים לשכוח! וזה גם מראה שהיא הזדקנה, עד שאי אפשר להכירה. ידידי שלמה שבא המציא תשובה לאנשים/נשים כאלה.

"תראה", הוא אומר לפונה אליו, "בכל יום מתים תאים במוח האדם. התא הזוכר אותך מת אצלי הבוקר."

מי אמר שהוא אמר

זה היה לפני שנים, כאשר אבא אבן היה שרהחוק, ואני ח"כ מן המניין.

הקשבתי לנאום של אבן. שכחתי מה היה הנושא. מייד לאחר מכן עליתי לדוכן כדי להתפלמס איתו.

כשהזכרתי טענה מסויימת של אבן, קרא לי קריאתביניים. "לא אמרתי זאת!"

נדהמתי. "אדוני השר", אמרתי, "אני ישבתי כאן והקשבתי לדברייך בדריכות. שמעתי כמו אוזניי שאמרת זאת."

"בדוק בפרוטוקול!" יעץ לי.

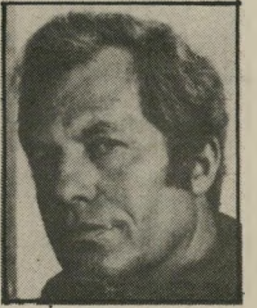
אחרי הישיבה עיינתי בפרוטוקול הסטנוגרפי, ונוכחתי לדעת שאכן אבן לא אמר את הדבר ששמעתייו אומר.

זוהי אמנות של דיפלומט: לעורר את הרושם כאילו אמר משהו, מבלי לאמר אותו.

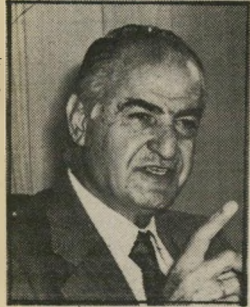
נראה כי שימעון פרס הגיע עתה גם הוא לדרגה אמנותית זו. שוב ושוב היה נרמה למראיינים באירופה ובאמריקה שהוא אמר שהוא מוכן להידיבר עם אש"ף, אם אש"ף יעשה כך וכך, או יגיד זאת וזאת. ובכל פעם נאלצו המראיינים להתנצל. אחרי שבדקו את הדברים המוקלטים, הסתבר שפרס לא אמר זאת.

זוהי כישרון גדול. השאלה היא למה זה מועיל.

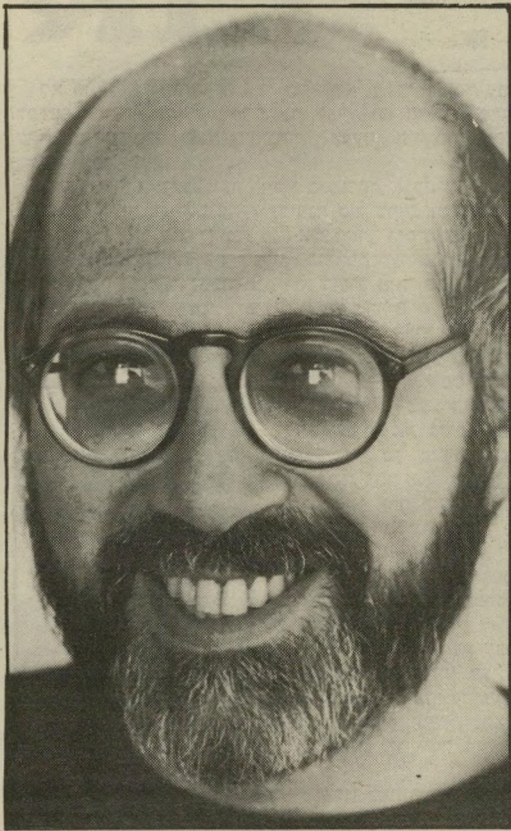
גילה ירון, תעלים הזה

אברי

אלישווא

מאיר שניצר:

„אלוהים במישקפיים וגלימה רקומה בתימנית!“

עם ישראל חיכה לתחילת מישדרי-התעמולה כמו שהוא מחכה כל שבוע ל„שושלת“. אחר כך התחילו הוויכוחים. במערך טוב יותר, הליכוד טוב יותר, חד"ש הכי טוב, חד"ש הכי רע, וכך הלאה וכך הלאה. נדמה שהיה רק קונסנזוס אחד בעניין זה והוא האכזבה מהסירטון של ש"ס, שאותו ביים אורי זוהר ואשר בו תלו תיקוות גדולות מאוד.

תעמולת בחירות

פניתי אל מבקר-הסרטים מאיר שניצר ושאלתי אותו כיצד, לדעתו, התפתח הבימאי המוכשר אורי זוהר מאז שחזר בתשובה.

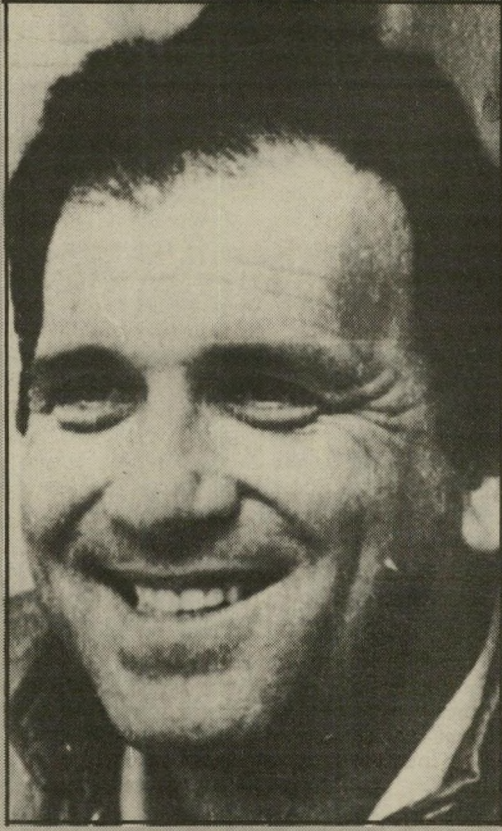
אני לא מבין מה אתם רוצים. אני חושב שוהר שיחזר באופן מרתק את מעמד הר סיני. מעולם עוד לא ראינו את אלוהים במישקפיים שחורים ובגלימה רקומה בתימנית ולידו משה רבנו ככובע שחור ומכובד. אני חושב שרק ברף האחרון של כותרת ראשית כ„תנך עכשיו“ יש דמויות נפלאות כאלה, ויכול להיות שוהר שאב את השראתו ממש.

● במילים אחרות, גם אתה מאוכזב?

כמוכן, אבל ברור לי שהצניחה שלו לא התחילה עכשיו. היא התחילה אחרי מצרים. אחרי 1972 הוא החל להידרדר, וכולם זוכרים את סירטי-הפירסומת שעשה כבר אחרי שחזר בתשובה.

● ובכל זאת, פעם הוא נחשב לבימאי המוכשר ביותר בארץ.

היתה תקופה שהוא באמת היה בימאי מוכשר, אבל לפי ידיעות שיש לי הכישרון היה בהשפעות כימיות מסויימות. היום הוא עובד בהשפעות אחרות והתוצאה אחרת. (דניאלה שמי)

חיים סתיו:

„החוק הישראלי לא מרתיע מגניבת מכוניות!“

כל אחד יודע שבארץ נגנבות מכוניות. לכל אחד מאיתנו יש חבר של חבר שפעם גנבו לו את המכונית. עכשיו מס-תבר שזוהי מכת מדינה ממש. מדי חודש נגנבות בארץ בממוצע 1400 מכוניות מכל הסוגים.

כשהבינו חברות-הביטוח שהסכומים שהן משלמות הם ענקיים הם פנו למישרה והציעו לה לממן מיבצע מיוחד של איתור רכב נגב.

המיבצע החל ב-1 ביוני 1988 ועל התיאום בין כל הזרועות מפקח חיים סתיו, איש-ביטחון ותיק ומומחה בנושא. לשם מה נגנבות המכוניות, שאלתי את סתיו.

בין 60% ו-50% מהמכוניות נגנבות עליירי אנשים שצריכים להגיע לאיזה מקום ואין להם רכב. הרבה מכוניות כאלה נמצאות אחרי זמן קצר ליד מחנות-צבא, למשל. חייל לוקח רכב, נוסע איתו לבסיס ושם משאיר אותו. את המכוניות הגנובות האלה מגלים מהר מאוד, הרבה פעמים עליירי אזרחים שמדווחים.

● ומה לגבי שאר המכוניות הגנובות?

גונבים אותן כדי לפרק אותן ולמכור את החלקים. כאן אנחנו נכנסים לתמונה ומטרתנו היא לגלות את הרכב לפני שיספיקו לפרק אותו.

● כמה מכוניות אתם מוצאים?

בממוצע בין 60-50 מכוניות בחודש. אולי באחוזים זה לא הרבה, אבל אם תעשי חשבון שכל מכונית שווה לפחות 10.000

גניבות

שקלים ותכפילי את זה ב-60'50 תיראי כמה חוסכות חברות הביטוח.

● בזמנו היו גונבים מכוניות ומעבירים אותן לרצועת-עזה. האם מאז האינתיפאדה זה לא ספק?

להפתעתי לא. ממשיכים לגנוב מכוניות. מה שהשתנה זה שלא תמיד הם מצליחים להעביר את המכוניות לרצועה ולכן הם פשוט שורפים אותן. זה לא מקטין את מיספר המכוניות הגנובות.

● יש לך איזה טיפ לבעלי מכוניות, איך להישמר מגניבות?

זה נכון שאם אתה משאיר חלון פתוח, או שאין לך מערכת אזהרה קל יותר לגנוב את האוטו, אבל גם אם יש לך את כל אמצעי-הביטחון והגנב צריך להשיג מכונית בדיוק כמו שיש לך, שום דבר לא יעזור אותו.

● מה העונש על גניבת מכונית?

בחוק הישראלי אין בכלל עבירה של גניבת רכב — אלא רק של שימוש ברכב ללא רשות. העונש המירבי על הסעיף הזה הוא שלושה חודשי מאסר, ואני מאמין שאילו העונש היה חריף יותר זה היה מרתיע.

ירון לונדון:

„הכוח הפוליטי קובע את פני המירקע!“

הנהלת הטלוויזיה אסרה על הכתב אורי גולדשטיין לסקר את הנעשה בשטחים הכבושים. גולדשטיין, העוסק עתה בהכנת תוכנית על תקופת מערכת-הבחירות, עשה הפסקה של שבועיים בצילומים ופנה למחלקת-החדשות בהצעה לסקר את השטחים הכבושים, אך נענה בשלילה משום שלטענת ההנהלה דיעותיו הפוליטיות משתקפות בכתבותיו. לפני שנה הורחק הכתב איתן אורן מסיקור השטחים הכבושים, בטענה שדיעותיו הפוליטיות באות לידי ביטוי בכתבותיו. פניתי לירון לונדון, שעזב את עבודתו בטלוויזיה לפני חודשים אחדים, ושאלתי אותו האם תופעת הרחקת עובדים בשל דיעותיהם הפוליטיות מוכרת לו.

בוודאי. בעבר נענשו עובדים בשל דיעות פוליטיות שייחסו להם הממונים עליהם. אני רוגמה טובה לכך. פעם כאשר גרמו לכך שאפרוש מהתוכנית ענ"י כותרת, ופעם נוספת כשהפסיקו אחרי שבוע תוכנית אקטואליה שעשיתי בתקופת מילחמת-הלבנון.

● מתי זה התחיל?

יוסף לפיד היה המטרה הגדול. זאת היתה המטרה המוצהרת שלו, להשיב את הטלוויזיה אל המרכז. הוא עשה זאת עליירי סילוקם של כל מי שראה כאחראים לטון השמאלני כביכול של הטלוויזיה.

● יש קשר בין מה שקורה עכשיו בטלוויזיה לבין הבחירות?

אני מניח שכן. זאת תקופה רגישה.

טלוויזיה

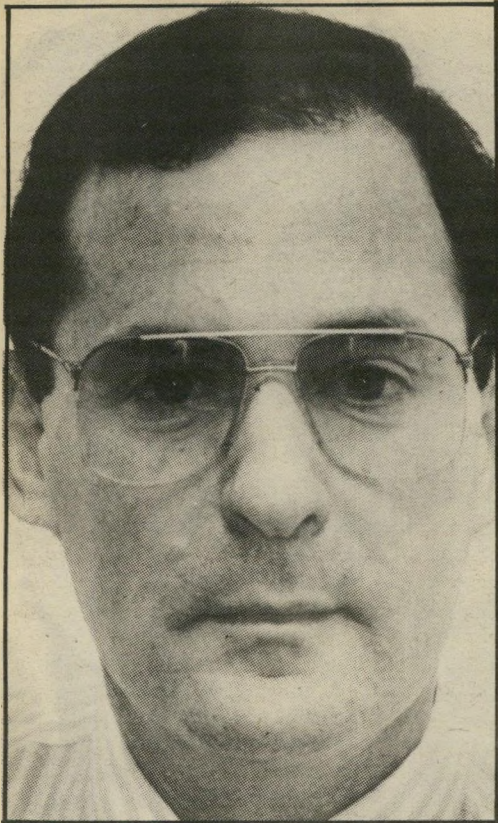
● מה הסכנה הגדולה בכל התהליך הזה?

הסכנה הגדולה הטמונה בתהליך הזה איננה קשורה בחופש העיתונות. זאת, לדעתי, סכנה פוליטית. המצלמה איננה אובייקט טיבית, ואורי גולדשטיין, כתב רגיש ואינטליגנטי, משקף את מצב-רוחו הפוליטי באמצעות כתבותיו. מי שסבור שסיפוח השטחים הכבושים הוא מיצוה אלוהית או כורח ביטחוני, לא יאהב את גולדשטיין. מי שסבור שסיפוח השטחים הכבושים הוא סכנה לחברה הישראלית, חושב שגולדשטיין משרת עניין חשוב. כיוון שהדיסננס לגבי אחזקת השטחים הוא מוחלט, בעלי הכוח הפוליטי הם הקובעים כיצד ייראה המירקע.

בתקופה של קונסנזוס רחב, חילוקי-הדעות על המירקע נסב"לים. אבל בתקופה של מחלוקות קשות, אפיצור אינו מוכן לקבל דיעה המנוגדת למצב-הרוח הפוליטי שלו. הרברים היו קלים יותר, אם היה כאן פלורליזם של אמצעי-השידור, אבל כאשר הטלוויזיה היא מונופוליסטית כמוכן שמתקוטטים על השליטה בה.

● לועזר ולעובדים זה איכפת?

מאז שפרשתי מהטלוויזיה, אני מעמעט בקשרים עם חברי לעבודי דה לשעבר, ולכן אינני יודע מה המצב לאשורו. (יוסי עינדור)

צבי רימון:

„טועה החושב שיחצנות היא מיקצוע זוהר!“

כיצד מועלים אמצעי-התיקשות, הרדיו, הטלוויזיה, היתונות! מה ההבדל בין פירסום ליחסי-ציבור! מה זה בכלל יחסי-ציבור! מה הם כללי המישחק בין עיתונאי לאיש יחסי-ציבור! האם גם פוליטיקאים יכולים להיעזר בהם! כיצד להתכונן לראיון-טלוויזיה! כיצד להתגונן ממתקפת המידע שמרעיפים עלינו אמצעי-התיקשות! יודעים את התשובות! אם לא, יש ספר חדש בשוק שיכול לעזור. „יחסי ציבור“, סיפרו של צבי רימון, שועל ותיק במיקצוע, שאליו הפניתי כמה שאלות אחרי עיון בספר.

למי מיועד הספר?

לכל צרכני התיקשות, למי שצופים בטלוויזיה, מאזינים לרדיו, קוראים עיתונים ולפעמים מתבלבלים מהעומס של המילים, התמונות, המסרים. אני חושב שהספר הוא מעין מילון המנסה להגדיר מושגים, כדי שהצרכן יבין קצת יותר על המתרחש סביבו בנושא התיקשות.

לדעתי הספר יכול גם לעזור לפוליטיקאים שמנהלים דיאלוג עם הציבור וכמובן, אחרי קריאתו יוכל הקורא לדעת אם המיקצוע מוצא חן בעיניו ואם הוא רוצה לעסוק בו.

מין קורס מזורז ביחסי-ציבור?

לא קורס מזורז, אבל אולי כלי-עזר.

אתה בוודאי ער לעובדה שמישרדי יחסי-ציבור צצים אצלנו ממש כמו פיטריות אחרי הגשם. מדוע?

יש אצלנו בשנים האחרונות התפוצצות של תיקשות ובתוך המישפחה המשמינה הזאת גדל באופן טבעי גם מיספרם של אנשי יחסי-הציבור.

ספרים

אולי יש לאנשים הרגשה שזה מיקצוע זוהר ולכן הם רוצים אליו?

מי שחושב שהמיקצוע זוהר טועה, ואם הוא יתחיל לעסוק במיקצוע הוא יגלה את זה מהר מאוד.

על הכריכה של ספרך יש צילום של 10 גברים, וזאת למרות שבמיקצוע יש רוב כמעט מוחלט לנשים.

זה מיקרה או לא מיקרה. הזמננו לצילום הכריכה כמה גברים וכמה נשים. הנשים פשוט לא באו, או נכרעו האחרון יצאנו לחפש מתנדבים ומצאנו גברים. זאת הסיבה שעל הכריכה יש צילום של גברים בלבד.

מדוע זהו מיקצוע של נשים?

זה היה מיקצוע של נשים לפני כמה שנים. היום מצטרפים הרכה גברים. להערכתי היום יש כבר קרוב ל-25% גברים, אם לא יותר מזה.

ואולי זה מפני שלנשים יש תכונות מיוחדות העושות אותן טובות יותר ביחסי-ציבור?

אני לא חושב שהנשים טובות יותר. (דניאלה שמי)

שוקי זיקרי:

„מוזר שישראל זוכה בכל שנה בתחרות התיספורות!“

השבוע פורסם שקבוצת ספרים ישראלים זכתה במקום הראשון בתחרות תיספורות שנערכה בקאן שבצרפת. בתחרות השתתפו ספרים מ-34 מדינות. זה כמה שנים ברציפות שהישראלים זוכים בכבודה.

פניתי לאחד מספרי הצמרת בתל-אביב, שוקי זיקרי, שתחת ידיו עוברות רבות מנשות החברה הגבוהה בארץ, זמרות, שחקניות, דוגמניות, המניחות לו לעשות בשערן כאוות נפשן, ושאלתי אותן מה היא בעצם התחרות שעליה דובר.

אני לא מאמין בתחרות הזאת בכלל. כבר הרבה שנים שישראל לים זוכים בגביע, זה לא מוזר! זה לא תחרות. זהו פסטיבל שבמסגרתן נערכת תחרות כללית על מראה כללי, איפור והופעה.

תחרויות

אז איך בכל זאת זכו בתחרות תיספורות?

זו לא תחרות תיספורות, זו תחרות על מראה כללי שבמסגרתה בוחנים גם את התיספורות.

האם זוהי תחרות יוקרתית?

בדרך כלל מי שהולך לתחרות הולך בעצם לפסטיבל. באירופה זה מאוד מוכר כי מציינים שם קווים חדשים באופנה וגם בתיספורות.

השתתפת פעם בתחרות כזו?

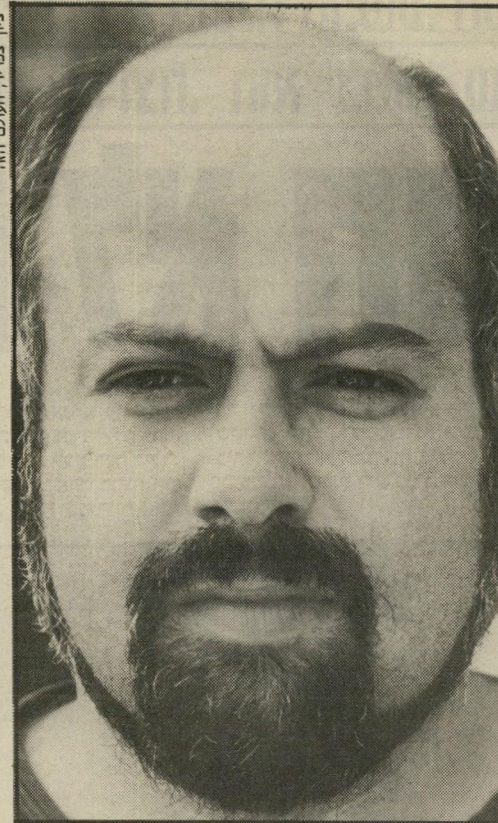
בתחרות עצמה לא השתתפתי מעולם. אבל הייתי מרוג בין 20 הספרים הטובים בעולם על-פי ירחון-אופנה איטלקי שערך תחרות כזו.

התחרויות האלה קובעות את קווי התסרוקות של השנה הבאה?

לא, בכלל לא. זו רק הצגה. החברות פשוט מדגימות את קווי האופנה שלהן לשנה הבאה.

אתה מכיר את מי שזוכה?

אני יודע מי הם. זה תמיד אותו מועדון שמשתתף בפסטיבל הזה. (יוסי עינדור)

אילן דהיפרים:

„העליהם על מארגני פסטיבל הקולנוע מוגזם!“

פסטיבל הקולנוע שנערך בחול-המועד סוכות בחיפה זר כה עכשיו לקיטונות של ביקורת על אירגון הפסטיבל, על השכר שניתן למפיק אילן בושארי (41 אלף שקלים) ולמנהל האמנותי ניסים דין (21 אלף שקלים), ועל ניפוה רשימת המוזמנים שזכו לאירוח בבת-ימלון, במסיבות ובקוקטיילים.

שלא כמו פסטיבל הקולנוע שנערך בירושלים ואורגן על-ידי „סינמטק“ ירושלים, לעיריית חיפה היתה מעורבות ישירה באירגון הפסטיבל בחיפה, והאירוע כולו נערך בחסותה של העירייה. משום כך הטענות הראשונות שהועלו היו על מיעוט ההזמנות שחולקו לעסקני העירייה.

פניתי לאילן דהיפרים, מפיק פסטיבל הסרטים בירושלים, ושאלתי אותו מהו ההבדל בין אירגון הפסטיבל בירושלים לזה שבחיפה.

הפסטיבל בירושלים נובע מפעילות רצופה של מרכז הקולנוע — סינמטק ירושלים, שבו יש ארכיון סרטים, והפעילות היא מעבר להקרנת סרטים. מבחינה אירגונית אנחנו צוות שנערכ במרס במשך שנה שלמה ולכן העבודה על הפסטיבל נעשית בשנת פעילות רגילה. הצוות שבא מבחוץ — אנשי הפקה ויחסי-ציבור, באים רק חודשיים לפני הפסטיבל, ומצטרפים לתשתית מוכנה. משום כך המשכורות שאנחנו מקבלים נמוכות בהרבה מאלה שניתנו בחיפה. הרבה מאוד פסטיבלים בעולם בנויים כפי שאנחנו בנויים.

מהי נקודת-התורפה של פסטיבל חיפה?

התחילו לארגן אותו מאוחר מדי. זה פגע הן באיכות והן באיך.

פסטיבלים

מעורבות עיריית חיפה הזיקה?

אני לא מוכן להגיב על זה. זה תלוי באנשים, איך עובדים בשטח, איך מסתדרים עם הפוליטיקה ובכל זאת שומרים על עצמי את בתכנים. גם אנחנו עבדנו בשיתוף עם עיריית ירושלים והכל היה בסדר.

המשכורות שעליהן דובר גבוהות מדי?

אני לא שופט את העניין, אבל משכורת נקבעת על-פי ערכו של העובד בשוק העבודה, הזמן שהוא מקריש לעניין ומעשיו. אני מניח שבפסטיבלים אחרים בעולם משלמים משכורות גבוהות יותר.

מה דעתך על העליהם שנערך עכשיו על פסטיבל חיפה?

אני חושב שהוא מוגזם. הוצאת מסקנות לגבי אירוע כזה דורש שת זמן וניתוח מעמיק. שיטת העליהם מכל הכיוונים מוגזמת ולא מעידה על רצינות הביקורת.

אולי בדאי לאחד את פסטיבלי הקולנוע בארץ?

אני לא יודע לגבי איחוד, אני יודע ומקווה שהפסטיבל שלנו בירושלים ימשיך ויהיה המרכזי והדומיננטי. (יוסי עינדור)

חודש וחצי אחרי רצח הילד, לא פוענח הפשע. חשוד

הנרצח אינו מאמין שזה הרוצח. הוא בטוח שלא

אלוהים לא חנן

בה. ילדים אינם חופשיים לשחק כפי ששיחקו קודם לכן, אמהות משגיחות ביתר-הקפדה על תנועות הילדים, וכל זר המגיע למקום הוא בגדר חשוד פרטנציאלי.

כנים אמרו הערבים. אגתנו עוד נחסל אתכם! בבריכת-המישטרה עלה שאין כל קשר בין המיקרה לבין רצח הילד. סיפור אחר, שסופר אחרי הרצח, היה של נער בן 15, שטען שמכונת פורד

לפני שלוש שנים, אחרי ריב עם שור-טר בתאיטלפון על אסימון, הוא פגע בשוטר באבן. בעיקבות זאת הוא נשלח שוב לבית-החולים לחולי-נפש בטיירה. אחרי שהשתחרר נתפס כגנביה, נשפט והוכנס לכלא. במשך כל הזמן היה נתון כטיפול ונטל תרופות חזקות.

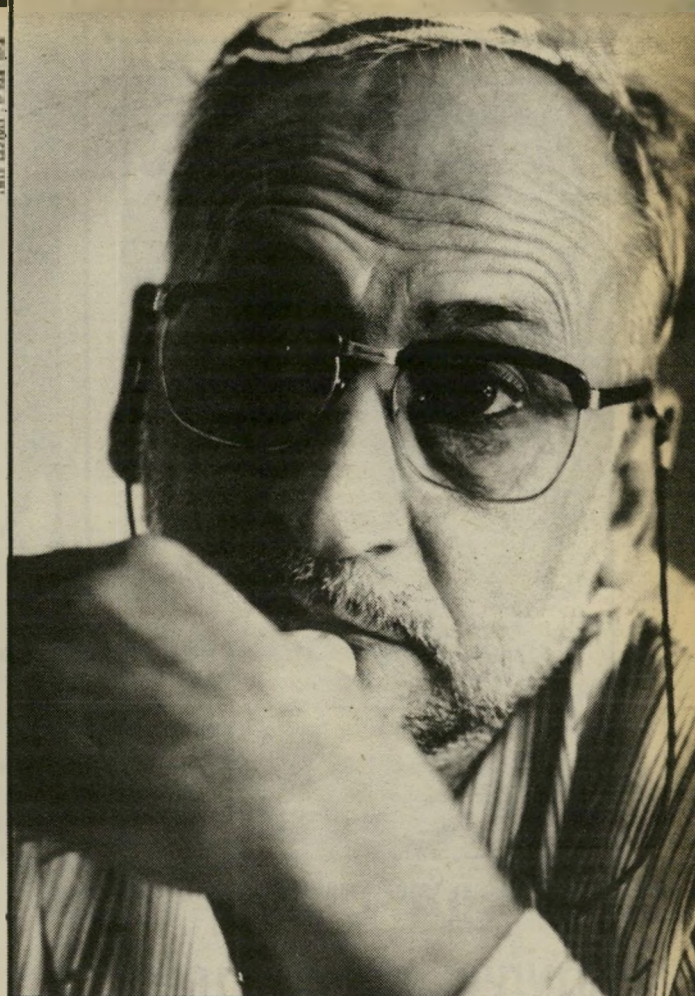
שכנים יודעים לספר שלפני כמה חודשים ניסה לפרוץ לביתה של מישהי פחת כהן, שגרה באותו הבניין שבו גרה מישפחת זגורי. הוא נתפס בשעת-מעשה וקיבל מכות הגונות מבני-המישפחה. קרובי-העצור אומרים שהוא לא פרץ לשם, אלא שחשדו בו משום שהיה כריזתי אצלם. אומנם, ספג מכות, אך הוא לא ניסה לנקום.

למישפחת כהן יש ילד שגם שמו חנן, ועל-כן עלתה הסברה שבעצם לא רצה העצור לפגוע בחנן זגורי, כי אם בחנן כהן. אלא שחנן כהן הוא בן 14, ולא יתכן שטעה בין השניים.

בני-מישפחתו של העצור מספרים שהיה עימם במשך כל היום. כבוקר הלך עם אחיותיו לבריכה. בשעה 2 בצהריים שב לביתו, התקלה ונה. בשעה 4 הלך לבקר אצל חבר, ובשעות הערב תיכנן לבוא לאירוע מישפחתי. למישהי שבו שב מהבריכה לבין הזמן שבו הלך לחבר. בשל שעה חסרה זו הוא עצור. זו השעה שבה חושבת המישטרה שזגורי נרצח.

הדמות המצטיירת מדברי מישפחתו של העצור, אינה מתאימה להנחה שאכן הוא שביצע את הרצח. אם כן, מדוע זקוקה המישטרה לתקופת-מעצר כה ארוכה? האם כדי ללחוץ עליו עד שיראה? האם בידודו מהמישפחה, שהיתה לו כמעט הקשר היחיד לחיים, יכול לזרוז את פיענוח מיקרה-הרצח?

אביו של הילד מתקשה אף הוא להאמין שהעצור הוא שביצע את הרצח. המישטרה ברקה גם את סיפור התקרית שהיה בפי השכנים. היה ריב בין תושב השכונה ובין כמה ערבים, שבאו לבקר את אחת הנשים במקום. עלי-מישפחה הסיפור התנכלו הערבים לצעירות, והי דבר עורר את זעמו של קרובי-מישפחה שלהן, שתקף את הערבים. לדברי השי-

אבא זגורי
להרוג את הרוצח טיפין-טיפין

הודש וחצי אחרי רצח הילד חנן זגורי (8 וחצי), ביקשה השבוע המישטרה להאריך בפעם השלישית, ל-15 יום נוספים, את מעצרו של צעיר יהודי בן 32, תושב קריית-טיבעון, לרקה כנפשו, בעל עבר פלילי, שהיה אסור בעבר בכלא-רימון כמשך חמישה חודשים בעוון גניבה.

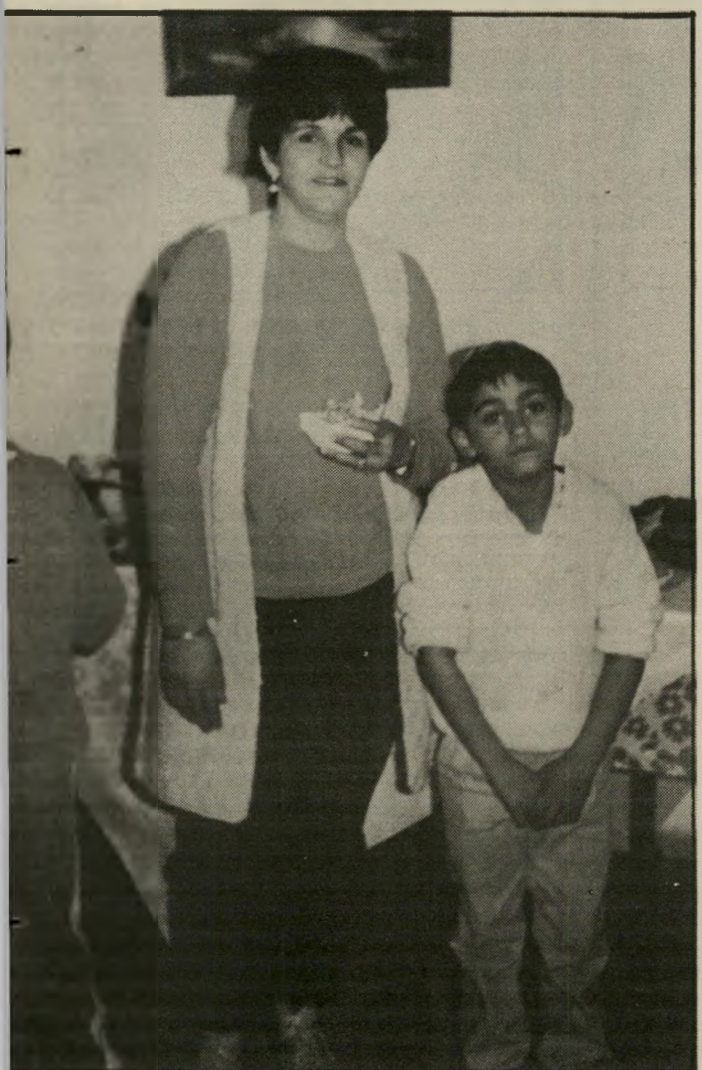
אף שקיים אסור על פירסום שם החשוד, יודעים כל תושבי המקום במידע המדובר. יודעים לספר על מעלליו בעבר וקורות-חיי. התאווה להפגין ידע והתמצאות בנעשה גורמת לתושבים להפנות את העיתונאי למישפחת החי-שור. וזו שמחה שניתנת להם האפשרות להגן על הבן העצור.

שעות אחדות אחרי שנתגלתה גופתו של הילד, נעצר החשוד בפעם הראשונה. אחרי שגירסתו נבדקה, שוחרר למחרת היום. שבוע אחר-כך נעצר שוב, ומאז הוא נתון במעצר, כששמו

לוקה בנפשו

מישפחת העצור היא מישפחה זעניפה מאוד בטיבעון, שש בנות ושלושה בנים. העצור הוא הבן השלישי, בן 32. הכל מכירים אותה, ואף יש קשר מישפחתי רחוק בינה לבין מישפחת זגורי. אחותו של העצור גם עובדת עם אביו של הנרצח, אמיל זגורי, באותו בית-האבות. זגורי טוען שאינו יודע מי העצור, אך מסתבר שלא כך הוא.

העצור התגייס לצה"ל כשהיה בן 17. הוא רצה להיות נהג צבאי, אך הצבא לא איפשר לו זאת. כשהשתחרר מהצבא, היו לו בעיות נפשיות. הוא נשלח להסתכלות, ומאז בילה שנים רבות בבתי-חולים לחולי-נפש. הוא לא עבד והתקשה להעסיק את עצמו.

חנן ואמו
ממתינה לחנן שישוב.

מרסל זגורי, אמו של חנן, מלווה כבוקר את בתה אסתר בת ה-11 לבית-הספר, ובשעות הצהריים מלווה אותה בחזרה. בשעות שהבת לומדת נמצאת האם אצל מישפחתה. קשה לה להיות בביתה. המחשבות, חוסר השקט הנפשי, חוסר הריכוז, מונעים כעדה מלהמשיך לעבוד. הכל מסתובב סביב האסון שפגד אותה. היא עוד ממתינה לחנן שישוב.

הוא נרצח ביום השבת, ה-27 באוגוסט. באותו היום נרח הרצל אביטן מכלא בארישבע. כל הזקוקים הופנו לעבר הכריחה והרצח קיבל בתיקשות כותרת מישנית.

טיירה לבנה רדפה אחריו, והיושבים בה ניסו להטוף אותו. אחר-כך שונתה הגירסה, ונאמר שהיתה זו מכונת מסוג פורד אסקורט.

לא יד אלוהים

בטיבעון ניכרת לעין החלוקה בין שני חלקיה. בחלק האחד גרים אנשים מבוססים, רבים מהם יוצאי-גרי מניה, המטפחים את חצרות בתיהם החד-קומתיים, עילית חברתית ואיני-טלקטואלית. ובהמשך הכביש, כמעט בפאתי טיבעון, קריית-טיבעון, שכונה בעלת חוות חיצונית מונחת, רוב התור-שבים הם יוצאי צפון-אפריקה, מישי-פחות מרובות-ילדים, בעלות הווייחיים שונה, המיוחד לשכונה. ובשכונה, כמו בשכונה, הכל יודעים על הכל, מי לך, מי נישא, מי התגרש, באיזה בית עבר חתול שחור בין בני-הזוג.

גופת חנן ליד זירת הרצח
ערכי לא היה בא לרצוח מול האף שלנו

יהודי חולה נכש יושב במעצר. אבי ערבי הרג. התעלומה נשארה בעינה

את חנו

חנו למד בבית ספר יבנה בקריית טיבעון, בית ספר רתי השייך לחב"ד. הוא היה לפני תחילת לימודיו בכיתה ג'.

מישפחת זגורי היא מישפחה רתית, שומרת מסורת. הילד רצה להיות רב, לכשיגדל. כשנמצאה גופתו, נמצאה הכיפה שחבש מוטלת לידו. ככה רצה הגורל. היחס שלי לאלוהים לא השתנה. יד זדון נשלחה בילד, לא יד הבורא. זה נגזר מלמעלה! אמר האב.

את הרצח ניתן להשוות לשני מיקי ריירצח קודמים, שהיו באיוור חיפה — רצח ישראל נולמן ורצח דני כץ. על ההבדיל משני מיקיירצח אלה, על גופתו של זגורי לא נמצאו סימני אלימות מינית.

נולמן נעלם בספטמבר 1981. גופתו נמצאה כעבור יומיים במידרון וארי בשכונת נווה-שאנן בחיפה, קרוב למ' קום-מגוריו. הוא היה בן 12 כשנרצח. דני כץ היה בן 15 כשנרצח. בדצמבר 1983 נחטף סמוך לביתו שבשכונת-דניה. שלושה ימים אחר-כך נמצאה גופתו במערה, לא הרחק ממושב יעד בגושי-שגב. גופתו היתה מעורטלת.

אף שניסו למצוא דימיון בין שלושת מיקיירצח, בשל היות שלושת הקורבנות צעירים שנחטפו ושנרצחו ליד ביתם, נראה כמעט בוודאות שאין קווים משותפים בין רוצחי נולמן וכץ לבין הרוצח של זגורי. הדימיון היחיד שקיים הוא כשיטת-החקירה, באיפול

שנה. בגיל 18 החליט לעלות ארצה לברו. הוא בא מטעמים אידיאולוגיים, כדי לבנות את ביתו בארץ-היהודים.

„אני הגעתי הנה בגלל אידיאולוגיה. היום אין דבר כזה. האידיאולוגיה היתה פעם, לא היום, היא נגמרה. מי שאומר לך שהוא אידיאולוג הוא שקרן גדול. אין דבר כזה. מי שיש לו אפשרות לברות, בורח. היתה אידיאולוגיה בעלייה הראשונה ובעלייה השנייה, לא עכשיו. היום זה רק כסף.”

צעצוע לאחיו הגדולים

הוא היה חבר בתנועת-הנוער הדרור, ועם קומץ-חברים עלה ארצה והגיע לקיבוץ בית-קשת שבגליל המערבי.

שמונה שנים הוא היה שם. הוא התגייס למחזור הראשון של הנח"ל המוצנח: „בגדוד הראשון שעבר את כל הצרות”, הוא אומר.

כשהבין שחיי-קיוצ אינם בשבילו, עבר לקריית-טיבעון, שם גרו ועדיין גרים רבים מבני-משפחתו. הוא עבד בחברת מקורות, עבד בכניין, עבד שמונה שנים בתפקיד אח בשירות בתי הסוהר. אחרי שפרש משם התקבל כאח לבית-אבות מקומי. שם הוא עובד בלי לות עד היום.

לפני 13 שנה התגרש מאשתו הראי

עלמה טוביאס. חיפה

הלוויית חנו זגורי סימני-אלימות קשים

וזקו בן-חודש מעטר את פניו, הוא פותח את הדלת. „אני לא מסוגל להרדם גם אחרי לילה של עבודה, מרגיש את עצמי כמו כנאדם שגר בשכירות אצל נסידר. המדיניות איננה מדיניות. אויז לחיד של בתי-המישפט ושל כולם. החוק שישנו איננו חוק. צריך יד קשה יותר לגבי פושעים. מי שרצח צריך שיוטל עליו גזר-דין מוות, אבל בטר פיר-טיפין. מי שהיה לו לב לעשות את זה צריך להמית אותו בפומבי!”

האם הוא ממורמר? „מישהו אחר במ' קומי היה שמח? יש ממה להיות ממורמר? עכשיו אני חושב לסדר את האזרחות הצרפתית שלי.”

„כשבאתי הנה, הונחתי את זה. היום אני חושב לסדר את התעודות שלי. אם בארץ שלי אני לא יכול לחיות בטוח, אז מה יישאר לי? עדיף לחיות בארץ

בפברואר 1980, בן-יוקונים, „צעצוע לאחיו הגדולים.”

לא רצח לאומני

הלווייה שנערכה לילד, אמר חבריה-כנסת החיפאי אמנון לין (מערך): „אינני יכול להאמין שיהודי, ואפילו הוא איננו שפוי בדעתו, מסוגל לבצע רצח נתעב כזה... אם יתברר שרצח הילד הקטן הזה היה על רקע לאומני, נתפוס את האשמים ונעמידם לדין ככל חומרתו!”

מישטרת חיפה, אף שניסתה לשמור על זמירות בהצהרותיה לכלייה-תיק שורת, הודיעה אז שקיים „חשד כבד” שהמורמר ברצח על רקע לאומני. „זה לא יכול להיות רצח על רקע

ציון צפירי, תעלים הוא

חנו בטקס קבלת התורה הוא רצה להיות רב לכשיגדל

חנו בביתו יד זדון

אמיל זגורי מצביע (השבוע) על מקום הרצח עדיף לחיות בארץ ונכריה

נוכריה מאשר בארץ שלי. שם, לפחות, אם קורה לי משהו, זה בארץ ונכריה, לא בארץ שלי! בינתיים אני לא חושב ברצינות על ירידה לצרפת, אבל אני רוצה שיהיו לי התעודות שלי.”

לאומני. הבן שלי הכיר את הבנאדם, אחרת לא היה מתקרב אליו. שנית, ערכי לא היה בא לרצוח מול האף שלנו, ושם אותו מול הבית שלנו! אומר האב. כשהוא חבוש-כיפה, לבוש פיג'מה,

שונה, שממנה נולדו לו חמישה ילדים. ארבעה בנים ובת. זמן קצר אחר-כך נישא למרסל, שהיתה גרושה, כיום בת 44, אמא לארבע בנות משלה. אחרי שנישאו נולדה בתם אסתר בת ה-11, וחנו בן ה-8 וחצי. הוא נולד ב-8

החמור שהמיטרה הטילה על תוצי-אותיה, ובספק המקנן לגבי מעורבותם של מי שנעצרו. חנו נקרא על-שם סבו, אביו של אמיל. אמיל עצמו נולד במארוקו, לפני 55

קולונוע

תדרוך

חובה לראות:

תלאביב — הקיסר האחרון, קפה בנדאד, פקין בלזו, בוקר טוב וייאטנאם, הנוטיכה הקטור, מה, אהבנו כל כך, החנינה של באבס, ליידי איב, הקומיסארית, עיניים שחורות, פראנטיק, **ירושלים** — פקין בלזו, החנינה של באבס, בוקר טוב וייאטנאם, הנוטיכה הקטוסמה, עיניים שחורות, פראנטיק, **חיפה** — קפה בנדאד, בוקר טוב וייאטנאם, אהבנו כל כך, פראנטיק.

תלאביב

*** **הקומיסארית** (תכלת, ברית-המועצות) — סרטו של אלכסנדר אסקולדוב, שהיה אסור במשך 20 שנה, על קומיסארית בהריון, בזמן המהפיכה, המוצאת מיסתור אצל מישפחה יהודית עד הלידה. חוויה קולנועית יוצאת-דופן.

*** **בוקר טוב וייאטנאם** (נוח, אר צות-הברית) — מוצג גם באורזיל בירושלים וברבנות בחיפה) — שדרן בתחנת-הרדיו של צבא אר צות-הברית בויאטנאם, בתחילת המלחמה. סאטירה אנטי-מילחמתית שחורה, והופעה מרהימה של רובין ויליאמס בתפקיד הראשי.

*** **פקין בלזו** (דיונוף, הונויקונו מוצג גם באימפריה ו בירושלים) — פארודיה מסורפת על סרטים פוליטיים, סירטי פעולה, התיאטרון הסיני המסורתי ודברים אחרים, בסיפור של שלוש נערות שונבות העורכות מהפיכה פרטית בתוך המהפיכה הכללית שהתרחשה בסין, באמצע העשור השני של המאה הזאת. הבימאי: צואי הארק.

*** **פראנטיק** (רבחן, ארצות-הברית) — מוצג גם באורזע ירושלים וברבאור ו בחיפה) — רומן פולנסקי מביים בעידון ובמיקצועיות רבה מותחן על רופא אמריקאי שאשתו נעלמת בפאריס ועל הפאנקיסטית הצעירה שעוזרת לו למצוא אותה. עם האריסון פורר.

ירושלים

*** **החגיגה של באבס** (אימפריה, דמרק, מוצג גם בנורדון בתלאביב) — אשפית

שון פן: הכנופיה שלך היא המיבצר שלך

שצוידה ונישקה נופלים מאלה של העבריינים. הופר יודע לא להיגרר כאן אל האשמות כוללניות, ואינו נכנס לגיתוח חברתי מעמיק כדי להסביר את הגורמים של התופעה (שהם בין כה וכה מובנים מאליהם). הוא מצביע עליה, בקריאת אזהרה נואשת ומפחידה באמת. רוברט דובאל אמין, כדרכו, שון פן, שהיה מיוזמי הסרט, משכנע. מלאכת-הצילום של האסקל וכלסלר משובחת, ואם לא בשל הסיפור, הרי בזכות הרקע צריך בהחלט לראות את הסרט.

לוס-אנג'לס

קוטלת ילדיה

צבעים (טיילת, תלאביב, ארצות-הברית) — הילד הנורא של הקולנוע האמריקאי חוזר לכותרות כבימאי, אחרי 20 שנה עגומות. דניס הופר כמעט עשה מהפיכה עם אדם בעיקבות גורלו, שקע בעוניי סמים ואלכוהול, אבל חזר עתה במרץ, עם סרט שהסעיר את הרוחות באמריקה ומאיר בצורה נוטה את אחת הבעיות החברתיות החמורות שם.

העלילה אמנם שיגרתית: שוטר ותיק ושוטר צעיר, שניהם במישטרת לוס-אנג'לס, מסיירים באזורי הפורענות הנתונים בשליטת כנופיות הרחוב. מערכת-היחסים שבין השניים, המ בגור מתון והצעיר חמוס-מוה, יתיימנשפחה של הראשון וסני פור-האהבה של השני, כל זה כבר חבוט ומשומש, ומוכר היטב מסרטים אחרים.

לעומת זאת, סיפורן של חברות-הרחוב, צורת-החיים של צעירים אלה, המתפרנסים מסחר סמים, מתאגדים בכנופיות שהן עבדים בית, מישפחה, מולדת, וסמל, שעבורו הם מוכנים למסור את חייהם, מטיל אור על תמונת-מצב מחרידה ומסמרת-שיער.

זו מילחמה של ממש, עם כלי נשק לרוב, עם קורבנות שרובם קטינים חפים מפשע, עוברים ושבים שבמיקרה נתקלים באט הצולבת שבין הכנופיות. מילחמה שבה אין המישטרה יכולה לעשות הרבה, כי לעומת עשרות אלפי חברי הכנופיות, כל מה שיכול החוק להקדיש לטיפול בבעיה, זו יחידה של 250 איש,

ברברה הרשי — שחקנית טובה בבוצ

ברברה הרשי היא בהחלט שחקנית אמיצה, אחרת לא היתה מעזה לכער את עצמה ולהוסיף שנים לגילה במידה כזאת. היא זכתה למרס המישחק בפסטיבל קאן 1987 על הופעתה בסרט זה, הכרה מוגזמת במיקצת לתפקיד שאינו דורש, מלבד אומץ, הרבה תיחכום. אשר לגיל קלייבורג, בתפקיד העיתונאית, היא צורמת ברנעים השקטים המעטים שלה, ומגיעה לטונים מגוחכים כשהיא מתחממת. עם זאת, צריך להודות שהצילום מרשים בהחלט, וכך גם הנופים. אבל זה בכלל לא מספיק.

האמריקניזציה

של אנדרי

אנשים מבוששים (אורלי, תלאביב, ארצות-הברית) — עוד סרט של הבימאי הרוסי הגולה אנדרי קונצ'אלובסקי היושב על המדף זה שנה וחצי. גם הפעם הוא מנסה להיות יותר אמריקאי מאמרי-קאי, וגם הפעם הוא מתקשה בכך.

העלילה שולחת עיתונאית צמרת מניו-יורק, שיש לה קשיי תיקשורת עם בתה הצעירה, משום שהיא עסוקה מדי בקאריירה שלה, לחפש את מישפחתה בתוך הביצות הדרומיות של לואיזיאנה.

העיתונאית ובתה מגיעות למקום שכוח-אל ומגלות שם עולם אחר, שונה לחלוטין, מכל מה שהכירו עד אז, עולם של אנשים מרימיטיביים אלימים, החושבים ומתנהגים כאילו חיו במאה אחרת, בקצה אחר של העולם, ולא באמצע שנות ה-80, מרחק טיסה של שעתיים בקושי מהמרכזים התרבותיים והעיסוקיים הגדולים בעולם.

עקרונית, זה יכול היה להיות דיון מרתק על עימות בין תרבויות, על הזכות שיש לציוויליזציה אחת לשפוט ציוויליזציה אחרת, על קידמה טכנולוגית לעומת קידמה נפשית. מעשית, זו גלישה של תסריט לעבר חריגים התנהגותיים. העיתונאית מנסה גינה היסטוריה הולכת וגוברת מן הרגע הראשון. בני המקום עושים כמיטב יכולתם להיראות כקופים שטרם ירדו מן העצים, והעלילה אינה באה אלא לאשר שאכן מדובר בעימות בין חולת-עצבים ואוראנוטנים משולחני-רסן.

קלאוס קינסקי (על האדמה) — ניצול השחורים

חמור מכל הוא הזילזול המוחלט של הסרט בבני-אדם, ובמיוחד בשחורים. היחס אליהם הוא כאל עדר אלמוני שדוחפים ימינה או שמאלה, ראשי בקר שניחנו רק במיקרה בצורה הדומה לבני-אנוש. הסיוס הצדקני שמנסה לתקן את הרוע הזה, אינו משנה מבחינה זאת מאומה. נכון שיש בסרט כמה נופים יפים, וכמה מראות מפתיעים, כמו היכל-מלוכה אמריקאי שריוצפתו מרוצפת בנולגות אנושיות, אבל מוטב היה לתלות תמונות בכניסה לקולנוע, תחת להציגו.

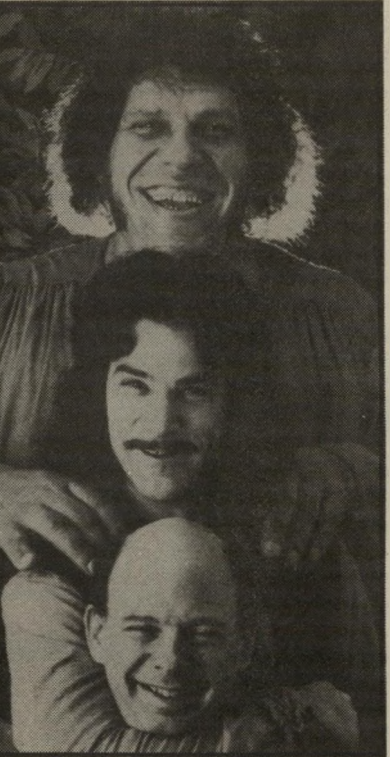
גם גזעני,

גם אווילי

קוברה ורדה (לב, תלאביב, גרמניה/גאנה) — קשה להעלות על הדעת סרט אווילי, מעצבן ורע יותר מן הסרט הזה. אולי משום שבימאי בעל שם-עולם, ורנר רוצו, חתום עליו. ובימאי כזה אינו יכול לצפות להתחשבות שמעניקים לטירוניס חסרי-ניסיון.

מדובר בשודד בדאזילי מהמאה הקודמת, שנשלח על-ידי בעלי מטיעים של קני-סוכר לאפריקה, כדי לגייס עבורם עבדים. האיש בן למעסיקים, כך אנוחנו צריכים להבין, אבל נוטל על עצמו את המשימה, מגיע ליבשת השחורה ועושה עסקים עם מלך מטורף אחד. כאשר זה עומד להוציא אותו להורג, הוא כורת ברית עם אחיו של המלך, שהוא מטורף עוד יותר. הוא מאמן עבורו צבא של אמאזונות, עושה מהפיכה, מחדש את השחר, אבל גם האח בוגד בו, והוא נותר חסר-כל. עלילה אמית למהדרין, מסוגרת בנולמיות מחרידה. לא ברור מדוע אנשים עושים את מה שהם עושים ואף מעשה אחד אינו פועל יוצא מעשה אחר. סטודנט לקולנוע היה מקפיד יותר על הבהרת הסיפור לצופה. אם בכלל קיבלו השחקנים הוראה כלשהי לכל אורך הסרט, היתה זאת בוודאי ההוראה לעשות כל העולה על רוחם, והם, אכן, נראים המומים לחלוטין. יוצא-דופן הוא קלאוס קינסקי, שגורא כמו בדיחה עוצבה על שחקן מוכשר, שהכישורו נעלם ממנו ורק העוונות נשארו. הסצינה שבה הוא מדיך נערות שחורות ערומות במלאכת המילחמה היא ודאי אחד השיאים הקומיים של העשור האחרון בקולנוע.

שחקנים דהיג'אנט, פטנקין ושון הנוטיכה הקטוסמה — חובה

מיטבח שזוכה בהגדרה, עורכת מישתה לבני הכפר הרני הקטן שהצילו את חייה. עימות מופלא בין אמונה בדת לאמונה באמנות ובחיים. עשוי כרגש ובהכנה על-ידי גבריאל אכסל, עם סטפאן אורזן בתפקיד הראשי.

חיפה

*** **קפה בגראר** (אורה, גרמניה, מוצג גם בדיונוף בתלאביב) — כאוורית בריאתי בשר נתקעת בתוך מוטל באמצע מידבר אריונה וכובשת את לב כל השוכנים בו, החל מן האשה השחורה והמרירה שהיא בעלת המקום וכלה בצעיר תימאנוני. אגדה אנושית נפלאה של פרסי ארלון, עם מריאנה זאנברכט בתפקיד הראשי.

על דוגמניות
בנסיעות * אורחים
שמביאים את עצמם במתנה
*** קירגבס שעיצבן את הרבנים**
דוגמנית יצוא ליפאן

בטי דקואי (מימין) מנהלת סוכנות הדוגמניות של "עולם האשה" פגשה במסיבה בדוגמנית הצילום אורי' אנה גבעולי, שהגיעה בחברת אמה ורדה. גבעולי שינתה סיגנון לבוש.

דנה רוסי היתה ללא-ספק האטרקציה של המסיבה. רוסי, שלבשה בגד כחול מחורר וקרוע במכוון במקומות הנכונים, דאגה להבליט את חיטוביה במהלך כל הערב ולסובב את ראשיהם של הגברים הנוכחים. הישראלים, שלא כל-כך מכל עבר ולא נתנו לה מנוח. במהלך השערות מהשערות שונות, אבל...

גלית אהרוני קיבלה נשיקה מהחבר הצמוד, עומר ארז, שמאז שחזר ארצה הוא אוהב מאוד שמכניס אותו בשמו האמריקאי, שון. ארז החייל מכנה את גלית בכינוי אשתי.

עסוקים
בעצמם

שתי מסיבות גדולות היו באולם הווי-אייפי בסינרמה, האחת של הרויג' מנית יעל גרטלר שחגגה את נסיעתה לחו"ל לצרכי צילומים, והשנייה של שרון בריר, בתם של העיתונאית ברוריה אבידן ועורך-הדין אביר' הם בריר וסגנית מלכת-היופי גלית אהרוני.

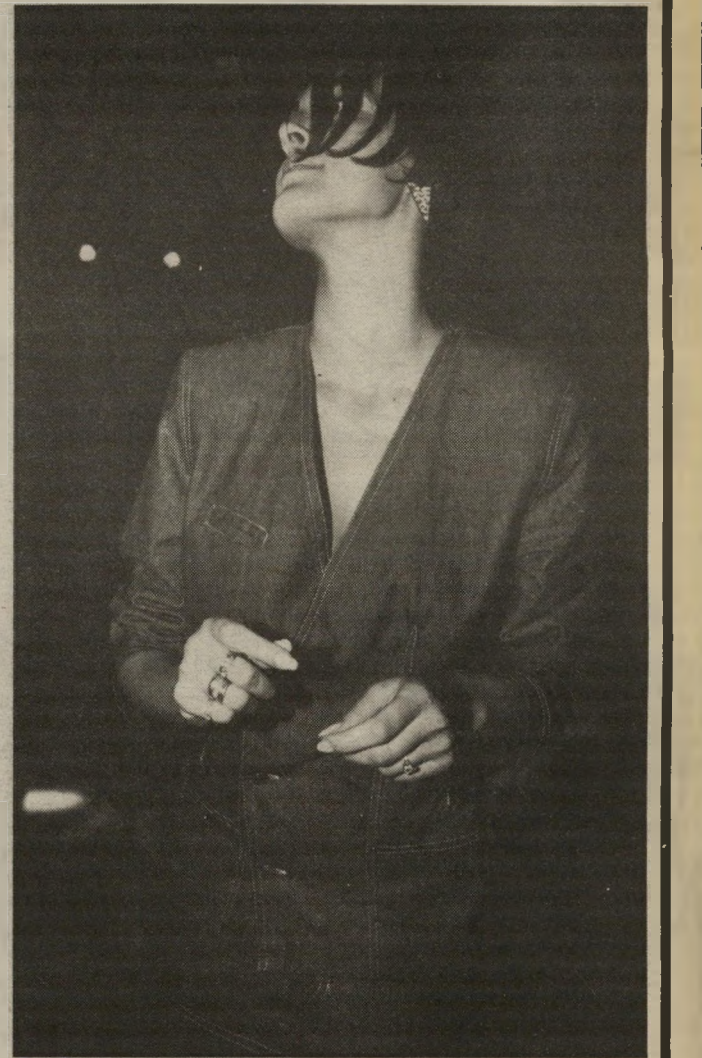

אלונה פרידמן מהימות יו"ת, חזרה לא מכבר מסיוור-צילומים בחו"ל בחברת בן זוגה המסור עידו שטיינברג.

במסיבה של שרון נכחו גם הוריה, שלא בדיוק מצאו את מקומם בין מאות הצעירים בני ה-20. בין המבוגרים יותר נראו אישה-עסקים דני זיתוני, המת-כוון להינשא ב-3 בינואר לחברתו מיכל שבא, אישה-כשיטים אבי סוויד והתעשיין אורי עליז. עוד נראו הדוגמנית אתי אוחנה, שחזרה מחו"ל ואשת-החברה יונה לחובביין שהיתה עסוקה בשיחה ערה עם אמריקאי בשם בוב גרדמן, שהיה בין המממנים של תחרות-האיגרוף שהיתה בסנירמה. וכרגיל ככל המסיבות האלה, האורחים לא הביאו מתנות. מרביתם היו כל כך עסוקים בעצמם שהם כנראה בטוחים שעצמם הנוכחות שלהם במקום היא מתנה.

ג'ודי נירמוזס (מימין) היורשת לבית "ידיעות אחרונות", זוכה לחיבוק משרון בריר הרואה במוזס אחות בוגרת. השתיים מכירות מהתקופה ששרון היתה תינוקת וג'ודי די השגיחה עליה. מיכאלה ברקו (בצילום משמאל) בחופשת מולדת.

לואיז עמר רוקדת במסיבה. אנשי-מיקצוע, שנכחו במסיבה, אמרו שהיא דומה יותר ויותר לדוגמנית האוונגרדית רונית אלקבץ שהיגרה לניו-יורק. השתיים היו בעבר מיודדות ביותר.

הדוגמנית **לואיז עמר** חגגה את יום הולדתה ה-18 ואת נסיעתה לצילומים ביפאן. עמר ניחנה בחושניות ובסכסאפיל שגורם לגברים רבים לחזור אחריה בעקשנות. למסיבה, שנערכה כמועדון הסטפס שביפו, היא הגיעה עם החבר הצמוד ערן יעקובוביץ, אך עובדה זאת לא מנעה ממנה לפלרטט ולהינות ממבטיהם של הגברים הרבים שהיו במסיבה, שלא פסקו מלכרכר סביבה. עמר נפרדה מהחבר ומהידידים לתקופה של שלושה חודשים, אך כן-זוגה הבטיח לבוא לבקרה ביפאן. במסיבה נכחו עוד דוגמניות נוספות, שגם הן יצאו מוכר של ישראל, אך ההצגה היתה כולה שלה, והיא טופפה בין אורחיה בנוי-שלנטיות.

גם קיר צדיק הכשר

מה עושים חמישה גברים עשירים שיש להם הרבה כסף והם אוהבים חברה? פותחים בית קפה מיסערה. זה כדיוק מה שעשו חמשת השותפים שפתחו את קפה הצוק בהרצליה-פיתוח, הממוקם במלון-הדירות בין מלון השרון למלון דניאל. המקום, הנמצא על צוק המשקיף על הים, מתפקד כעת כבית-קפה ובעתיד הקרוב הוא אמור להתרחב גם למיסערה.

וכמו שכל פתיחה של בית-עסק מלווה במיני-שערוריה, גם מקומו של הצוק לא נפקד. **מזאיר גרין**, אמן של פיסול בטכניקות שונות, עיצב קיר ענק מיציקות-גבס של רמויות נשיות מעורטלות. אנשי הרבנות, האחראים על ההכשרים, עשו סקנרל גדול כשראו את הקירות האמנותיים ואיימו בסגירת המקום. הלחץ שהפעילו עבר וגרין שינה במעט את עבודותיו, וכעת נראות היציקות כמו קונכיות וסבוללים.

אורי קדם איש-העסקים שעלה לכותרות באחרונה, בעיקבות הסיכסוך הנספי שלו עם אחיו שימעון קדם, הגיע בחברת אשתו והוקף בחברים. רבים זיהו אותו בגלל פירסום הסיכסוך.

לערב הפתיחה הגיעו אלפים, והיה כל כך צפוף והמוני שימים אחרים לאחר מכן, במיפגשים חברתיים שונים, שאלו אנשים את חבריהם האם היו בפתחה הגדולה של הצוק, וכשקיבלו תשובה חיובית היו המומים, כיצד הצליחו כולם להיחזק למקום. הסיבה לכך נעוצה אולי בגודלו של המקום ובמיבנהו. חלק מהמומנים התרכזו במירפסת וחלקם העריף להישאר בפנים.

זמר כושי מלווה בתיזמורת שיעשע את הקהל כששהקו-הכדורסל **ארל זיליאמס** מלווה אותו בשירה. חלק גדול מהאורחים היו חברי הבורסה, חבריו של היהלומן **יעקב נוסנברג**, שלא הפסיק מלשעשע את מי שנקבצו סביבו. לקראת חצות וחצי הופרחו לאוויר כמה יונים לבנות, לסימן של מזל טוב.

ילים להופעות מהסוג הזה, הקימו אותה הערב החל ויכוח לגבי מוצאה, והועלו ית הכל נשארה רוסי חידה לא פתורה.

שלומית אמיד הדוגמנית, חזרה מחו"ל בחברת ידידתה הטובה קרוליין, וכבר במסיבה הפגינה את רגליה החטובות כשהיא ישובה על בירכיו של דוגמנה-עבר אבי מורקי.

אורנה דץ (מימין) הזמרת, אשתו של הזמר משה דץ, מאכזי לה בכפית את הזמרת רחלי חיים. השניים באו לעודד את חברי הלהקה, ומפאת פירסומם זכו במרבית תשומת-הלב של הצלמים. בצילום למטה חברי הלהקה והעוגה שקיבלו בתור קמע.

זמר עברי לאמריקה

חמסין כבר לא היה בחוץ, אבל זה לא הפריע לחברי להקת חמסין לצהול ולשמוח ערב נסיעתם לסינוב הופעות בארצות-הברית.

אחרי המופע שלהם באמפי-אטרון של מוסיאו-הארץ נערכה להם מסיבה קוקטייל במיסערת מוסיאו-הארץ. רק **אורלי פלד**, בתו החטובה של המפיק **מיקי פלד**, העוזרת לאביה בהד פקת האירוע, הסתובבה כרסר"ית בין האורחים וחילקה הוראות ותפקידים לזמרים הצעירים. בין המעוררות של

שולה חן הזמרת, הופיעה בזליפת שני חל" קים אלגנטית, פרו עיצובה של המעצבת פרומה בלוגרונד (מימין). חברי הלהקה נראו גם **מירי טננבאום** ו**מיכל נחמני**, חברות להקת מנו הזוכה להצלחה עם השיר נרה בשוין-קין. השתיים הרגישו מנוסות כהשוואה לאחרות. מי שבלט היה האופנאי **יובל כספין**, שלמרות שעי לא במישקל בצורה ניכרת בלט, כהרגי לו, בלבוש אכסטרווגנטי.

רנה דאוסון, יהודיה אמריקאית החולמת

אלכסיס

האחרת

RENEE DAWSON
SERVICE IT-1-6470

תצלום-פירסום של דאוסון

מעולם לא יצאתי ולא אצא, עם גבר כדי להשיג תפקיד בסרט

רקדנית דיסקו, וגם במועדון הכותנה ראו אותה.

כאשר הסתובבה בין סוכנים ומי להקים כשתיקה הצילומים שלה בידה, שמעה המון פעמים: "את נראית כמו ג'ואן קולינס" זה נתן לה את הרעיון לשלוח את תמונתה לסוכנות הגדולה ביותר בהוליווד של ה-LOOK (הדומים, או הדומיינים). "מה יש לי להפסיד", חשבה.

חשימה היא קיבלה תשובה נלהבת, וכך היא הפכה לכפילה של אלכסיס. תמונתה היתה בספר, המופץ בכל העולם בין 20 אלף חברות, הק שורות בפירסום, בקולנוע ובעיתונות. העיקרון פשוט: בעל-מיסעדה, למי של, מארגן פתיחה חגיגית. הוא רוצה שיהיו שם מפורסמים, אבל אין לו די כסף ודי קשרים כדי להשיג את ה-כוכבים האמיתיים. או הוא מסתפק בכפילים, המוסיפים זוהר למסיבה שלו. פעילויות נוספות של רנה-עלייתקן אלכסיס: תצוגות-אופנה של בגדי שושלת, ראיונות בטלוויזיה, סרטי פירסומת. היו גם צילומי סצינות של כאילור-שושלת, לצורכי פירסומת. הסי צינה שלה במיסעדה, עם הכפילה של קריסטל, למשל.

רנה: "ישבתי עם הכפילה, והיכיתי לתחילת צילום הסצינה. פתאום ראיתי זנב ליד הפנים של קריסטל, רציתי

דומיינית דאוסון בתצלום-פירסום תמורת 150 דולר לשעה, בלימוזינה מהודרת

אחרי-כך החליטה לנסות את כוחה כשחקנית. היא קיבלה תפקידונים בי אופרות-סבון בטלוויזיה, ובכמה סרטים מפורסמים ראו אותה במשך כמה שניות. בשושנת קאהיר הסנולה של וודי אלן היא היתה רקדנית במועדון-לילה, ואף קיבלה שם קלודיאפ (צילום מקרוב). בשניעון המוסיקה, הסרט הידוע של ג'ון טראבולטה, היא היתה

כארי, כי היא אוהבת את ישראל ואת הישראלים.

לפני שהפכה שחקנית-קולנוע וכפיי לתה של אלכסיס, היתה דאוסון, שהיא בעלת תואר אוניברסיטאי בחינוך וכי-דראמה, במשך שנה מורה בתיכון, באזור שבו גרות מישפחות כושיות עניות. "זה שבר את ליבי, הילדים ה-אלה, ממישפחות הרוסות", היא אומרת.

במשך שבוע השנים האחרונות היה לה ג'וב נהדר, זוהר: היא היתה הכפילה של אלכסיס משושלת ג'ואן קולינס. לא ניצבת המצטלמת במקומה, בזמן שמכוננים את התאורה, אלא כפיי לה של ממש. המתלבשת, המסתרכת, המתאפרת, המתנועעת והמתנהגת כמוה.

תמורת 150 דולר לשעה, היתה רנה (מתחרו עם טנא דאוסון, יהודיה אמריקאית בת שלושים-פלוס-פלוס (יותר מזה היא לא הסכימה לגלות) מגיעה בלימוזינה לפתיחות חגיגיות, יוצאת מן המכונית המפוארת על תקן של אחת מכוכבות-הטלוויזיה הכי פולריות בארצות-הברית ובעולם, מפ-גינה נוכחות, לוחצת ידיים, לוגמת שמפניה, מחייכת.

"לפעמים זה בילבל אנשים", היא אומרת, "הם לא ידעו אם זו אלכסיס או הכפילה שלה." לאירועים חשובים במיוחד היו מגיעים גם כוכבים של ממש, לא רק כפילים. באחד מהם, למשל, פגשה רנה את דיאנה רוס (האמיתית). רנה היא אשה יפה, גם כשאינה בתפקיד אלכסיס, מטופחת מאוד, לא גבוהה (כמו אלכסיס), חטובה ושית (כנ"ל). יודעת מה היא רוצה בחיים פיקחית, שנונה, חברותית מאוד, חמה.

LOOK

ALIKE

את הגיב הוזהר שלה, וככל הנראה את חייה באמריקה בכלל, היא מתכוונת לעזוב בקרוב מאוד, לטובת נישואין לגרי הראל, ישראלי החי מזה 18 שנה בניו-יורק. היא פגשה אותו לפני שנתיים, התיידדה איתו, אחרי-כך התאהבה בו, וכיום החלום שלה הוא להצליח לשכנע אותו לחזור לחיות

שבועיים לפני

שהוא, והשהיתי את הסיפור. כאשר היא התקשרה אלי בשבוע שעבר, ידעתי שזהו, אפשר להוציא את הדמים ואת הצילומים מהמגירה.

וכך היא אמרה אז:

אני אוהבת את האנשים כאן, הם חמים וחברותיים. לי יש, בעצם, תכונות של צברית. אני ישרה, כנה, שונאת פיטפוטטים סתמיים, סמול-טוק. אני פתוחה, אין לי שום דבר להסתיר.

עוד לא מצאתי את הגבר של חיי. היכרתי פה ושם גברים שהיו עשויים להתאים לי, מבחינת הרמה שלהם, ההשכלה, ההצלחה בחיים. אבל לא נוצרה בינינו כימיה.

מעולם לא יצאתי, ולא אצא, עם גבר כדי להשיג תפקיד בסרט. אין לי צורך בכך, והקאריירה לא חשובה לי עד כדי כך.

אני אשה של גבר אחד. תמיד הייתי. אני רוצה להתאהב. בשביל מה אנחנו בכלל בעולם, אם לא כדי לאהוב ולהיות נאהבים?

זה לא קל, למצוא אהבה ולשמור עליה. אבל זה לא בלתי-אפשרי. צריך רק להאמין, כמוני, ומי שמאמין, בסופו של דבר מוצא.

עד כאן דבריה אז. בדיוק שבועיים אחרי-כך, בצורה מיקרית, כשהיא חשבה בטעות שהוא לקוח המישרד, היא מצאה אהבה.

נעמי רזן

לפני שנתיים הגיעה רנה דאוסון לביקור בארץ. פגשתי אותה באמצעות ידידה משותפת. היא היתה חן בעיניי, עם הפתיחות והלבביות שלה. דיברנו על עניינים אישיים, כאילו אנו מכירות כבר זה שנים.

היא הראתה לי את תיק-הצילומים שלה, שהיה מדהים: בכל צילום היא נראתה בצורה שונה, באיפור אחר, בגנדים שונים. הצילום שלה בתור ג'ואן קולינס היה באמת מהמם. קולינס לא היתה ידועה אז בארץ במיוחד, מכיוון שאלכסיס הצטרפה לסידרה רק חודשים אחדים מאוחר יותר.

רנה התאכסנה אז, כמו היום, בהילטון. ישבנו בלובי. בני גאון, שהיה אז מנכ"ל הקוראופ, הגיע לשם לפגישה. הצנתי לפניו את רנה. הוא ראה את תמונתה כאלכסיס, ואמר שהיא הגיעה לארץ קצת מוקדם מדי. גאון אמר שאילו אלכסיס היתה אז מוכרת בארץ, הוא היה יכול לשתף את רנה בפיר-סומת לקוראופ, והציע לה להיות בקשר, אם תגיע לכאן כאשר זה יהיה אקטואלי.

מכיוון שרנה היתה בעיניי "סיפור מעניין", רשמתי דברים מפיה, לקחתי שני צילומים שלה, והתי-כוונתי לפרסם את הסיפור עליה כאשר כולם כאן יידעו מי זו ג'ואן קולינס.

כולם ידעו תוך זמן קצר, אבל כתב-היד נשאר אצלי. תיארת לי לעצמי שהיא תגיע שוב לכאן, מתי-

על עליה לישראל, היא יחד מאשר כפילה. היא דומייניח

דאפון בחיים
בניירוק יש הרבה אנטישמיות

כדי לסגל לעצמי את תנועות-הגוף שלה, ההתנהגות, האינטונציות, צפיתי בכל האפיונות של הסידרה, היא מספרת. "היה לי קל להיכנס לתפקיד, מכיוון שיש לנו כמה תנועות משור תפוח. למשל, תנועת-העיניים של אלכסיס, כאשר היא כועסת פתאום. הופתעתי לגלות שגם אני עושה ככה בדיוק! כשהייתי מאופרת ולבושה כמוה, הייתי היא. הלכתי כמוה, התניגתי כמוה.

יש לי עדיין כל הבגדים שאותם לבשתי בתור אלכסיס — לקחתי אותם מבוסטיקה-הבגדים של אמא שלי: חליפות הדוקות אלגנטיות, עם כתפיים מרור פרות, שמלות יפות, כובעים גדולים, וראמתיים. כאשר הייתי צריכה להיות מכשפה, עשיתי את זה בצורה משכב נעת. אגב, היא לא כזאת בחיים.

לא פגשתי אותה מעולם, אבל היא יודעת על קיומי. אילו היתה משתמשת

לעתיד. הם התאכסנו במלון הילטון. וטיילו הרבה בארץ. עברית אין היא מדברת, רק מבינה מעט. על הארץ: "אני מרגישה מאוד חופשית כאן. נולדתי באמריקה, אבל אני מרגישה טוב יותר כאן מאשר שם. מרגישה יותר יהודית, ואני מתכוונת לשרשים, מכיוון שאני לא רתית. אני אוהבת את האוויר הרענן, את תל-אביב, שהיא כמו מיני ניויורק, רק נקיה יותר, עיר עם אופנה.

"ואף אחד לא יקרא לי כאן, פאקינג ג'ז! בניירוק יש הרבה אנטישמיות. בתור שחקנית, ממש הרגשתי בזה. האנשים שרכבם הייתי צריכה לקבל עבודה — סוכנים, מלהקים — כולם גויים, שאינם אוהבים יהודים. חלק מהמפיקים והבימאים הם אומנם יהודים, אבל רק מי שבצמרת מצליח להגיע אליהם."

גדי הראל הוא גבר נאה, כסף שיער, כן 50. נולד בתל-אביב, היה חבר בהנוער העובד. אחריכך היה

גיאן קולינס ב"שושלת"
לא פגשתי אותה מעולם

עונה במילה אחת: כסף. הוא נסע לאמריקה, אבל הקרובים איכזבו. הוא לא קיבל מהם שום עזרה. הוא הצליח **נעמי רזן** (המשך בעמוד 30)

אחרי המלחמה הוא קיבל קביעות באונד, אבל לא היה לו כסף לקנות מניה. קרובים מארצות-הברית הבטיחו לו: כוא לכאן, נעזור לך! כאשר שואלים אותו מדוע עזב את הארץ, הוא

גיאן קולינס עם גיין מנספילד ב"בעל בורחה אומרת כן" (1957)
הם לא ידעו אם זו אלכסיס או הכפילה שלה

מדריך-טירונים בנחל. שנים אחדות הוא עבד במישרד-הביטחון, ואחריכך היה נהג שכיר באונד.

במילחמת ששת-הימים שירת בי-רמת-הגולן, כחייל-מילואים. הוא היה מפקד המוצב. אף פעם לא כתבו עלי בעיתון, הוא אומר, "רק פעם אחת, בהעולם הזה. עיתונאי הגיע אז למוצב ברמת-הגולן, ריאיון וצילם אותי."

ככפילה, זו הייתי אני, מכיוון שהייתי אלכסיס היחידה בסוכנות הזאת.

"FUCKING JEW"

ב שבוע שעבר היא כילתה חופשה בארץ, יחד עם בעלה

לתפוס אותו. קמתי, הרמתי את הידיים, תפסתי אותו. לא ידעתי שכבר התחילו לצלם, לא אמרו לנו. את סצינת הווב הם השאירו, כי זה היה נראה כאילו אלכסיס מתקיפה את קריסטל. רנה גם יודעת לדבר כמו אלכסיס, במיבטא אנגלי-בריטי. שנה שלמה היא למדה איך לדבר ככה. לגבי הרברים האחרים היא התאמצה פחות.

רנה וגדי בארין
חשבתו שהיא קצת משוענת

צפיר גוטליב

על תתי-תרבות ותרבות

מילה שגורה למדי בשפה היא, אם אינני טועה, המילה „תתי-תרבות“ (sub-culture). אין הכוונה למשהו פרימטיבי, עכור, מפגר למחצה, מעין מקבילה לתתי-תנועה, „תתי-אדם“ או „תתי-אנו“ שיהי. תתי-תרבות היא אותו עולם מושגי חזונית, בעצם כמה נוספות, ועל כן עולמות או כוכבי שמים זה לצידו של זה. אולי יופיע יום אחד נסיד קטן שימפה את אותם כוכבים, לאחר שידלג מכוכב הפופ לכוכב הגאון, מכוכב הגאון לכוכב הג'ינס/חולצת טי, ומה לכוכב המערבונים או כוכבו של היציקו „הגדול“, שהוא אולי גם כוכבה של אגתה כריסטי — ישפטו המומחים. המיוחד לכל כוכב וכוכב מאלה שהוכרתי (קיימות כמובן מערכות שלמות נוספות, עד אין סוף), שהוא נתפש כאילו היה פלאנטה, עולם ומלואו המקיף ומכיל את כל החזויות האנושיות, או על כל פנים את החשובות שבהן ומעניק להן ביטוי, מעצב אותן או משקף אותן בדרך אמנותית. שהרי חסיד הגאון האמריקאי באמת ובתמים כי באמצעות הנגינה האהובה עליו, בכיצועיהם של כל אותם נגנים, אכן בא לידי ביטוי עולם אנושי, עולם חזונית מגוון ועשיר. במקביל, חובב המערבונים, הבקיא בכל סרטיו הקלאסיים של ג'וזף פורד המנוח, אפילו אם לא כתב מונוגרפיה על מישחקו של ג'וזף ויין, דיסטאציה על גרי קופר, או דוקטוראט על „שיי“, נפשו רוטטת כולה נוכח „הפשטות הגדולה“ של פורד (או של ויין), שהיא, בעיניו, שוות-ערך לפשטות ציוריו של פיירו דה לה פראנצ'סקה — באותה מידה שחובב הגאון היה מוצא הקבלה בין באך לבין סווינגל זה או אחר, או בין מיילס דייוויס וחצוצרתו לבין סטובן ופסנתרו (האם אין התונה של הראשון זהה לזו של האחרון בסונטה „ולרשטיין“, למשל?).

כמובן, עולמו של „התת“ הוא עולם חתום ונעול וכל ההשוואות האלה מופרכות מיסודן. הטרגדיה שלו נובעת מהעובדה שהוא „נתקע“ בשלב מסוים בהתפתחותו, תחום והוקף חומה סביב-סביבו, ואף מחסומים הוצבו בדרך אליו. ההיבט הקומי של התלהיב קשור בתפישת המרחב המוגבל כעולם שלם, כתרבות. מאכן השם: תתי-תרבות. היינו, תרבות נחותה, נמוכה ומנמיכה.

מדרגות נחוצות

יחד עם זאת לא פשוט להיכנס למועדון הזה. לא די בכך שראית את הסרט ריו בראבו חמש או שש פעמים. עליך, קודם כל, לגלות בקיאות של ממש בכל פרטי העלילה. עליך לדבר בשפה מסוימת, בצופן מסוים, יש מבין אומית או סתם חובב שלפית — שהרי מדובר כאן באמנות. זה ההבדל בין חסיד שוטל לבין בקיא של ממש. אם פטיבו ריתק אותך לכיסאך, מה הרבותא? אך על השמר לך על זוויות הצילום של היציקו, אתחיל להעריך אותך ולהאזין לך בכובד ראש. אבל אסור להחמיר יתר-על-המידה עם כל אותן תרבויות „נמוכות“. יש משהו בלתי-אנושי, ואולי גם לא יש, בהתבססות להן. ראשית, אפשר לראותן כמדרגות, מדרגות נחוצות אולי, שיש לטפס עליהן, לדרוך על כל מדרגה ומדרגה, לשאש אוויר ולהמשיך הלאה. המערבון „הקלאסי“ אינו מוּיג לבריאותו של בן ה-16, שהרי אפשר ללמוד ממנו לא מעט על החיים. רק כאשר אתה משתכנע שאלה הם החיים פולס, „אלה“ כלומר כל מה שזמרה-פופ, ג'נג'האו או כוכבי הקולנוע מבטא — רק אז אתה בצרות. אמנם, בכל המדובר בסרטים, היום כבר קיימת תתי-תרבות מסוג חדש, מתחכם לכאורה. זו מבוססת על ליגלוג מופגן על אותם סרטים שנים, והנפשיתם כמצחקים ומיושנים, אך יחד עם זאת, אינה נמנעת מסגירה, ממעין פולחן של בון, כב יכול, לעלילה הארכאית. המפיקים ההוליוודיים הגנובים ידעו לרכוב גם על הגל הזה ותחלו מנפיקים סרטים וסרטי-טלוויזיה שיש בהם מעין מודעות עצמית נוסח „סבון“, או כמה מסדרות הבלשים של הזמן האחרון. זו כבר תתי-תרבות המקמקה המעלה על הרעת את הבראי הכרוני שהוא תמיד הראשון המצחיק באוזניך ומתוודה לפניך ששיקר לך, תוך שהוא טווה, באותו רגע עצמו, את השקר החדש.

הפראקטי והיומיומי

תתי-תרבות היא איפוא מעין מדרגה, או, במיקרה הטוב, מעין ערסל שבו אנו שוקעים בשעה שאנחנו עייפים, מדוכאים, כלומר חלשים. היא הופכת משעשעת, קומית, רק בשעה ששוקי

אגנדי טרקובסקי הרוסי. טרקובסקי, אשר לאחר הגלייתו למערב ומותו שם, הפך למעין אליל ברוסיה, ינק ממיטב המסורת הספרותית האמריקאית נתינת הרשיות, ובמידה רבה, האירופית, והדבר בא לידי ביטוי בסרטיו. אצלו המציאות היא משהו רחב ועמוק לאין שיעור כמעט. סרטיו הם משלים או אלגוריות על הזעזועים הפוליטיים הגדולים של התקופה. אך מאידך גיסא, היה בו די כוח להאיר אותם מפרספקטיבה אישית ואנושית, להתמקד רווקא באנשים, ולא במאורעות הכלליים. בסרטו סטאלקר (הגשם), סרט נדיר, לפי חות מכונית תדירות הקרנתו (שבו מופיעות, אגב, לראשונה אותן הצתות של צבע, לאחר קטעים ארוכים בשחור/לבן, שכבר חוקו על ידי אחרים), — המאבק הנידוי, סכנת מילחמת-עולם שלישית ובעיות האקולוגיה, משמשים כרקע לתיאור מופלא, קלאסי, של ידירות/מאבק בין הטיפוס השרלטאני-מניפולטיבי, המסרר והי מסתדר, בעל התחבולות הריק (אך המוכשר), לבין הנאיביים, שהיה מי לא חווה זאת פעם מבשרו? בסוף דבר יש תיאור יפה של התמודדות עם ידידות מסוג זה. המקורות, אמר טרקובסקי, היא בעצם סוג של יושר, סוג מסוים של תום, או כנות — ואת זה אי-אפשר לזייף! ערכה של תכונה מוצנעת וסמויה זו רב לאין-שיעור, בסופו של חשבון, מערכו של האינטלקט הקר, היבש. מי שמוגע עליידי אמביציה ורצון להתבלט, לזכות

ויה דולורוזה, אירועי חוצות, ירושלים

בכבוד ובסממנים של כבוד, הטיפוס „ההישגי“, האסרטיבי“, עושה זאת מתוך תחושה חריפה של ריקנות פנימית. הוא מתקשר אל הטיפוס הנאיבי מתוך שאיפה עזה, נואשת, „לספח“ את נפשו, משום שברגישותו ובחוכמתו המסוימת, הוא מכיר בערכה הייחודי, בעוד שהאחרון (הנאיבי) מאמין וסבור שהוא חדל-אונים, אפס.

עודף מציאות

טרקובסקי תופש את המושג „תתי-תרבות“ במובן הרחב ביותר של המילה. נציגיה בסרט זה אינם קוטלי-קנים, אלא מרען בכיר, סופר מחונן, פופולרי, אינטלקטואלי צעיר ויפה. הם מחושבים מאוד, ציניים, מציאותיים. אך דווקא אותה „מציאותיות“ מהוללת היא-היא שבעוכריהם. אני משער שטרקובסקי היה אולי סומך את ידיו על דבריו של פרנסואה רוסטאן הצרפתי: „...הנידוי, ואפילו הפסיכויטי, אינם סובלים מעודף רימיון, אלא מעודף מציאות. זו פולשת לתוכם משום שהם חרדים מפניה, היא מאכנת אותם לכדי חזרה מתמדת על עצמם: חזרה המשתקת את הדימיון וסותמת את מקורותיו.“

ספרים

אמנון אחינעמי

תיסמונת

חוני המעגל

חזרה מן הכוכבים
סטניסלס לם
רומאן מדע בדיוני
מפולנית: אוי אורלב
הוצאת כתר

הסופר הפולני סטניסלס לם תופס מקום חשוב

בשורה הראשונה במישפתת סופרי המדע הבדיוני. יוני. הוא שייך לקבוצה הקטנה יחסית והמכובדת מאוד של סופרים שהגיעו למדע הבדיוני ממדעי הטבע, כמו למשל איזק אסימוב האמריקאי והאסטרונום הבריטי ארתור סי. קלארק. גם לם היה ידוע למדי כמדען לפני שעבר לעסוק באופן בלעדי בספרות מדע הבדיוני.

חזרה מן הכוכבים הפך לספר קלאסי מכמה טעמים. ראשית, הוא נכתב בזמן, לפני 30 שנה כמעט; ושנית, מפני שהוא עוסק בנושא שהוא אולי הנפוץ ביותר בז'אנר זה: ניתן להגדרו כ„בעיית חוני המעגל“.

התיאוריה אומרת, שאם ינוע האדם במהירות גדולה מאוד, תשתנה לגבי דידו ספירת הזמן הסובייקטיבית. כלומר, נסיעה של 10 שנים במהירות אסטרונומית, למשל, תישך אמנם לגבי האסטרונוט עצמו רק 10 שנים — אבל על פני כדור-הארץ יעברו בינתיים 100 שנה ויותר, הכל לפי מהירות תנועתו בחלל. אסטרונוט כזה, כשיחזור לכדור-הארץ, ימצא את התרבות האנושית שונה לגמרי מזאת שעזב. אף כי הוא עצמו יהיה פיסיית זקן רק ב-10 שנים — לא ימצא עוד איש מאלה שהכיר בעוזבו — אפילו ילדיו שלו, יש להניח, כבר נפטרו מיוקנה מופלגת.

ייתכן שהרעיון עצמו של מיפגש עם תרבות אנושית שהשתנתה ייראה נדוש במיקצת — אני אינני מכיר כמעט סופר מדע בדיוני רציני אחד שלא ניסה כוחו בטיפול בו, כלומר, בתיסמונת „חוני המעגל“, ואין בכך פלא — הבעייה באמת מרתקת, מבחינת מרחב האפשרויות.

אובדן האגרסיביות

הכל תלוי, איפוא, בכישורנו ובכוח דימיונו של הסופר. לטניסלס לם יש הרבה מה להציע בשני תחומים אלה. בחזרה מן הכוכבים הוא מתאר קבוצה של אסטרונוטים השבים לכדור-הארץ כ-100 שנה לאחר שעזבוהו ומוצאים כאן תרבות שקשה להם מאוד להתמודד איתה. לכך מן החיידקים הטכניים והמדעיים העצומים שהתחשו בהיעדרם ושאפשר היה אולי ללמוד אותם ולהסתגל אליהם, הם מגלים כי החברה האנושית השתנתה מבחינה יסודית הרבה יותר: כמה שנים אחרי המראתם לחלל הומצא על פני כדור-הארץ חומר כימי המנטרל לחלוטין את האגרסיביות, הן באדם והן ביונקים אחרים. כל ילד מחוסן בחומר הזה ומאבד עקב כך את ייצר התוקפנות שלו. נוצרה, איפוא, חברה שבה האדם אינו מסוגל למעשה אלימות. בדרך זאת נפתרה אמנם בעיית המילחמות והפשע, אבל תוך כדי כך, אבדו לאדם, מטבע הדברים, גם תכונות אחרות. שוב אין עוסקים בשום ספורט שיש בו מרכיב כלשהו של אלימות — לא באיגרוף ואפילו לא בכדורגל. נגונה כבלתי-נסבלת גם הספרות האנושית שמן האודיסיאה ועד שייקספיר, כיוון שהיא מכילה תיאורי אלימות פסולים.

אבל השפעת הסם מוחיקה לכת עוד הרבה יותר מכך. בעיקבות החיסון, הפך האדם ליצור שביטל לחלוטין את יסוד הסכנה בחיי הפרט ובחיי הכלל. שוב אין הוא מסוגל לעמוד בסכנה כלשהי. כיוון שחיינו ובריאותנו קרושים באופן מוחלט, כל פעולה, כגון ספורט, מאמץ, ואף מחקר ותגליות המעמידיים את האדם בסכנה כלשהי, שוב אינם באים בחשבון. כל הפעולות הנחוצות בחחוקה, בייצור, בבנייה או בחיסולם של כלבים שוטים, נעשות בידי רובוטים, שאיסור ההסתכנות אינו חל עליהם, כמובן.

חברה צימחונית

לאסטרונוטים החוזרים שלנו קשה מאוד להסתגל לחברה הצימחונית הזאת. הסתגלות כזאת למעשה אינה אפשרית בשבילם. בייחוד מפני שהם עצמם נבחרו בשעתו לאישים את ספינת-החלל בדיוק מפני שמטיבעם הם אנשים המוכנים, ואולי אפילו ששים, לעמוד בסכנות. ניסיונות ההתאקלמות של החוזרים מן הכוכבים ותגובותיהם האישיות השונות על המציאות החדשה הם עיקר הספר.

על כל השונה בנייהו, יש מרכיב אחד המופיע בכל היצירות שנכתבו בנושא זה: כיוון שיש צורך לתאר את השינויים הפיסיים שעבר כדור-הארץ (מראה הערים, כלי-התחבורה, הריירות, הבידור וכו') מכילים ספרים אלה תמיד הרבה תיאורים ארוכים. הדבר נכון גם במיקרה שלפנינו. מה שמציל את חזרה מן הכוכבים מיעמום הוא כישורו התיאורי הגדול של סטניסלס לם ותרגומו המצויין של אורי אורלב. מסתבר שכראי מאוד שהמתרגם יבין מה שכתוב במקור, כדי שגם אנחנו נבינו מתוך תרגומו כמה הרברים

אמורים. הנוסח העברי של ספרו של לם משמש הוכחה חותכת לכך שניתן לתרגם ספר לועזי לעברית כך, שייקרא כאילו נכתב בשפתנו. בתוך תילי הגרוטאות הלשוניות שמגישות לנו הוצ'...

מנגד

את מי מנסים

קול המון כקול שדי. די לחיות בארץ הזאת כדי לעמוד על כל המופך — והמסוכן — שבאמירה העתיקה. אך מי טייל ספק בקיומו של קול המון — בכירות, בעיתונים, בכנסות. אפילו בקונצרטים ובמופעים של ומרי רוק ופופ ומה לא. מרוב קול המון כמעט שאין שומעים עוד שום קול אחר כמקומותינו, בייחוד בימים אלה. ואם שומעים, אולי אנחנו, מתוכנתיים מקהלות שכמותנו, אוטי מים אוזנינו אליו. כשרה העיתונות, כפי שנהוג היה לומר פעם, אינני יכול לחשוב על שום דבר מוצלח יותר של קול המון מן מרגלית. לא שקולו זהה, או אפילו רומה, לקול שדי. די לי בכך שהוא מייצג בעיני את קול המון בהתגלמותו כמימצע (מד"ים) זה של העיתונות. ולא, חלילה, שאני מזלזל באינטליגנציה של דן מרגלית. אדרבה, רק אדם אינטליגנטי כמוהו מסוגל היה להיות כך רבר והיפוכו, לייצג כך גם עמדה אחת וגם כל מה שמחוצה לה או סותר אותה, גם את העובדה האומרת רדשני וגם את הדרשן המכחש בעובדות.

ואיזו רזיונות מופלאה לו לאיש. רגע והנה הוא בחלק זה של המיגרש. ובמיגרש — הוא כבר מן בלהט על שערו של היריב, אם לא על גופו ממש.

אולי זהו סוד קיסמו כמראיין טלוויזיה, ששם נחוצו כישרון נדיר זה לרוב באלגנטיות חביבה כזאת על שתי השעיפים, להתראות כמסכים עימן ואגב כך לקרוץ ליריבו, לקרוץ ליריבו תוך כדי מסירת הכדור לידיו.

אולי אלה וכאלה הם בריוק הכישורים הדרושים לשופט כרורגל. אבל לבעליטור בעי-תונות? עד כה דומה היה עלינו שכאן ורושים

דן מרגלית, העולם הזה

דן מרגלית: קול המון

כישורים אחרים לגמרי. מסתבר שטעינו. או מוטב: מסתבר שגם בדבר זה עלינו להיכנע לקול המון, שאם גם אינו דומה בריוק כקול שדי, רהיה בכל זאת הקול הקרוב ביותר לזה של חלק מאמצעי-התיקשורת שהיו לאמצעי-מניעה בימינו.

באחרונה הפעיל דן מרגלית את יכולתו המופלאה לומר בשני קולות ברשימה המכוננת כנגד סרבני השרות בשטחים הכבושים שהוא — כדרכו — קורא להם בראשית רשימתו בשם "סרבני השרות כצה"ל" (מכבסים את הסרבנים", הארץ, 25.9.88).

תאמרו, והלא יש הברל — ואפילו הברל לא קטן כדומה — בין סרבן שרות כצה"ל לבין סרבן השרות בשטחים הכבושים. ואשיב לכם, שי אינכם יודעים רבר בתחום הלוחמה הפסיכולוגית.

אותהספרים לאחרונה, נוצץ תרגומו של אורי אורלב באור יקרות. הלוואי ויכולתי להאמין שימשמש למישהו מופת לחיקוי.

בעצם לכבס?

כל קצין-מודיעין וזטר ישיכלכם כיצד ניתן לה פיצ' ריסאינופורמציה, או "לנגן" על דיעות קרובות, באמצעות הצגת מה שנראה דומה כאילו היה זה ממש.

לאחר ניסיון ראשוני זה בטישטוש התחומים, המלווה בניסיון לבלבל את הקורא גם בנושא עמדות מפ"ם ור"ץ בעניין הסירוב לשרת בשטחים הכבושים, מופיע סוף-סוף קול המון מפיו של דן מרגלית. וכה אמר/אומר ההמון: "סרבנות השרות בייחוד צה"ל בשטחים היא תופעה עבריינית רבת עלת פוטנציאל להתפשט למגפה פוליטית רחבה. זהו ניסיון לקעקע את הכרעת הרוב הדמוקרטי, לפורר את צה"ל ולכפור בעליונות שילטון החוק. במידת-מה הסרבנים הם ניצני הפלאנגות בחברה הישראלית. בכוא היום היו דוגמה לחיקוי חמור מצד המתנחלים הקי-צוניים, שיטלו את החוק לידיהם ויקימו לעצמם צבא פרטי, בהסתמך על התקדים של יש נבון ואחרים."

מה אומר ומה אדרב? אפילו בכירות ערי-הפיתוח שלנו לא היו מסוגלים לנסח את הרברים בצורה מוצלחת ומפוצצת יותר. הרי לכם הקוני סנסוס או, לחילופין, ההסכמה הכללית במיטבם. וכל זה בשם "הרוב הדמוקרטי", "שילטון החוק", כל מה שמגן עלינו מפניהם של "עבריינים" ועבריינות.

אתה קורא את הדברים ושומע את פרץ מחאות-הכפיים העולה משני קצות המיגרש הפוליטי. משהו אבל לא בדיוק מה שמעו הרצל בעת שחבר את סיפורו הידוע. שהרי שם — מלאכים וכאן — רק קול המון. כקול שדי? — לא. בהחלט לא.

קול שדי, אם יש לך שדים. שהרי אין כאן גם דבר אחר שהוא בגדר עובדה שאינה שנויה במחלוקת. נכון, לא במיגשישי הכרוגל, גם לא בכירות ובשוק מחנה יהודה בירושלים. אבל בקרב משכילים ותלמיד-היהודים ושאר אנשים מן היישוב שאינם חשודים באהדה יתרה לעבריינים ולעבריינות או למי שנוטל את החוק לידיו, כלשון המליצה.

הרי יקח למשל עניין זה של "רוב דמוקרטי". הרי אפילו תלמיד שנה א' במדעי-המדע באוניברסיטה יודע שיש רברים שאסור, בהחלט אסור, לרוב הדמוקרטי לכפות על המיעוט הדמוקרטי, שאף לו יש זכויות מסוימות במישטר הדמוקרטי. וכלום סירוב (מדוע, אגב, "סרבנות"? לשרת בגייסות דיכוי בשטחים כבושים המוחזקים ביד מדינתך כשטח-יכיבוש לכל דבר, על פי החוק הבינלאומי, אינו עשוי להיכלל ביניהם? האם לא שמע דן מרגלית שיש מדינות שבהן פטורים אצפיסטיים מעבודת הצבא ככלל, או שהם חייבים רק שרות בייחוד לא-קרביות, כלומר, שאינם נושאות נשק ולפיכך גם פטורות מלהרוג אנשים?)

הגם שהמדובר, במקרים אלה, אינו במדינות שבהן עשרות אלפי מפלים חברתיים פטורים מכל שרות שהוא רק משום שהם חובשי בית-המירוש! אין ספק: הוא עצמו, כלומר דן מרגלית שלנו, שמע גם שמע. אבל קול ההמון המרבר מגרוננו, זה כבר דבר אחר לגמרי. ומדוע בעצם שלא יקומו "סרבני" השרות בשטחים הכבושים ויתבעו לעצמם את הזכות המוענקת לאותן עלוקות מדאורייתא או, להבריל, לסרבני-המלחמה במתוקנות שבמד"נות? כן, אפילו אצל הגוים. או! משיב קול ההמון שלנו: כיוון שהם אינם ממתנים לשינוי החוק אלא כבר קמים ומסרבים לפני שינויו.

אבל האם שמעתם אייפעם, תלמידי מדעי-המדע וההיסטוריה היקרים שלי, על "רוב דמוקרטי" שמרצונו החופשי העניק זכויות למי עוט הדמוקרטי שלו, בלי שאותו מיעוט יילחם על זכותו זו, אם בררכי שלום (כמו מסרבי השרות בשטחים שלנו) או בררכים פחות איסטיסיות (מילחמת הצפון נגד הדרום האמריקאי על שיחורר העבדים הכובשים, או מה שהתרחש בהורו לאחר שיחוררה מעול הבריטים).

לא, לא כל מי שתומך ב"סרבנים" שלנו, ימליץ

באזניהם לנקוט בררכים אלימות. יתר-על-כן, לפי שעה מעולם לא שמענו גם על מיקרה אחר של אלימות בקרב אותם סרבנים או מסרבים. ואם מעולם לא הפעילו אלימות — מה עשו שזכו מפני קול השריים שלנו בתואר "תופעה עבריינית"? כנראה מפני ש, בכוא היום יהיו דוגמה לחיקוי חמור.

דוגמה למי? כמוכן, משיב קול ההמון, למתנחלים הקיצוניים.

בדיחה? סרבני השרות, סרבני המצפון, הם? רובניקים של מחנה השלום הישראלי, הם שיהיו מופת חיקוי לפלאנגות של כהנא ולווינגר? הלוואי! מופת לאי-אלימות. מופת לטובלנות ולהתחשבות. מופת לנכונותך להיאבק למען עקרונות מסר נעלים תוך שאתה יוצא בגלוי כנגד "ההסכמה הכללית" האלימה, השקרנית (אגב, קיראו את מאמרו של אהר-העם).

כי מה הם עקרונות אלה שבשםם הם נכונים גם להחיש בבית-הכלא ובכו, המרובר בעקרונות שהוכרו כעקרונות מצפוניים במרבית מדינות התרבות שבעולם.

ואלה הם "עבריינית" האמיתיים והמסוכנים של מדינת ישראל? ואלה עלולים לשמש "דוגמה" — "בכוא היום" — למחתרות של מטמיני פצצות ורוצחי ראשי ערים ואנשים אחרים פטים מפשע, פרובוקטורים מזוינים המתיישבים בערים ובכפרים לאלהם ומשוטטים בררכים במגמה "לאבטח" אותן טוב יותר משעושה זאת צבאה הלגיטימי של המדינה.

האין דן מרגלית שלנו יודע את כל אלה? האמינו לי, הוא יודע היטב. אבל הוא סומך על השריים שלו, קרי: קול ההמון שלו, שלא יידע. נתן זך

סיפורי אמנות

מיפעל של אהבה

דויד גלעדי מסילות באמנות: 82 ציורים ישראליים הוצאת יבנה

סיפרו של לודוין (ראה רשימתו של שלמה שבא בשבוע שעבר) מציע הזדמנות טובה לפרוע חוב ישן לאלבום אמנות נוסף, פרי עטו של דויד גלעדי, שכבר מונח על שולחני זה זמן רב, ממתין לתורו (הה, הפוליטיקה, הפוליטיקה). בישראל, כבארצות רבות אחרות, המיפעלים המרשימים ביותר בתחום התרבות הם רווקא פרי עמלם של יחידים. מי היה מאמין שאיש אחד — אליעזר כגן — יחיד ובאין עוזרים, יתרגם לעב"ית את כל שבעת כרכי האפוס הפרסי, השואה נאמה (60,000 בתי שיר); שאיש אחד — אברהם יבין — יישא על גבו במשך שנות-ידור את משאה של "הספריה לעם" של עם עובד. אחר המיפעלים

משה גת: חיתוך עצ

המפוארים בספרות התרגום בישראל (אגב, האם זכה כבר בפרס טשרניחובסקי?), ושאישי אחר, ישראל הר, חרף התנגדויות והסתייגויות, יישא בטורחה של הוצאת תרמיל עד לקו ה-200. את מיכצע קדמיקאהו של יוסי קריים בפרוזה שלו ואת חובה של הספרות העכשווית ליעקב כסר, עורך עתון 77, כבר הוכרנו בהזדמנויות אחרות. מיפעלים ממיין אלה צומחים — יפה ציין זאת שלמה שבא — מאהבות וממשוגעים

לדבר (כיצד באמת יכולתי לשכוח להזכיר, בהקי שר זה, את גבריאל טלפיר?). גם מיפעלו של דויד גלעדי הוא פרי אהבה, לא יוזמתה של הוצאה

לאור או קרן-תרבות, שלא לדבר על מישר-רהיחי נודך-יהדות שלנו, העטוק ערייני בהפצת האמנה הפלסטינית... אדרבה, אני מתאר לעצמי כמה מזמנו ומכספו שלו השקיע דויד גלעדי כדי להביא את הדפסת סיפרו זה לידי גמר. בהקדמתו של הד"ר גרעון עפרת מתואר דויד גלעדי כ"איש החושב אמנות" — כאן אני מרשה לעצמי להסתייג, אם אכן היה בכונות המבקר להבחין בין האיש שאוהב אמנות לבין זה שחור שב את מחשבתה. אם אמנם לא רק כאן בדבריו, מיהר גרעון עפרת לתקן את המעוות בתארו את מחבר הספר כ"מוסר תרבותי, מסוג אותם מוסרות ההולכים ונפסדים מחברתנו". יפה כתב עפרת גם כי "מנייתו הארעית כליכך של העיתון לא מנעה מהם (ממוסרות תרבות מסוגו של דויד גלעדי) מלנסוק מעל לרגע אל רוחניות, אשר רק קומץ מעיתוני העבר ידעוה". שכן "בחברה שבה ע"י תונאי האמנות הפכו... לכרטי סופשבו, לממי ליציפנאי ולמקור רכילות, עולה פעילותו של דויד גלעדי כעשייה תרבותית שרוחנילב ורוחני דעת פוגשים בה זה את זה."

82 פרקים בספר. 82 פרקים שהם 82 "סקירות" (הוא עצמו מתעקש לקרוא להן "סקירות" ולא "ביקורות"), אבל "סקירות" שהן ציור-דייוקן אמ"נותיים: מברוך אגתי הידיד שגלעדי מבקר אצל מיטת גסיסות בבית-החולים אסותא בתל-אביב, עבור ררך שמשון הולצמן (אחרון הבהמיניים)

קלייר סילארד: עירום

ודויד הנדרל — הידידים הבלתי-ינשכחים — ועד לרגי וסטון הנשכח, שאובדנו לתרבות היש-ראלית העכשווית הוא בבחינת אבידה שאינה חוזרת. אפילו נחמה שטנצל הוותיק — השריו "בין נדבכי הקיר שעליו חקוקה ההיסטוריה של תל-אביב ושל הציור בה" — נגאל כאן מאל-גוניותו האכזרית.

גלעדי עצמו מתנצל, שמא יאשימו את כחירתו כ"נעדרת קרמנחה או אף שרירותית". אל דאגה: גם באהבה אין לכאורה "קו מנחה". אף היא, כסבורים היינו עד שהעמידנו פרויד על טעותנו, "שרירותית". ואף על פי צא וראה איזו פירות הביאה "שרירותית" זו לעולם.

אשר לטענתו של עפרת כי גלעדי מתמקד באמנים בעלי המסורת האירופית, ובעיקר הצר'פתית, שכציור הישראלי ונמנע "מלפגוש את האמריקאים" — הרי טענה זו צריכה להיות מופנית לאותה אמנות ישראלית עצמה שבה עוסק גלעדי, אליה ואל דורה/דורותיה, יותר מאשר אל הכותב שאינו עוסק באמנות העכש'וית.

"אם יצרפו אייפעם יחד את המידע, את העוב'דות, התיאורים, האפיוזרות, פכים קטנים ופרטים גדולים שבפירקי ספר זה, הם יוכלו לשמש תרומה לגיבוש תולדות הציור הישראלי", נאמר כאן בהקדמה.

אמת ויציב. יתר-על-כן, שום חוקר של תולדות הציור היש'ראלי לא יוכל עוד להרשות לעצמו להתעלם ממיפעל-החיחי, המשתרע על פני שנות אהבה רבות כליכך, של דויד גלעדי. ■

ג'וליאן דויד הגיע

לפאריס בלי

פרוטה. עכשיו

יש לו עסקים

גדולים. הוא

אוהב את העסקים

ואת הנסך, אך

הכי הרבה הוא

אוהב להפגין

ברבים את נסכו

במכירת סגנון יציעים במיגרשי-כדורגל, בשיווק של מערכות סטריאופוניות, הלהיט של התקופה בתחום האלקטרוניקה, וכשהתפנה מעיסוקים אלה בילה עם חברי-ליכתיה, שחקני הכדורגל גר ועודד מכנס, חיים בר ודויד לביא. אך רק חברי-אמת אחד נותר לו מאז: היהלומן הנתנייתי אריק מיימון. בגיל 18 התגייס לצבא ועשה טיורינות בגולני. אחרי כמה חודשים עבר לבסיס חיל-האוויר בתל-נוף, שם עבד כאפסנאי טכני. בבסיס זה החלה, למעשה, האודי-סיאה הכלכלית שלו. מספר ג'וליאן: "מדי בוקר הייתי מביא מרחבות עור, גות, ומכר אותן בבסיס. תוך זמן קצר

ג'וליאן בחברת ידידתו רג'ה באלי ומכונית הרוולס-רויס לידה ב'13, וישואין ב'13, עסק ברובע ה'13

ראליים) מנהיג. הצלחה גדולה בלי-מורים לא היתה לו, מלבד כמתמטיקה, מיקצוע שבו בלט, והמשרת אותו בעסי-קיו גם כיום. הוא מסוגל לעשות חיסור-ביום מסוכנים כראשו, ללא עזרת מח-שב. בתקופת מגורי המישפחה בקריית-שמונה עסק אביו בניהול בית-חרושת

שלו? "החל מגיל 4 הבהירה לי אמי שאני הטוב מכולם והמוצלח מכולם. יום אחד, כשבאתי הביתה ושאלתי אותה למה היא חושבת שאני הטוב ביותר, היא נתנה לי סטירה ואמרה לי: אתה הטוב ביותר, ואל תשאל למה!" הויכוח הזה מלווה אותו גם כעת, וההוכחה לכך היא הרצון העז להיות

הקהל היה המום לראות את הזמרת האמריקאית המפורסמת מונקת מתוך קופסת-יעץ ענקית לתוך הקהל, ומת-חילה לשיר. הכל שאלו כיצד הסכימה הזמרת הנערצת להופיע במסיבה פר-טי, וכבר החלה הרושת-שמועות, ש'אולי לא היתה זאת אלא כפילה של מרונה.

גם בפאריס, כירת השיק של העולם המערבי, העיר הטובלת בעושר ובפאר מסנוור, הוא מהווה תופעה יוצאת-דופן. ג'וליאן דויד הוא אחד מילדי-הפלא של עולם-האופנה הצרפתי. כשהוא רוהר ברחובות פאריס במכר-נית רולס רויס קורושו, מבטי הנהגים

עשיר חדש בפאריס

הגעתי למכירה של 1000 עוגות ביום. את העוגות קניתי ב-50 אגורות, ומי-כרתי כלירה וחצי. הרווחתי 1000 לירות ביום, כשמשכרתי הצבאית ב' אותה תקופה היתה 100 לירות בחודש. "הייתי מרוויח מדי חודש סכום השווה למחיר של דירה. אז קניתי את

בקינוץ נאות-מרדכי, והאם היתה מנ'הלת-חשבונות בקריית-שמונה. כשהיה חש המשיפחה עברה לנתניה, חש-יש לו בעייה לגבי מיסגרות וקבלת-מרות. הוא היה מרדן מטיבעו, וחיש רר-כים לפריקת מירצו. בזמנו הפני עסק

הגדול מכולם, העשיר מכולם והמ'פורסם מכולם. אחד מידידי העניק לו כמתנה ציור-שמן ענק של נפוליאון השלישי. ציור-שמן זה מקשט את אחד מכתלי משרדו המפואר. משחר נעוריו היה ג'וליאן (או יוסי, כפי שהוא מכונה על-ידי חבריו היש'

זמר אחר שהופיע היה רמיס רוסוס, היווני שזכה להיכלל שלוש פעמים בספר-השיאים של גינס על שיא-במכירת תקליט אחד. עלות המסיבה הגראנדיוזית הזאת: 300 אלף דולר. במסיבה הופיעה אשתו מרים כשהיא לבושה בשמלת-ערב שחורה הדורה. כשנשאל דויד בהלצה אם השימלה היא פרי יצירתו, ענה, כמעט נעלב, שזוהי שימלה מיספר 18 מתצוגת-העילית של איב סאן-לוראן. אשתו הוסיפה שלמסיבה זו רכשה את העותק היחיד של השימלה, שמחירה קרוב ל-17 אלף דולר.

האחרים מופנים לעברו. המכונית, ש'עלתה לו 300 אלף דולר, היא היחידה מסוגה בפאריס, וכמוה יש רק עוד שש בצרפת. דויד, איל-הטכסטיל בן 33, אוהב להקיף את עצמו במותרות, כמו שולחן משוחור, מתקופת לואי ה-14, שעלה לו 100 אלף דולר, דירת-פאר ברובע ה'16, שעלתה לו עם כל תכולתה שלושה מיליון דולר, יאכטה העוגנת דרך-קבע במארינה של קאן, ודירת-קיץ בגריי-ד'אלביון בריביירה, בשווי כמה מיליוני דולארים.

כימד בחור ישראלי, שהגיע לצרפת לפני שמונה שנים כחוסר-כל, הפך תוך כמה שנים ליצרן-אופנה גדול? המל-עיונים יגידו שעשה זאת בדרכים לא-כשרות. המסנגרים יאמרו שעשה זאת בחריצות, בהתמדה ובחוש-עסקים מפו-תח ביותר. הוא מהווה חידה בעיניהם של יצרני האופנה העממית בצרפת, שרובם יהי-רים ממוצא צפון-אפריקאי. אך ג'וליאן דויד, יליד רומניה, צוחק כשמגדירים אותו כסופרלטיביים. בשיחה הוא מת-גלה כצנוע. הוא מדבר בגילוי-לב חושפני, אך משאיר פתח רב לדימיון בהתחמקויות שלו מתשובות לשאלות מסוימות.

באחרונה הוא עלה לכותרות העי-תונים והטלוויזיה המקומית, כשאירגן לעצמו מסיבת-ענק ליום-הולדתו ה-33 בכריכה העירונית של פאריס. גולת הכותרת של המסיבה היתה הופעתה יוצאת-הדופן של הזמרת האמריקאית מרונה, שנתנה הופעה קצרה בת כמה שירים לפני 1000 האורחים.

סטירה לטוב ביותר

ג'וליאן דויד נולד בעיר פיטרה-ניימץ שבחבל מולדביה, לאב ש' היה מנהל בית-חרושת לנעליים ולאם שהיתה מנהלת-חשבונות. כשהיה בן 5 עלו הוריו ארצה וקיוו להתגורר בקירבת בני-מישפחתם בני-תניה. בסוכנות אמרו להם שבקשתם אושרה ושם יתגוררו בעיר קרובה לנתניה. כשהגיעו למקום מגוריהם החי-רש התברר להם שהעיר "הקרובה" היא קריית-שמונה שבאצבע-הגליל. ער 1969 הם שהו שם, ולאחר-מכן עברו לנתניה, גם בגלל הפגזות הקט-יושות על העיירה. מה-זיכרון-הילדות החזק ביותר

ברזת-סירסום של דויד על משאית בפאריס. כשהייתי אפסנאי בצה"ל, הרווחתי 1000 לירות ביום...

ג'וליאן עם הזמר דמים רוסוס ושרילי בן-מרדכי
יאכטה, מטוס ומלפפון בחיק ניימס בונד

הזמר דמים רוסוס בראש השולחן, כש מלכת-היופי הישראלית, שירלי בן-מרדכי, המתגוררת והעובדת בפאריס, יושבת לימינו. הזמר, שעבר טראומה של חטיפה, סובל מאז מהשתנקויות פתאומיות, וכל כמה שניות הוא פולט חירחור ובעיקבותיו שיעול.

הוא סיפר שהוא התרשם מקולו של ג'וליאן, ושהוא מתכוון לעזור לו בהוראת התחיל ג'וליאן לשיר את אחד משיריו המפורסמים של דמים רוסוס.

כשנשאל מה מניע אותו לנסות את כוחו גם בשירה, אמר: "תמיד אהבתי לשיר. ניחתי בקול טוב, ואין שום סיבה לכך שאני לא אממש את עצמי גם בכיוון הזה. מכירה של כמה עשרות אלפי תקליטים תחזיר אותי למיצעד הפזמונים".

נראה שהמניע החזק ביותר שלו הוא **כתב וצילם זוהר אדהליאב** (המשך בעמוד 33)

בחוסר-ברירה הסכים זה, והעסק עבר לידי ג'וליאן. הבעל הקודם נשאר כעובד שכיר. כיום שניהם מרוצים. עם הניהול החדש גדלו המכירות במידה ניכרת, ושני הצדדים יצאו נשכרים. מה הסוד שלו? דויד: "המעלה הכי גדולה שלי היא שאני יודע מה שאני לא יודע, ושאני מקיף את עצמי באנשים המשלימים את מה שאני לא יודע".

אחרי שעות-העבודה אהב ג'וליאן לבלות במיסעדות-היוקרה של פאריס, בחברת חברים ויפהפיות. בכל מקום מעניקים לו יחס מיוחד. כשהוא מגיע למיסעדה, הוא מחנה את מכונתו על המדרכה שבחזית. בעלי הבית אינם אומרים רבה. הם מרוצים מכך. המראה של מכונת רולס-רויס מוזהבת, היחידה בפאריס, החונה בחזית, מוסיף ליוקרת המקום.

ליד שולחנו יושבים תמיד 10 אורחי, הם, שהוא משלם עבורם. בארוחה אופיינית עם ידידו, ישב

חמישה מיליון חצאיות כאלה. "אחד הקליינטים הראשונים שלי היה בעל רשת-חנויות טנ"י (רשת-החנויות הוולה בצרפת), שהזמין ממכה אחת 15 אלף חצאיות, בעוד שאני הייתי עורך לייצור של 200 בלבד. נענית לאתגר. רכשתי ציוד והתחלתי לייצר ששישבע אלף יחידות ליום, ור הגעתי למחזור של שלושה מיליון דולר לשנה.

"ב-1987 הגעתי לייצור של 13 אלף יחידות ליום, ולמחזור של 10 מיליון דולר לשנה. עד 1987 יצרתי רק מודל אחד שנמכר גם בארץ. על חמשת מיליון יון החצאיות הרווחתי 50 מיליון פרנק (8.5 מיליון דולר)".

אז החליט להתרחב ויצר קשר עם מודליסט בשם מישל לסקר, שהיה בעל עסק עצמאי גדול, אך שפשט את הרגל. הוא התחיל לייצר קשת רחבה של מוצרי-אופנה, עם הקפדה על איכות הבר והתפירה.

אך ג'וליאן, בעל החוש העיסקי המפותח, שלח ידו גם בתחומים אחרים. כשהחלה היסטריית האיירס להשיתולל בצרפת, הוא ייבא מסין 1.2 מיליון קונדומים, ומכר אותם ברווח של מאות אחוזים. במקביל רכש כמה גושי-בניינים ברובעים שונים בפאריס. ברובע ה-13 יש לו 115 דירות, שאותן הוא משכיר בסכום ממוצע של 350 דולר לדירה, ברובע אחר רכש כמה בניינים, ובהם 95 דירות.

"קוראים לי נפוליאון, מפני שאני עושה הרבה דברים בבת אחת, ובגלל התיאבון הגדול שלי. אני רוצה לכבוש את כל אירופה, כולל רוסיה." כש מחזירים לו שנפוליאון נכשל ברוסיה, וכך גם היטלר, הוא מוסיף: "הרוסים לא משלמים בכסף מוזמן, אלא בסחורות. אין בעייה איתם, כי הממשלה הצרפתית נותנת זיכויים".

אולטימטום

בליון

דויד מתחיל את יום-העבודה שלו בשעה 9 בבוקר בביתו, וממשיך אותו במישרדיו, הפזורים ברחבי פאריס, עד שעה 9 בערב. עם עונדיו הוא מתנהג בחביבות, טופח על כתפיים, מחייך ומעניק מחמאה למוזכרות היחשובות. אך מעבר לנחמדות ולחיוכים מסתתרת קשיחות.

בחוגי האופנה הוא מכונה "קילר" (רוצח). דוגמות רבות לכך הוא מוכן לספק בעצמו.

בעיר ליון יש חנות ענקית, הנושאת את שמו, וכאלה יש 12 ברחבי-צרפת. אך סיפור ההשתלטות שלו על העסק הזה מאפיין את פעילותו כאיש-עסקים קטוח.

בעלי-החנות, יהודי ממוצא צפון-אפריקאי, היה קונה סחורה אצלו בכמויות הולכות וגדלות, כך שיצר תלות בי ג'וליאן, שהפך הספק העיקרי שלו. הוא הפסיק בבת אחת את מישלוח הסחורה, והציע לבעל העסק לרכוש את החנות.

אשתי מרים אהבה אותי גם כשהיו לי 500 פרנק בכיס.

חצאיות וקונדומים

ג'וליאן השתנה גם במראהו החדש. חיצוניו מאז שהגיע לצרפת. לפני שמונה שנים היה רזה, בעל מראה נערי. מאז הוסיף 20 ק"ג למישקלו. אך המבט הממוריר, הקריצות, ההתברחות ומעשי-הקונדום נשארו כפי שהיו לפני שנים.

קשה לפעמים להאמין שהגבר הצעיר הזה, האוהב להשתובב כנער בן 18, ושאהר מתחבביו העיקריים הוא איטוף חידושים כתחום האלקטרוניקה, שלט על אימפריה בעלת מחזור של עשרות מיליון דולרים.

במאי 1980 חזר לצרפת בחברת אשתו הטרייה. הוג שר חנות בפרבר, ובעזרת הלואות מידידים ובני-מיש פחה פתח חנות להלבשת-נשים. מרים עבדה בחנות, וג'וליאן עסק בעבודות אחרות — קנייה ומכירה של בקבוקי יין, מכירת יהלומים, ביטוח. הכל קרה בקטן.

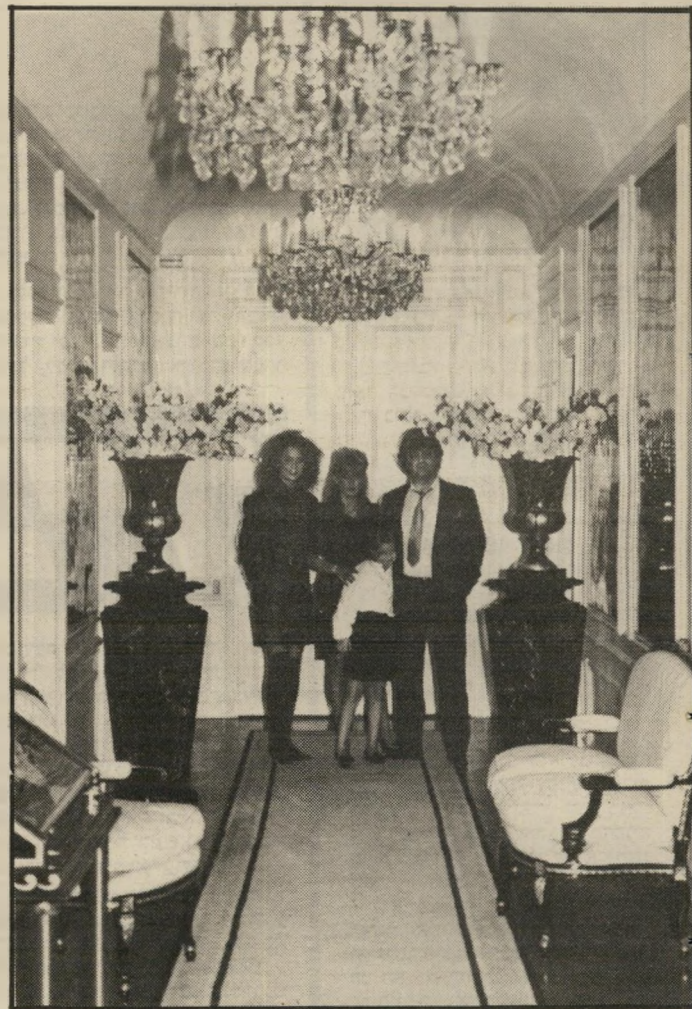
אך החיפוש אחר "המשהו האחר" לא הפסיק מלהטריד אותו. ימים ולילות

מכונת-היואר הכסופה, והייתי החייל הסריר היחיד שהיתה לו מכונת כואת. אחרי כמה חודשים שבהם הייתי אפסנאי קיבלתי ג'וב אחר, להיות המצייל של הברכה בתל-נוף. אני עוד אכתוב ספר על מה שקורה שם! הייתי גבר יחיד, מוקף בעשרות נשים צעירות ונשות-טייסיים".

בליין נתנייתי

אחרי סיום השרות הצבאי עבר כמנהל-מחלקה בהמסעבר לצרכן בנתניה. זה נמשך כמה חודשים בלבד. באותה תקופה רכש מכונת אמריקאית מדגם פורד. והיה עורך בה גיחות לאתרי-הבילוי האופנתיים של אותה תקופה. נתניה היתה אז על תקן של עיר-השעשועים של איזור החוף והמרק. כן. העולם הזה פירסם כתבה על חייל הלילה, והזכיר כבליין לדוגמה את ג'וליאן דויד. גם ביומן-האירועים בטל-וויזיה צילמו אותו בכתבה על חייל הלילה בנתניה. יום לאחר-מכן פוטר.

באחד הלילות שלאחר מכן נכנס לדיסקוטק הגתנייתי המקום ושם הכיר את מרים. מספר ג'וליאן: "זה היה ב-6 באוגוסט 1979. אני זוכר את התאריך

ג'וליאן, דבורה ומרים דויד בכניסה לדירתם*
כשאשתי אומרת על דם שהוא יפה, אני לא מייצר אוחות...

במדויק. היא התחילה איתי במשך ארבעה ימים רצופים היא חיפשה אותי. כשמצאה אותי, היא הראתה לי פתק שבו היו רשומים שמי ומיספר-הטלפון שלי, בתוספת המילה, בעלי. היא לחצה עלי שאבוא לפאריס, מקום מגוריה.

"חודש לאחר מכן נסעתי לבקר אותה, כשבכסי 500 פרנק בלבד. חזרתי ארצה, ואחרי חודשים התחתנו בארץ, כמלון בנוי בנתניה. בין האורחים היו שמי פלאטו-שרון, שהוא בן-דודה של מרים, ואשתו אנט".

גם כיום מוקף ג'וליאן בנשים רבות, דוגמניות-צמרת, מעצבות ונשות-חבר. הוא מגדיר את אשתו כ"אהבתו האמיתית והיחידה". "כיום נשים רבות נדבקות אלי ומנסות לפתות אותי. אך אני לא בוטח בהן. ברור לי שהקשר ביני לבינן נוצר מפני שאני עשיר ומפורסם, והן יפות הקשורות לתחושה-האופנה. אך

* משמאל: הדוגמנית שירלי בן-מרדכי

דויד ליד השולחן מתקופת לואי ה-14
הישראלים מסרבים להקשיב לאחרים...

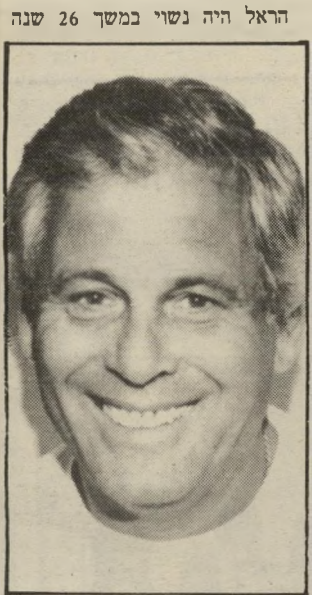
אלכסיס האחרת -

(המשך מעמוד 25)

לעזור לעצמו, והיום הוא חי יפה מאוד מהעסק שלו, קבלן אינסטלציה, חי מום ושיפוץ בתים. אילמלא פגש ברנה, הוא לא היה מעלה על דעתו לחזור לארץ. גם כרגע הוא לא בטוח שזה הצעד הטוב ביותר, אבל היא חולמת על זה. הוא שואל: "מה יש לי לעשות כאן?" אבל מקווה שהכל יסתדר. היא מצידה, כנעלת ניסיון רב בענייני טיפוח יופי, חולמת לפתוח כאן עסק בתחום זה.

גרוש טרי

שניהם היו נשואים בעבר. רנה נישאה לפני 16 שנה ליהודי אמריקאי, והתגרשה ממנו כעבור שנתיים. לדבריה, כל אחד הלך לדרך אחרת, הם התפתחו לכיוונים אחרים. "לא אהבתי את הגברים היהודיים באמריקה", היא אומרת. "הם חלשים. גרי הוא בדיוק מה שתמיד רציתי: רגיש, חזק, אבל בשקט, מצחיק אותי כל הזמן, ואני גורמת לו לחייך. הוא בדיוק כמו שהייתי כותבת עליו בפתק, ושמה בכותרת".

ארוס גדי הראל
חתונה ביום ואלנטין הקדוש

לישראלית, שנשארה בארצות-הברית עם שתי בנותיהם, בנות 27 ו-21. כאשר פגש את רנה — הוא קורא לה לפעמים, בצחוק, רינה — הוא היה גרוש טרי.

הפגישה היתה מיקרית. הוא הגיע עם חבר למישרד שבו היא עבדה. היא חשבה שהוא לקוח, פנתה אליו, הושיטה יד, אמרה: "היי, שמי רנה". הוא, גבר קצת ביישן, היה נבוך מהפניה הזאת אליו. "חשבתי שהיא קצת משוגעת", הוא אומר.

היא, מצידה, הרגישה קליק ממבט ראשון. "איזה גבר נאה!" אמרה לעצמה, והרגישה פתוחה. בשלב הראשון הם היו רק ידידים, נגשו מדי פעם לבוסקפה. מאוחר יותר זה פרץ לסיפור-אהבה — אם לתרגם את המילים שבהן משתמשת רנה לתיאור התפתי חות-היחסים ביניהם.

קאריירה כשחקנית כבר לא מעניינת אותה במיוחד. כיום היא חולמת על חתונה עם גרי, עליה לארץ, וילה בהרצליה, מישפחה, ילד אחד לפחות. היא עובדת כסגן-מנהל של מחלקת הפירסום של שרשרת תנויות להלפי-מכוניות ואבירי-רכב.

היא מאוד רומאנטית, ולכן בחרה את תאריך יום-ההינשואין כיום-האהבה של ואלנטין הקדוש — 14 בפברואר 1989. "זה יום נהדר", היא אומרת, "יום שבו כולם אוהבים את כולם. יש אהבה באוויר. מביאים זה לזה נרות, פרחים וממתקים. תמיד חלמתי להינשא ביום הזה." זה יקרה במסעדה צרפתית אלגנטית בניו-יורק, עם בני-מישפחה ותכרים.

רנה דאוסון מאמינה שאחרי חתונה ביום כזה, שבו כולם חושבים על אהבה, שום דבר בהמשך לא יכול להיות לאי-בסדר.

צייר גיבעתי ובתו
קו פתוח בקיוסק

למרות שנכשלה בניסיונה זה, העמיד הבעל לרשותה את הרירה השכורה של המישפחה, בעוד שהוא עצמו עבר להתגורר בסטודיו שלו, כרחוב נווה שאנן. בסטודיו אין מיקלחת ואין מיטבה, אבל הוא עשה זאת לרווחת מישפחתו.

"למרות מחווה אבירית זו העזה הנתבעת פנים", ונטלה את הכנות לקיבוץ יפעת, בדיוק כיום שבו קבע הבעל לבוא ולקחת את המישפחה

שאביהן מתייחס אליהן בחוסר-אחריות ובחוסר יציבות.

"אין מיקלחת, אין מיטבה"

בכתבה-הגנה מכחיש הבעל את כל דיברי האשה. הוא טוען כי היא עצמה חסרת יציבות ואחריות, וכי מעולם לא עזרה לפיתוח האמנותי ולא מילאה אפילו את הפונקציות הבסיסיות

מוכר תמונה היה נתון כספים למישפחה. אולם רוב הזמן היו אמנותו ויצירתו כראש סררי-העדיפויות שלו, לפני האשה והמישפחה. בסוף 1987 עבר גיבעתי גמילה מאלכוהול ומצבו השתפר. אולם כדבר עם השיפור החל נוהג באשתו בגסות, העמיד לה תנאים שונים ולבסוף אף עזב את הרירה המשותפת. לדיברי האשה לקח הבעל חלק מהירוט המשותף מרירתם והעניבו לסטודיו שלו, שם הוא מתגורר מאז.

**מחסור כלכלי
ובדידות הם חלקה
של אשת הצייר
— ביחוד אם
הוא אלכוהוליסט**

חייה של אשת אמן היא כנראה מכתב-התביעה שהגישה רוני גיבעתי נגד בעלה, הצייר הנודע משה גיבעתי. כזוג בוחמי אמית, נישאו רוני ומשה ב-1980, כאשר בתם הבכירה היתה כבר בת שנה. מאז עברו עליהם שמונה שנים ונולדה להם בת נוספת. באחרונה הגיעו חייהם לידי משבר, והבעל עזב את הבית ולדבריו אשתו, הותיר אותה ואת הבנות בחוסר כל.

משה גיבעתי ידוע כצייר מוכשר, שתמונותיו נמכרות בסכומים גבוהים. חלק גדול מזמנו הוא מעביר בבת-יקפה שונים, בעיקר בבטיח. הוא אוהב לשבת תות. אשתו טוענת כי הוא אלכוהוליסט כבד.

מכתב-התביעה, שהגישה האשה, היא תובעת מבעלה לשלם לה 1,670 שקלים לחודש רמי-מונות, ומבקשת מבית-הדין המישפטי להכריז כי הכנות יהיו ברשותה עד בגרות.

גירושי הצייר

למסכת יום-הולדת צנועה. "כשבא הבעל לקחת את התובעת מהרירה לאירוע החגיגי, התברר שהיא והילדות נעלמו".

הוא טוען כי בנותיו אינן בניויות לחיי קיבוץ והן מואסות בהם. הוא מודה כי אינו נותן למישפחה כסף מוזמן, אך טוען כי מאחר והאשה היא יוצאת קיבוץ הרי היא יכולה למצוא לה אכסניה בקיבוצים שונים ואף עושה כך.

הוא מודה כי הוא מוכר תמונות מדי פעם, אך אומר כי הוצאותיו עולות על הכנסותיו הרלות. "הוצאות אלה כוללות שכר-דירה של סטודיו, הוצאות על קניית בדים, צבעים, מים, חשמל, נסיעות, ארונות, מכשירי-ציור, כנים, סטים, דרפנות, בריסטולים, ואם איתרע מזלו והוא מצליח למכור תמונה אחת, הרי משולם הפדיון ישירות לבעלי החובות הרבים".

כדי לספק מזון לאשתו ולבנות טוען האב כי העמיד לרשותו "קו פתוח" ואשראי בחנויות מכולת וקניונים שונים בתל-אביב, שבהן הן יכולות לקנות מזונות באין מפריע".

הצייר טוען כי פירסום תביעתה של אשתו גרם לו נזק גדול, מכיוון שהוא נמצא עכשיו דווקא כאחת התקופות הפוריות שלו כאמן, ואילו הפירסום יצר רושם כאילו הרב מעיין יצירתו. בעוד שהוא מגייס את כל משאביו הנפשיים כדי להיגמל ולהמשיך לצייר וליצור ולהתעלות מעל חישובים קטנוניים, שאליהם מבקשת אשתו לגרור אותו.

של עקרת-בית או רעיה. לדבריו הוא אב מסור מאוד לבנות הקשורות אליו. גיבעתי מכחיש כי הוא שעזב את הרירה המשותפת, ואומר כי היתה זו האשה, יוצאת קיבוץ, שהשאירה אותו ואת הבנות יוצאה לחפש אצל חברתה עיריית בקיבוץ גור. אפשרויות חדשות".

גיבעתי ליד תמונותיו (עם הציירת אלימה)
בלי מיטבה ושורחים

לאשתו ולבנותיו אינו נותן אפילו אגורה שחוקה אחת. "התובעות הגיעו לפתילחם ממש, והן נאלצות לצבור חובות ולחזור על הפתחים על מנת להתקיים".

התובעת מבקשת מבית-הדין המישפטי להשאיר את הבנות ברשותה, מאחר

האשה מספרת כי תקופות ארוכות היה בעלה שרוי בסערת חושים ובשיכרון, וכמעט שלא תיפקד. וככל זאת שרתה אותו, למרות שיחשו כלפיה היה משפיל וחסר כל כבוד.

תמונותיו של גיבעתי נחשבות ככבד לות ערך כספי רב בשוק, וכאשר היה

צילום: אריאל

האם מותר לאזרח לפרסם מודעה נגד מסי ההכנסה? לא! קבע נציב המס, ודרש מבית המישפט לאסור זאת!

מודעה פיקנטית

איום וסחיטה. המישטרה חקרה גם את אנשי הארץ, שפירסמו את המודעות. כמה שבועות אחרי חקירה זו הועי בר התיק ממישטרת רמת-גן ליחידה לחקירת פשעים-חמורים של שימעון סביר, וצורפו לתיק המיוזכרים של עובי די מסי-הכנסה. הפנייה לבית-המישפט באה אחרי גמר חקירת היחידה של סביר, שתוצאותיה היו אפס גדול.

ב-26 ביולי שלח עורכי-הדין וייגרנט מיכתב לפרקליטות האורחית בתל-אביב. חומרת המיכתב ותוכנו מחייבים ציטוט מדוייק שלו.

וכך נאמר בו:

בשל אירועים חריגים, המתרחשים באחרונה, והקשורים לתיק שאנו מנהי לים (העירעור האזרחי של ברש נגד מסי-הכנסה) אין לי מנוס מלפנות אליך במיכתב זה.

כירוע לך, כשבוע לאחר שהחתום מטה התחיל לטפל בתיק, הגיעה אליו רשימה "תמימה" ליתן פירוט של כל שכר-השכר וכל הכנסה שהיתה לו בשנים האחרונות מחברת פיקנט ומאנ-שי פיקנט. העיתוי היה כזה שלא היה כמעט ספק ברבר המניעים לאותה רשימה.

בנסיבות אלה שלחנו למשה גביש, סגן-נציב מסי-הכנסה, מיכתב ובו טרוי ניה קשה על הדרך שרשויות מסי-הכנסה נסה נוהגות בתיק זה. מובן שבמקביל מסרנו כל מידע שנדרש מאיתנו, והבעי נו נכונות ליתן כל מידע וכל מיסמך הנוגע לרשימה.

בעיקבות המיכתב מסר פקיד-השר מה, המטפל בתיק, מר רמי מגרולה, למישרי כי הוחלט להפסיק את ה"ב-דיקה" האמורה. והנה, משהחלה חליפת האשמות בעיתונות בין ברש לנציב מסי-הכנסה, חודשה לפתע ה"בדיקה". מחלקת-החקירות של מסי-הכנסה חוקרת מזה כמה שבועות כל מי שקשור בחברת פיקנט או גותן לה שרותים. הרבר החל בחקירה שנערכה לרואהי החשבון נחום פריידקס, ושכל עניינה שכר-השכר ששולם לאנשי-מיקצוע עלידי חברת פיקנט. לאחר מכן נחקר רואהי-החשבון ורקר, ובהמשך הגיעה מחלקת-החקירה לעורכי-הדין צביקה וולף.

ולא זו בלבד, אלא שאחד מעובדי חברת פיקנט בעבר הודיע כי פקיד-שומה מסויים פנה אליו והציע לו, לבטל הליך התלוי ועומד נגדו, אם הוא יאות למסור מידע כל שהוא על ברש או פיקנט.

מאז שהחלו שילטונות-המס לנקוט צעדים אלה, יש לנו קושי רב בניהול התיק. כל מי שיכול היה לסייע לנו, אם בעדויות, ואם בעזרה בניתוח חומר חשבונאי, אם ככל ררך אחרת, איננו רוצה בכל מגע עם התיק הזה, או עם מרשינו, והרבר משבש להלוטין את כל המערכת המישפטית שמתנהלת בין מרשתנו לבין פקיד-השומה.

בנסיבות אלה לא יהיה מנוס מלפי גות לבית-המישפט, כרי שישתמש כסמכות הטיבעית הנתונה לו, ויורה לרשויות-המס להימנע מפגיעה בהג-נתה והצגת עמדותיה של פיקנט.

החלטות עקרוניות כאלה ניתנו באמריקה, בנסיבות שאין להשוותן למיקרה החמור דנא.

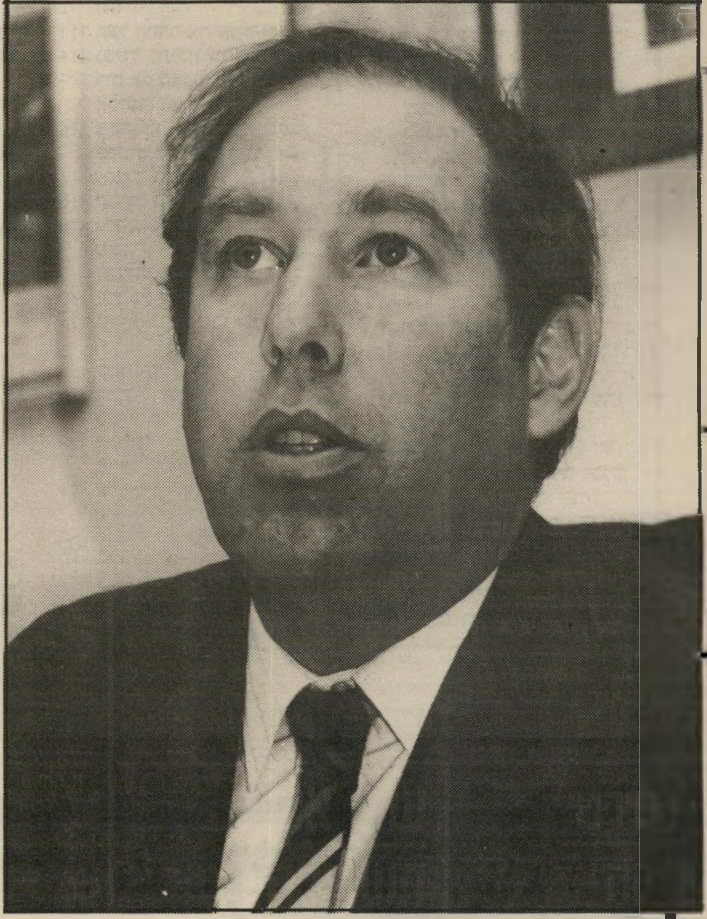
ברצוני להפנות את תשומת-ליבך לכך שהמורבר בעניינים שהתרחשו לפני כמה שנים, ופלא רב הוא שריווקא עתה, כשרשויות-המס מודעות לקושי הענייני שגון נתונות בו במישפט גופו, וכשנפתחה מחדש, לצערנו, חזית תיק-שרותית חדשה בין ברש לנציב מסי-הכנסה, החלה "בדיקה" כזו. המשבשת להלוטין את הליכי המישפט התלויים ועומדים.

עד כאן המיכתב.

מיכתב זה של אחד מבכירי המיש-פטנים בישראל מטיל צל כבד על מעי שיו של נציב מסי-הכנסה. אולם נראה כי הנציב אינו מסתפק בהפעלת רשר

המודעות, הודיע נציב הפרקליטות במהלך הדיון כי הוא חוזר בו מהבקשה. בפסק-הדין, שבו נדחו בקשות הפי-רקליטות מכל וכל, קבעה השופטת פריש: "חרותו של אדם הוא עיקרון מקודש, ורשאי אדם להלך חופשי ללא שתנועותיו תוגבלנה בכל ררך שהיא, אלא אם כן הגבלה זו היא הכרחית וחלופית למעצרו... גם אליבא דעמדת המישטרה, אין הצדקה למעצר. אם כך, מה הבסיס להגבלת תנועותיו... אין בסיס לבקשה והיא נדחית". השופטת אימצה את הצהרת ברש,

לפני שזממת בית-המישפט בפ" תחתיקווה, שרה פריש, היה תיק לא-שיגרתי. נציב הפרקליטות ביקש צו שיאסור על משה ברש, בעל מיפעלי פיקנט לסלטים ולנקניקים, לפרסם מודעות בעיתונות נגד מסי-הכנסה וגי-ציבו, וכן לעצרו כדי לשחררו בערבות, כחשר של הטרדת אנשי מסי-הכנסה. כחומר-ראיות הוגשו כמה מודעות שפורסמו בהארץ, ושעיקרן הכותרת "מנגנון-המס נגד איש אחד", ובהן תר-אור התנכלויות, כביכול, של נציב מסי-הכנסה לברש. צורפו גם כמה מיוזכרים

נציב מסי-הכנסה רבינוביץ אין בסיס לבקשהו.

כי לא ניסה ולא ינסה להיפגש עם עדים הקשורים כתביעה שהגיש נגד מסי-הכנסה.

אפס גדול

ניה זז לפרקליטות היתה ניסיון נוסף של נציב מסי-הכנסה, יאיר רבינוביץ, לפעול נגד ברש.

לפני חודשיים פתחה מישטרת רמת-גן בחקירה, על סמך תלונת הנציב נגד פירטום המודעות, שיש בהן, לדעתו,

פנימיים של עובדי מסי-הכנסה, שבהן נכתב כי לפני ארבע שנים ניהל ברש עם הכותב שיחה טלפונית, שבה היו מישפטים שיש בהם איום או הטרדה. במהלך הדיון הגישו נציגיו של ברש, מישר עורכי-הדין של הר"ר יעקב ויינרוט, את תמלילי השיחות הסי-פוניות שבהן מדובר, וגם בקריאה יסודית קשה למצוא בהן רמו לאיום או הטרדה. עורכי-הדין גם התנגד לבקשה למעצר לשם שיחרור, וטען כי אין כל עילה לבקשה כזו. אשר לבקשה לאסור את פירטום

נקניקן ברש

חרותו של אדם היא עיקרון מקודשו.

שאקריש את זמני לעניני עסישראל, הנראים לי עדיפים יותר.

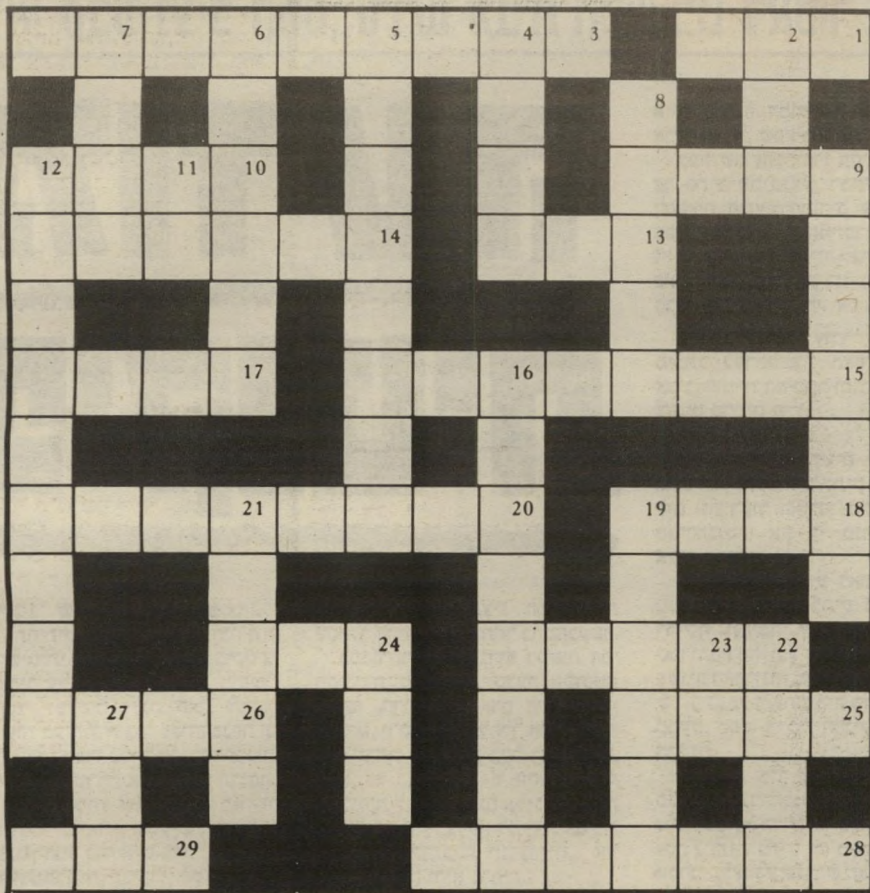
נקניקים למסי-הכנסה

תחילתה של הפרשה בסוף 1984. ברש הקים בבני-ככר מיפעל קטן לייצור סלטים בשם פיקנט והתחיל למכור סחורה במחירים זולים בעשרות אחוזים ממתחריו. לאחר כמה חודשים התחיל לייצר נקניקים, ושוב במחירים זולים בהרבה ממחירי המתחרים בשוק, שנאלצו להוריד את מחיריהם בעיק-בותיו.

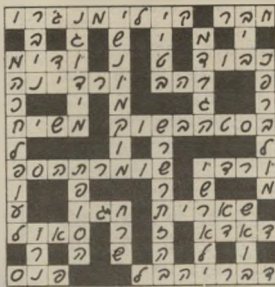
בנובמבר 1984 נקבעה למיפעל שוי-מה, שלפיה היה עליו לשלם בגין תי-אוס-הוצאות 8000 שקל. סמוך לאותה

יגאל לביב (המשך בעמוד 35)

- מאונך:**
- 1) שמעו שלא קר כאן, אבל כמה מעלות יש מי סופר? (3)
 2) במיצעד מימי בראשית (6,3)
 3) זה מ"מ 26 מאונן הסתדר באי (4)
- מאונך:**
- 4) ברוך לא ישב בבית הסוהר (4)
 5) האל החזיר את אמא (3)
 6) נכשל בתיכון כי חסרו ספי רים על האצטבא (על פי ש. אלישר) (6)
 7) משתחרר המשורר שנשא לכתוב בדיו (4,4)
 8) עוקצני כשהוא שתוי (4)
 9) חברים בלתי מתאימים (4)
 10) מה נאוו על ההרים (20)
 11) משמיע שלום "...." (4,4) ישעיהו נ"ב;
 12) ישן כל הדרך חזרה (5)
 13) נוסף גם משהו כמוסיקה (3)
 14) שפת ים? (4)
 15) סובל משפיכה אבל לא באופן קבוע (4)
 16) התלונן קשות אך נכנע וציית (4,3)
 17) אלכסנדר חוזר עם הסררים (3)
 18) אציל ברות (3)
 19) עניין המרד העלה בסיפור העלילה (4)
- מאונך:**
- 1) הולל וכושל, מסתובב ערום ומתאונן שרימו אותו (4,4)
 2) מגנן בשמורה (6) (בהשפעת דודו סופר).
 3) מה שברור הוא שעור אין שום דבר ברור (4)
 4) כאנגליה התעורר שוב המעי שה בגלוי העריות שהוסתר במשך דורות (5)
 5) אקלים צונן לרג רקק בצבא (7)
 6) אין כל חרש וגם ישן בקלני-דיה (2)
 7) קבל טיטוס, באלוהים: שוב תשאר ותזמזם ליי (5,4)
 8) גברים ברו מליכם שבכל זאת יש בה משהו (3,5)
 9) המרחק לאוצרות תלוי בסופרים (6)
 10) התחזה לסקוטי ודרש את התשלום לפני המועד שנקבע (5)
 11) השין גימל נמצא במעו (4)
 12) עלה מהולנר וירד לכורמה (2)
 13) אליל בן רמות היגון (3)
 14) רעשי הבקר העולה (3)
- מאונך:**
- 15) 17
 16) 16
 17) 17
 18) 18
 19) 19
 20) 20
 21) 21
 22) 22
 23) 23
 24) 24
 25) 25
 26) 26
 27) 27
 28) 28
 29) 29

פתרון תשבצות 2665

סיוע אמריקאי - בין לאומי לסטודנטים זרים

מרכז המילגות האמריקאיות-בין לאומי הוא ארגון המנחה סטודנטים זרים מכל רחבי העולם לאן וכיצד לפנות לקבלת מילגות המוצעות על ידי 210 מסדות אקדמיים בארה"ב, קנדה ובריטניה. למעט לה מ"מ 1,000 מילגות זמינות לבוגרים ולסטודנטים במקצועות הראשיים: מדע, הנדסה, חקלאות, עס"ים, משפטים, אומנות, כלכלה, חינוך כללי. המעוניינים הרצים לקבל טופס הרשמה ומידע נוסף, מתבקשים לשלוח את שמם וכתובתם ל:

AMERICAN INTERNATIONAL SCHOLARSHIPS CENTER
 P.O.B. 99
 LOS GATOS CALIFORNIA 95031-0099 (USA)

יש לכתוב את כל המכתבים באנגלית ברורה.

ארוע של זהב בברוז הזהב

בת מצווה? ברית מילה? יום הולדת? אורח חשוב מחו"ל?

ברוז הזהב, המסעדה הסינית היוקרתית, מגישה לאחרונה שירות חדש ללקוחותיה. במסעדה ניתן לערוך אירועים לעד 60 איש, באיירה אקסקלוסיבית ומעודנת. הצוות המיומן של המסעדה יתרום מנסיונו העשיר ויעוץ

לגבי התפריט, הקישוטים וההפתעות. הכל, כדי להעניק לאירוע מנגע מלוטט, מקורי ומהודר כיאה לקהל הלקוחות של ברוז הזהב.

לפרטים נא להתקשר 491873 בשעות 11.00-15.00, 24.00-00.00

THE GOLDEN DUCK

תן טרמפ לחייל

למניעת איידס בסקס: השתמש בבחולה. למניעת ציחוח בטלפון: במכשיר BUGALARM.

- אנו מספקים גם:
- ★ שירות לגילוי האזנות
- ★ מכשירים להקלטת שיחות
- ★ מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
 ת"א, שלום עליכם 18, טל' 286444

אקורדיוניסטית
 מארגנת שירה בציבור עם שיקופיות ומישחקי-חברה
 סיבות
 תוכני, חדת לימי-הולדת
 טלפון: 221017, תל-אביב

איתן עמיחי
הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987

הרצון להיות מוכר, מפורסם ונערץ על המונים. שמו מתנוסס כיום על כרונות ענק ברחבי צרפת. פעמיים ביום, לפני ואחרי החרשות ברשת 5, מראים במשך כמה שניות את סרטון הפירסומת המפארת את חברת האופנה שלו, הנראית שאת את שמו.

דוגמנית הצמרת הצרפתית נטלי אופר שקיבלה 10 אלפים דולר עבור הצילומים, מרגמת במשך כמה שניות ארבע מערכות לבוש שלו.

בפאריס עצמה מסתובבות במשך כל שעות היום 12 משאיות, הנושאות שלטי ענק עם הפירסומת שלו, האומרת: "ג'וליאן דויד זאת ההמצאה המטורפת ביותר מאז מכירת סוף העונה". הפירסומת באה להרגיש שמוצרי נמכרים כמחיר נמוך יותר ממחירי שאר החברות בסוף העונה.

עצה של אשה

דיד אינו מגדיר את עצמו כאיש אופנה. אני ככלל לא מכין באופי נה, ואני גם לא מגביל עצמי לתחום זה. אני איש עסקים. והוא מוסיף בהומור: "כשאשתי אומרת על דגם מסוים היא אומרת על דגם מסוים שהוא מכוער, אני מייצר ממנו עשרות אלפי עותקים. אני יודע שהוא יימכר טוב". כיום הוא מייצר שיבעה מיליון פריטים בשנה, ומשתמש בשמונה תישה מיליון מטר בד. זה פחות או יותר המרחק שבין פאריס לתל-אביב, הולך חזור.

הוא מעסיק 335 עובדים ישרים, ומפרנס בעקיפין עוד 2000.

הוא מחזיק מודליסט אחד ו-15 סטייליסטיות, שלרשותן עומדות שבע דוגמניות בית. מלכת היופי הישראית לית שירלי בן-מרכרי אמורה להיות אחת מדוגמניות הצילום שלו. הוא מוציא לאור שני קטלוגים בחודש, ובן מרכזי נראתה לו מתאימה ביותר.

הוא מוכר בממוצע כל פריט ב-50 פרנק (שמונה דולר), ומוצריו זולים יותר ממוצרים מקבילים, המייבואים מהמזרח הרחוק. 30 אחוז מנשות צרפת לובשות את בגדיו.

בימים אלה הוא אמור לקבל מרליה מממשלת צרפת על תרומתו לתעשייה הצרפתית ועל מאמציו בכלימת הייבוא מהמזרח הרחוק.

על יחסיו עם הקהילה היהודית הוא אומר: "כשהגעתי לפאריס, קיבלו אותי מאוד לאיפה, וזה נתן לי את הרעב והאמביציה וקצת רצון לנקמה. כיום, כשאני מפורסם ומצליל, הם בסדר איתי ומכבדים אותי. אני חושב שאחת הסיבות לכך היא השם הרע שיש לי

אפשר היה לעשות מהסיפור יצירה בלשית מרתקת. שכן הביציות המפורות, המוקפאות במיכל כבית החולים אסוחא, עשויות להוליד את הילד שירש הון עתק מהוריו, אשר התגרשו באחרונה.

לפני שנים אחדות קרה מיקרה רומה באוסטרליה, שם נהרגו בני זוג בעת התרסקות מטוס. הם הותירו אחריהם מיספר ביציות מופרות. אז היה צורך בצו מיוחד של בית מיישפט כדי להורות רות מה לעשות בביציות היתומות. בישראל היה צורך רק בהסכם ידירות בין הבעל והאשה, הסכם, שאושר על ידי בית הדין.

כאשר נישאו היתה האשה כבר על סף ה-40. היא לידת גרמניה בעלת הון רב, שהכירה צעיר ישראלי יפהותאר והתאהבה בו. הם נישאו ב-1984. לזוג היה הכל, דירה מפוארת במגידל-דיוד

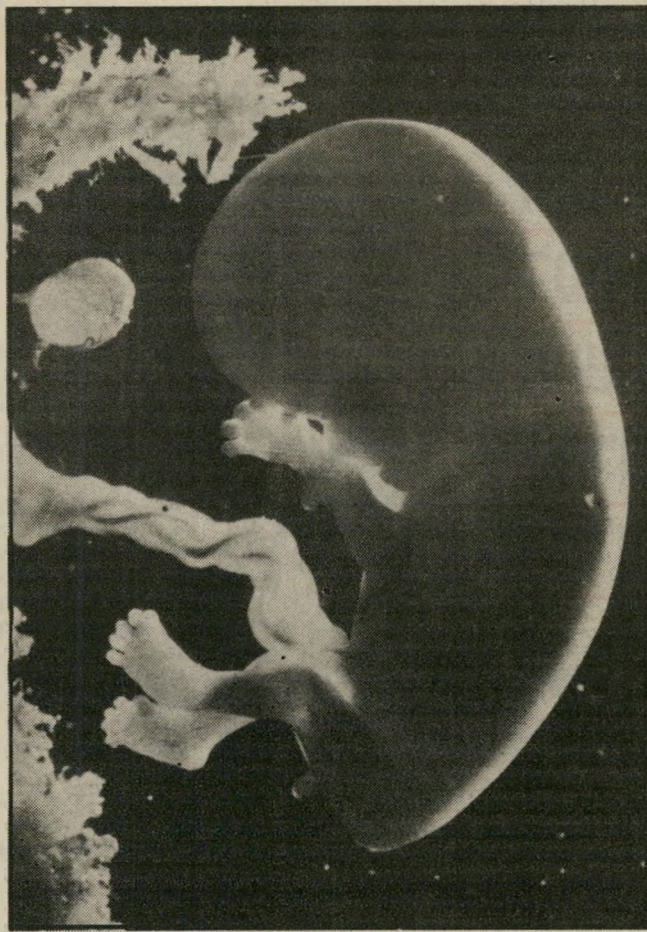
הבעל קיבל 270 אלף דולר ומכונת ב.מ.ו. תמורת הגט

בתל-אביב, מכונת במ"ו 1987 לשימוש של הבעל ומרצדס 1986 לאשה. בהסכם הגירושין שערך עורך-הדין יעקב טירי בין השניים היו כמה סעיפים מרתקים.

הבעל התחייב לפנות את דירת-הפי"א שבה התגוררו, ולקחת איתו רק את חפציו האישיים: רדיו, טלוויזיה, ווקמן, מצלמות מיני מיוקס קודק וטלוויזיה ווצ'ן. לעומת זאת התחייב הבעל להתייזר לאשתו את:

- כרטיס-אשראי יזיה חו"ל,
- כרטיס-אשראי יזיה זהב,
- כרטיס-אשראי דינרס-חו"ל,

עו.ב.דים

חתימת הסכם הגירושין, בסכום של 270 אלף דולר, שאותם היתה אשתו מוכנה לשלם, ובלבר שתיפטר ממנו.

ביציות מופרות, לאן?

לפני שהיחסים בין בני-הזוג התייערו, חפצו השניים בילד. האשה ניסתה להיכנס להריון ולא הצליחה. הם עברו טיפולים שונים, ובגלל גילה הרב מתקדם של האשה הוחלט כי השניים ינסו הפריית מבחנה. לשם כך הוצאו ביציות מגופה של האשה וזרע מזרעו של הבעל. הביציות הופרו והושלמו בחזרה בגופה של האשה. מיספר פעמים נכשלה ההשתלה, ובטרם החליטו על השתלה חדשה, התברר כי הנישואין עלו על שירטון ואין להם תקנה. את הביציות הכספיות פתרו בני הזוג

אבל הוא לא רצה לוותר על הביציות של אשתו

בקלות, האשה נתנה כסף והבעל קיבל אותו. אך כאשר הגיעו הדברים לבני-ציון המופרות התברר, כי מבחינה מישפטית אין עדיין תקדים למצב כזה בישראל.

עורכי-הדין ניסחו מיכתב לר"ר יוסף שלו בבית-חולים אסוחא בתל-אביב, שבו מורה הבעל כי הוא מסיר את הסכימתו להמשך הטיפול ההפרייתי החוץ-גופי לאשתו, באמצעות הביציות המופרות בורעו של הבעל. לרופא ניתנה הוראה לא לעשות כל שימוש בביציות המופרות המוקפאות, ולראות כי הן לא יעברו לכל אדם אחר עד להודעה אחרת

הריני לציין כי כתב זה מבטל כל הסכמה בע"פ שניתנה על ידי לשימוש בביציות האמורות שכן הסכמה בכתב לא ניתנה על ידי מעולם.

מהבעל. רכילות מספרת כי לזוגות, שאינם מצליחים להגיע להפרייה חוץ-גופית, שוות ביציות מופרות אלה כסוסי-כסף גדול. לפני חודשים נתן בית-הדין פסק-דין למחזיק בתל-אביב תוקף של פסק-דין להסכם. **אילנה אלון**

בהקפאה

● כרטיס-אשראי דינרס-ישראל, ● כרטיס-אשראי להתחמת יורו שוק, ● יורושק (צ'קיס). הבעל קיבל מאשתו, במיסגרת הסי-ררה-גירושין, את מכונת הבריסו הארובה שלו, שהיתה רשומה על שם שנייה. ומלבד כל אלה זכה הבעל, בעת

שווצר, אבל...

היה התוכנית שלו לעתיד הקרוב. אני מחכה ל-1992, השנה שבה יפלו כל המחיצות בין ארצות השוק המשותף. כל אירופה תהיה מדינה גדולה אחת. הרבה יפסידו. אני מתכוונ להיות בין המרוויחים. השוק יהיה ענקי, ונראה לי שכל המדינות החברות בו יתאחדו נגד הייבוא מהמזרח הרחוק.

גם לגבי ישראל יש לי תוכניות. אני מעוניין להראות שאפשר להצליח גם בארץ בתחום-האופנה. אך מפריע לי שהישראלים מסרבים להקשיב לאחי רים. הם חושבים שהם יודעים הכל. אילו הייתי נפגש עם אדם בעל ניסיון גדול משלי, היכול לתרום לי, הייתי מקשיב לו. אך כשיוצא לי לשוחח עם ישראלים בענף-ההלבשה, כאלה שלא מגיעים אפילו ל-10 אחוזים מהמחזור שלי, הם מנסים ללמד אותי לעשות עסקים. אפשר להגיע דברים רבים על דויד, שהוא שיריח-חדש, שהוא שווצר. אך עם העובדה שהוא עשה את אשר עשה בשתי ידיים, בתקופה של שנתיים וחצי, אי-אפשר להתווכח.

הוא לעשות כסף, או — לפי הגדרתו — לעסוק בעסקים יוצא-דופן. אני מעדיף לעשות 200 אלף דולר עם הרבה רעש, מאשר מיליון דולר בשקט.

אחר מחלומותיו הגדולים הוא שהזמר-המלחין מתי כספי יופיע לפניו בביתו. הוא מוכן לממן את כל ההוצאות הכרוכות בכך, ומימוש השיגעונות הקטנים האלה אהוב עליו במיוחד.

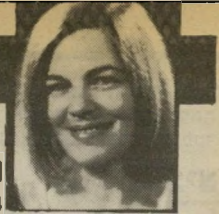
לפני זמן לא רב כנס לדיסקוטק פאריסאי, ושם הכיר דוגמנית-צמרת נורווגית. כשהתפתחה הייתה בנייה, הוא אמר לה שכרצונו לפגוש אותה. אך היא הסכימה לו שהיא חוזרת בעוד ימים מעטים לארצה. דויד ביקש את כתובתה ואת מיספר-הטלפון שלה, וכעבור כמה ימים טס והפתיע אותה במקום-מגוריה.

בעוד חודש יהיה לו קל יותר להפתיע את חבריו וידידיו. בשותפות עם חבר רכש מטוס-סילון, שמחירו עשרה מיליון דולר, ובו צוות של שני טייסים ושתי דיילות. עד אז יסתפק בשייטתם ביאכטה שלו קרן ים. או בהתקשרות עם ידידיו ברחבי-העולם בטלפון הנייד שבתיק הג'יימס בונר שלו. טלפון זה הוא החידוש האחרון בעולם-התיקשורת. הוא מחובר ללוויין-תיקשורת, ומסוגל ליצור קשר עם

ג'וליאן בפתח מחסן הברדים שלו בפאריס שליש משווע צרפת לובשות את בגדיו

הוא משיב שזה לא טוב לעסקים, וכתושב-חוץ, המשקיע בצרפת, יש לו זכויות מיוחדות שאין לתושב מקומי. ג'וליאן מקפיד ביותר על חינוכה של הילדה, וטוען שאינה בתי-עשירים מפונקת, מכיון שהוא מייעד לה תפקיד חשוב באימפריה הכלכלית שהוא כונה כעת. הוא אוהב מוסיקה. לפני גיוסו היה מנגן באקורדיון בקייטנות של ילדים בשעות היום, ובאורגן בערבים, באירועים כמו חתונות. כיום כבר אין לו חשק לנגן. העיסוק האהוב עליו ביותר

חרימי בנימיני

מזל החודש:

מאזניים

נוס

ואנשי

המאזניים

מכל הכוכבים הקשורים והמייצגים את המזלות הטובים ביותר: אהבה, תנינה, יופי, אמנות, נועם וצורך בקשר קרוב. זהו הכוכב המייצג או השולט במזל מאזניים.

ונוס הוא המזל הרומאנטי ביותר. בני המזל אינם יכולים לחיות ללא אהבה או קשרים, אף אם אלה קישרי ידידות או שותפות בלבד. הרגישות, העדינות ואהבת השלום הופכים אותם לעיתים לוותרנים מדי. הם שונאים יחסים מתוחים. מסיבה זו הם מעדיפים שבני-זוגם יהיה השליט ובלבד שלא יהיו חילוקי דיעות ומריבות.

מיקומו של ונוס ביום הלידה חשוב משום שהמיקום מלמד רבות על התנהגותו, אופיו, גישתו לאמנות וליופי, הדרך שבה הוא אוהב ומה גורם לו הנאה.

בן מאזניים, שכוכב ונוס במפת-הלידה שלו נמצא באריה, אינו דומה למי שאצלו נמצא ונוס בתולה. הימצאות הכוכב במזל בתולה מצביעה על בקורות עיומה. בן הזוג חייב להיות מושלם. כל חיסרון, פגם או מישגה מרחיק את הסיכוי לקשר בריא.

הזוג הוא דורש נאמנות, מסירות והגיונות. הוא עצמו אוהב בגדים יפים ויקרים ובי-לויים במקומות יוקרתיים.

ונוס במזל עקרב מחדד את האינטואיציה, את חוש הבילוש וגורם לבן מאזניים להפוך לטיפוס סגור שלא ממחר להסגיר מידע אודות עצמו. המין תופס אז מקום חשוב ביותר בחייו, והתחלופה של בני-הזוג היא גדולה.

מה יקרה, אם כך, לבני מאזניים בתחום האהבה, הכספים והיחסים עם הסביבה

במחצית השנה הקרובה?

ברובו של חודש אוקטובר יהיה ונוס במזל בתולה. זהו הבית ה-12 של מאזניים, ומיקומו מלמד על כך שבנושאים של רומאנטיקה בפרט וקשרים בכלל כדאי לשמור על סודיות. בני מאזניים יהיו גם בקורותיים כלפי בני זוגם, ובנושאים של שותפויות, עסקים וכספים חשוב יהיה לתכנן ולאו דווקא לבצע. פעילות מאחורי הקלעים תביא לתוצאות המוקות.

ברובו של נובמבר יימצא ונוס במזל מאז-

מינואר עד פברואר יהיה ונוס במזל גדי. זהו מזל קר לוונוס, ומציאות ונוס בגדי מצביעה על קשיים בבית ובקרב המישפחה. מתיחות וניכור בין בני-המשפחה ובעיות מישפחתיות עלולים להטריד מאוד ואף להביא פרידה. תחום המגורים ידרוש הוצאה כספית גדולה שלא תגרום להנאה מיוחדת.

ונוס יהיה במזל דלי במשך כל חודש פברואר. המאזניים יהנו מהחודש במיוחד. צפויים להם בילויים, הרפתקות-אהבה, הצ-

ונוס בבתולה הוא קמצן ומשוגע לשלמות, באריה הוא דווקא לא עושה חשבון. בדלי הוא זוכה בהרפתקות ובהצלחה רומאנטית ואילו ונוס בטלה צריך להיזהר!

לחה בעיסוקים אמנותיים והנאה מכל מה שקשור בילדים.

ברובו של חודש מרס יימצא ונוס במזל דגים בבית השישי. הנטייה להשמנה תהיה חזקה, איזור הכללית יהיה רגיש וכל הקשור לנוזלים בגוף ידרוש התייחסות מיוחדת. שוב צריך לשמור על סודיות. ואילו היחסים בעבודה יהיו נוחים.

בסוף מרס וחלק גדול מאפריל יהיה ונוס במזל טלה. אין זה המזל המתאים לו. זהו הבית השביעי של בני מאזניים ולכן תחום הרומאנטיקה יהיה מודגש מאוד. יהיו מודגשים גם שותפויות וקשרים בכלל. בני מאזניים ידאגו לשרר את מצבם ויתחשבו נחות בזולתם, מה שיילמד את הסביבה להתחשב יותר ברצונותיהם שלהם.

ניים עצמו, ולבני מאזניים יהיה זה חודש של אהבה. קשרים חדשים יתחילו, אחרים יתחדשו או יתחדדו ובני מאזניים יראו מושכים במיוחד.

מסוף החודש ועד מחצית דצמבר יהיה ונוס בעקרב ובבית השני, מה שמצביע על שיפור ניכר במצב הכספי.

תיתכן אפשרות לזכות בכספים ממקורות שונים ויכולת להצליח בעסקים. דברים שלא היו ברורים יתבהרו. החוש הבלתי יתחדד ויסייע לזהות מיהו האדם המסתתר מאחורי חזות חיזונית מטעה.

ונוס בקשת, מאמצע דצמבר ועד אמצע ינואר, יביא להיכרות חדשות. כושר-השיי כנוע יהיה במיטבו ולאנשי-עסקים צפויה הצלחה.

ידיעה משמחת מחולל תביא לשינוי בתוכניות. מי שהיה עומד לבוא לביקור יעבור לכם לצאת ממי-צברהרוח הכבד שבו שקעתם. אתם עומדים לצאת לנסיעה לארץ אחרת עם מישהו אהוב ויקר. זה יקרה בפחאומיות וללא תוכנית מוקדם. בעבודה מר-סים לפגוע במעמרכם ובסמכותכם תצטרכו להיות זהירים מאוד במגעים עם הסביבה אל תבואו בדרי-עות למסומים. זה רק זיק-תנהגות ריפולומטיה. הרבה טקס והתחשבות בבקשות מצד המסומים יקדמו אתכם מאוחר יותר

הפתעה נעימה ב-12 או ב-13 בחודש. סכום כסף או לפחות ידיעה על שיפור קרוב במי-צבכם הכלכלי עשויים להגיע. היחסים עם בני-הזוג קצת מתוחים. אתם נוטים להתפרץ ולגרום לעצמכם בעיות. קצת קשה לשלוט במגו, העומד על סף רתיחה בזמן האחרון. ה-16 בחודש אינו מתאים לנסיעות, לפגישות ול-ראיונות. אינכם מסו-גלים לשלוט במה שקורה. פגישה מחודשת עם ידיד שהיכרתם תגרום לכם אכזבה.

גדי 21 בדצמבר - 10 בינואר

מאזניים 22 באוגוסט - 22 בספטמבר

מתיחות רבה בבית קיימת אריהבה בייכם לבין ברימישפחה. ובנוסף לזה דברים שונים בבית מתקלקלים וגורמים לרי-דה במצברהרוח. ענייני המ-נורים מעסיקים אתכם. או-נוס אין זה הזמן המתאים לעבוד ררה, לקנות, למכור או לחתום על חוזה-שכר רות או חוזה מכל סוג. הב-ריאות שלכם אינה טובה השבוע אתם סובלים מע-יפוח מעורף מאמץ וחוסר תמיכה מצד האנשים הק-רובים לכם. שמהם אתם מצפים ליחס יותר תומך. היכרות חדשה צפויה בין ה-17 ל-19 בחודש.

ה-12 וה-13 קצת רגישים בכל הקשור לכס-פיים. מישהו מנסה לקחת מכם את המגיע לכם. צריך לשים לב לתוכניותיהם של בני-המשפחה. ארנקים, מיני-קסיה-המחאות וכד' עלו-ים להיעלם. הבריאות קצת רגישה, ובייחוד בכל מה שקשור לתזונה. בנושא האהבה זהו שבוע מוצלח. צפויות הרפתקות מפתיעות, ו-פגישות ותחילת קשר חדש עומדת בפתח. ה-17 וה-18 רגישים. הקפידו לא להסתכסך עם הממונים עליכם.

סרטן 21 ביוני - 20 ביולי

טלה 21 במרס - 20 באפריל

ה-20 בחודש יהיה די קשה וסו להימנע מלקבוע פגישות חשובות או עבודות שגורשות תיכונן והיר-ודיק לאותו יום. למחרת הסצב שתהו. מצברהרוח יהיה טוב יותר ופגישה מיקרית תעלה מאוד את הקרה. אך כדאית. צפויה לכם קשה לכם. אתם עיי-פים ולא מרגישים טוב. צריך לשפול בעצמכם. משום שזה לא יעבור מעצמו. ה-20 עד ה-21 ימים מועדים לבעיות כספיות. מומלץ לעול הר-טב את הדירה והמכונית ולהשגיח על כספיים.

ה-20 בחודש יהיה די קשה וסו להימנע מלקבוע פגישות חשובות או עבודות שגורשות תיכונן והיר-ודיק לאותו יום. למחרת הסצב שתהו. מצברהרוח יהיה טוב יותר ופגישה מיקרית תעלה מאוד את הקרה. אך כדאית. צפויה לכם קשה לכם. אתם עיי-פים ולא מרגישים טוב. צריך לשפול בעצמכם. משום שזה לא יעבור מעצמו. ה-20 עד ה-21 ימים מועדים לבעיות כספיות. מומלץ לעול הר-טב את הדירה והמכונית ולהשגיח על כספיים.

ה-20 בחודש יהיה די קשה וסו להימנע מלקבוע פגישות חשובות או עבודות שגורשות תיכונן והיר-ודיק לאותו יום. למחרת הסצב שתהו. מצברהרוח יהיה טוב יותר ופגישה מיקרית תעלה מאוד את הקרה. אך כדאית. צפויה לכם קשה לכם. אתם עיי-פים ולא מרגישים טוב. צריך לשפול בעצמכם. משום שזה לא יעבור מעצמו. ה-20 עד ה-21 ימים מועדים לבעיות כספיות. מומלץ לעול הר-טב את הדירה והמכונית ולהשגיח על כספיים.

ה-20 בחודש יהיה די קשה וסו להימנע מלקבוע פגישות חשובות או עבודות שגורשות תיכונן והיר-ודיק לאותו יום. למחרת הסצב שתהו. מצברהרוח יהיה טוב יותר ופגישה מיקרית תעלה מאוד את הקרה. אך כדאית. צפויה לכם קשה לכם. אתם עיי-פים ולא מרגישים טוב. צריך לשפול בעצמכם. משום שזה לא יעבור מעצמו. ה-20 עד ה-21 ימים מועדים לבעיות כספיות. מומלץ לעול הר-טב את הדירה והמכונית ולהשגיח על כספיים.

עניינים מיקצועיים יעסיקו אתכם ב-12 וב-13 בחודש. יש אפשרות לעבור לתפקיד שונה או להשיג עבודה אחרת, אולם כדאי להמתין שבוע לפני מתן תשובה מחייבת. ביום ראשון תיתכן אכזבה מידי-דים. אל תסמכו על עז-רתם. ענייני כספים תופסים מקום חשוב. תוכלו עכשיו למכור ול-קבל כספים, אך אל תיקנו ואל תהיו מעו-

עניינים מיקצועיים יעסיקו אתכם ב-12 וב-13 בחודש. יש אפשרות לעבור לתפקיד שונה או להשיג עבודה אחרת, אולם כדאי להמתין שבוע לפני מתן תשובה מחייבת. ביום ראשון תיתכן אכזבה מידי-דים. אל תסמכו על עז-רתם. ענייני כספים תופסים מקום חשוב. תוכלו עכשיו למכור ול-קבל כספים, אך אל תיקנו ואל תהיו מעו-

עניינים מיקצועיים יעסיקו אתכם ב-12 וב-13 בחודש. יש אפשרות לעבור לתפקיד שונה או להשיג עבודה אחרת, אולם כדאי להמתין שבוע לפני מתן תשובה מחייבת. ביום ראשון תיתכן אכזבה מידי-דים. אל תסמכו על עז-רתם. ענייני כספים תופסים מקום חשוב. תוכלו עכשיו למכור ול-קבל כספים, אך אל תיקנו ואל תהיו מעו-

עניינים מיקצועיים יעסיקו אתכם ב-12 וב-13 בחודש. יש אפשרות לעבור לתפקיד שונה או להשיג עבודה אחרת, אולם כדאי להמתין שבוע לפני מתן תשובה מחייבת. ביום ראשון תיתכן אכזבה מידי-דים. אל תסמכו על עז-רתם. ענייני כספים תופסים מקום חשוב. תוכלו עכשיו למכור ול-קבל כספים, אך אל תיקנו ואל תהיו מעו-

דלי 20 בינואר - 18 בפברואר

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אריה 21 ביולי - 21 באוגוסט

שור 21 באפריל - 20 במאי

רבים בעיסוקים מחייבות, כי אלה יגרמו לכם להפסדים. ה-17 וה-18 קשים. השתדלו לנוח.

רבים בעיסוקים מחייבות, כי אלה יגרמו לכם להפסדים. ה-17 וה-18 קשים. השתדלו לנוח.

רבים בעיסוקים מחייבות, כי אלה יגרמו לכם להפסדים. ה-17 וה-18 קשים. השתדלו לנוח.

רבים בעיסוקים מחייבות, כי אלה יגרמו לכם להפסדים. ה-17 וה-18 קשים. השתדלו לנוח.

ב-12 וב-13 בחודש צפויה נסיעה או קשר חשוב עם ארץ אחרת. זה ירומם קצת את מצברהרוח הנמצא בידה. אינכם חשים חזקים ואתם תשת-פיים למחלות. כדאי שתש-גו יחולו על עצמכם ושימו לב לכל תופעה שאינה ריילה. ההוצאה הכספיות עדיין גבוהות מדי. אינכם שולטים בכך, ואתם מוציאים על דברים לא חיוניים שאינם גורמים הנאה מיוחדת. בת-חום הרומאנטי צפויה הצ-

ב-12 וב-13 בחודש צפויה נסיעה או קשר חשוב עם ארץ אחרת. זה ירומם קצת את מצברהרוח הנמצא בידה. אינכם חשים חזקים ואתם תשת-פיים למחלות. כדאי שתש-גו יחולו על עצמכם ושימו לב לכל תופעה שאינה ריילה. ההוצאה הכספיות עדיין גבוהות מדי. אינכם שולטים בכך, ואתם מוציאים על דברים לא חיוניים שאינם גורמים הנאה מיוחדת. בת-חום הרומאנטי צפויה הצ-

ב-12 וב-13 בחודש צפויה נסיעה או קשר חשוב עם ארץ אחרת. זה ירומם קצת את מצברהרוח הנמצא בידה. אינכם חשים חזקים ואתם תשת-פיים למחלות. כדאי שתש-גו יחולו על עצמכם ושימו לב לכל תופעה שאינה ריילה. ההוצאה הכספיות עדיין גבוהות מדי. אינכם שולטים בכך, ואתם מוציאים על דברים לא חיוניים שאינם גורמים הנאה מיוחדת. בת-חום הרומאנטי צפויה הצ-

ב-12 וב-13 בחודש צפויה נסיעה או קשר חשוב עם ארץ אחרת. זה ירומם קצת את מצברהרוח הנמצא בידה. אינכם חשים חזקים ואתם תשת-פיים למחלות. כדאי שתש-גו יחולו על עצמכם ושימו לב לכל תופעה שאינה ריילה. ההוצאה הכספיות עדיין גבוהות מדי. אינכם שולטים בכך, ואתם מוציאים על דברים לא חיוניים שאינם גורמים הנאה מיוחדת. בת-חום הרומאנטי צפויה הצ-

דגים 19 בפברואר - 20 במרס

קשת 23 בנובמבר - 22 בדצמבר

בתולה 22 באוגוסט - 22 בספטמבר

תאומים 21 במאי - 20 ביוני

לחה. לא תהיה בעייה להשגיח כל מי שתרצו. אתם שופעים קסם ומושכים מאוד את בני המין השני

לחה. לא תהיה בעייה להשגיח כל מי שתרצו. אתם שופעים קסם ומושכים מאוד את בני המין השני

לחה. לא תהיה בעייה להשגיח כל מי שתרצו. אתם שופעים קסם ומושכים מאוד את בני המין השני

לחה. לא תהיה בעייה להשגיח כל מי שתרצו. אתם שופעים קסם ומושכים מאוד את בני המין השני

(המשך מעמוד 31)

עת נדרש המיפעל (על פי העומר המר פיע בתיקי בית-הדין) לתת הנחות במיפעל לעובדי מסדה-הכנסה במישרד פקד-השומה גוש דן, שהיה אז רעואל בריוסף.

בריוסף אף הציע לברש להעביר את הנהלת החשבונות של המיפעל למקורב שלו.

ברש סירב והתלונן במישרד. במקי כיל פתח בחקירה כאמצעות המישרד מודיעין אזורי על בריוסף, והמימצאים הועברו למישרד. זו פתחה בחקירה משלה והתוצאה נגד בריוסף הוגש גליון-אישום על שוחד, סחיטה, איומים וסיכול הליכי-חקירה, ומישפטו מתנהל בימים אלה.

חוקרי מודיעין אזורי גילו בין היתר כי בריוסף קשור באופן הדוק במי שהתמנה או כנציג מסדה-הכנסה, יאיר רבינוביץ. מישרד רואי-השבון של רבינוביץ ניהל את הספרים של סוכנות-הביטוח והב מרחוב אבן גבירול בתל-אביב. מלכה בריסק, אשת בעל-הסוכנות, הייתה מזכירתו האישית של בריוסף. תיק מסדה-הכנסה של סוכנות-הביטוח התל-אביבית נוהל, משום-מה, אצל בריוסף בגוש דן.

אם ובת

מה יד אדרי שברש הגיש למישיטרה את התלונה נגד בריוסף, כשי זה עדיין כיהן בתפקיד, הוא הורה לבטל את השומה שהוצאה לפיקנוס, והטיל על עובדת מישרדו, בשם גלינה גולדינר, להכין שומה חדשה. זו הכינה שומה שלפיה על פיקנוס לשלם מס של שבעה מיליון שקל.

גולדינר היא רכזת תיקי-היהלומים בגוש דן. בתה היא עובדת בכירה במישרד מנהל-החשבונות בבית נור-סת-היהלומים, הפגול את מרבית תיקי היהלומים. הבת מופיעה לפני האם בתיקי מסדה-הכנסה, וכל זאת באישור בריוסף.

פיקנוס עידד על השומה בבית המישיפט, והמישיפט הול מתנהל השנה. כפי שקבע עורך-הדין וינרוס במיכ תבו, עד כה מהלך המישיפט אינו לטר בת מסדה-הכנסה. בין היתר התברר, מייד בתחילת הדין, כי השומה של שבעה מיליון שקל הושגתה על מיסמך הנהלת-החשבונות שזייף. למישיפט, המסכם את כמות חומרי-הגלם שנרכשו, כביכול, על ידי פיקנוס, צורר פו נתונים שלא היו ולא נבראו.

משהתברר למסדה-הכנסה כי התביעה נתונה בסכנה, הוציאו את התיק מגוש דן, והעבירו אותו ליחידה אר-צית המיוחדת לשומה, שהקים רבינוביץ. יחידה עובדים אספק אבר ראוק ורמי מנרולה, שהכינו שומה חדשה עבור בית-הדין. העולם הזה והארץ גילו כי השניים קיבלו היתר ודיג מנציג מסדה-הכנסה לנהל, להורות וללמד בכתיבת-ספר ליעצ-מסדה-הכנסה, בעודם ממשיכים לעבוד במסדה-הכנסה, ואחד מהם אף בודק את הבחינות של המועמדים לתפקיד הדין. יתרה מ זאת: השניים עובדים עבור הרצאת רון, שהחלה זוכה לפתע במיכריו מסדה-הכנסה להבנת תורכי מסדה-הכנסה במליוני שקלים.

אחרי שהוגש כתב-האישום נגד בריוסף, הוא הושעה מעבודתו על-ידי הציב הקודם, רב ניגור. מייד אחרי שרבינוביץ נכנס לתפקיד, הוא החזיר את בריוסף לעבודה לכמה שבועות, ואז פרש בריוסף תוך קבלת פיצויים מלאים, בניגוד לתקשיד המורה להמי תן לתוצאות המישיפט.

כל העובדות הללו, המופיעות בי כתב-האישום נגד בריוסף בבית המישיפט, מראות כי לרבינוביץ יש סיבה מסתורית להגן על בריוסף ולהילחם בכרש בכל מחיר, תוך ניצול מנגנון מסדה-הכנסה. אולם יש לו בעיה באפיריל הקרוב הוא מסיים את תפקידו, והוא יודע שאם לא יצליח עד אז לחסל את ברש, עשוי ברש, אחרי פרישתו, לפעול נגורו.

רויטל שרון חזרה מסיאול ומספרת לרון בר על חויותיה באולימפיאדה, על סיבות הכישלון הישראלי ועל השערוריות שהיו

הרוסי אמר לי - יופטוואיומאט!

אולי זאת קטנות-אמונה. "ההונגרות מקבלות תנאי-פנימיה עם תנאי-בריאות אופטימאליים. למישלחת הצטרפו אצלם אנשי-מיקצוע, ובני-הם רופאים ומעטים, שיקיפו כל פציעה. אצלנו היה רק רופא אחד לכל המישלחת."

בדבריה יש טענה של חוסר-השקעה. לאו דווקא בכסף, אלא יש כאן עוד מש' הו שרויטל מסוגלת להסביר רק במילה מיקצוענות. קשה לה לפרש צדק, כנראה, לשנות שינוי בסיסי את כל ההתייחסות להתעמלות סוד-לב. "אבל", אין היא שוכחת להוסיף. "יש עוד גורמים המונעים מאיתנו ניצחון."

עיניים כבויות

יא מתכוונת ליחס השונה שמ קבלים ספורטאים מישראל. אילו היה לי שם אחר על הגב, הייתי מקבלת עוד אי-אלה עשירות הנקודה. גם האם, המצטרפת לשיחה, מסכימה לדבר, רים, מתוך ההבחנה שלה בצופה בקהל. רויטל לא זכתה במרליחת, אבל היא זכתה בתואר "מיס פופולריות" של ספורטאיה-אולימפיאדה. כשעוד הייתה עגורה בסרטי-החוכיה, ניגש אליה מאמן רוסי בחיך ובירך אותה על החוכיה. הוא שיבח את יופייה ושאל אותה, אנב לחיצת-יד, אם היא מבולגריה. כש ענתה, "ישראל" עזב הרוסי את ידה פלט כארס "יופטוואיומאט" ועזב את המקום. שלום! אחוה!

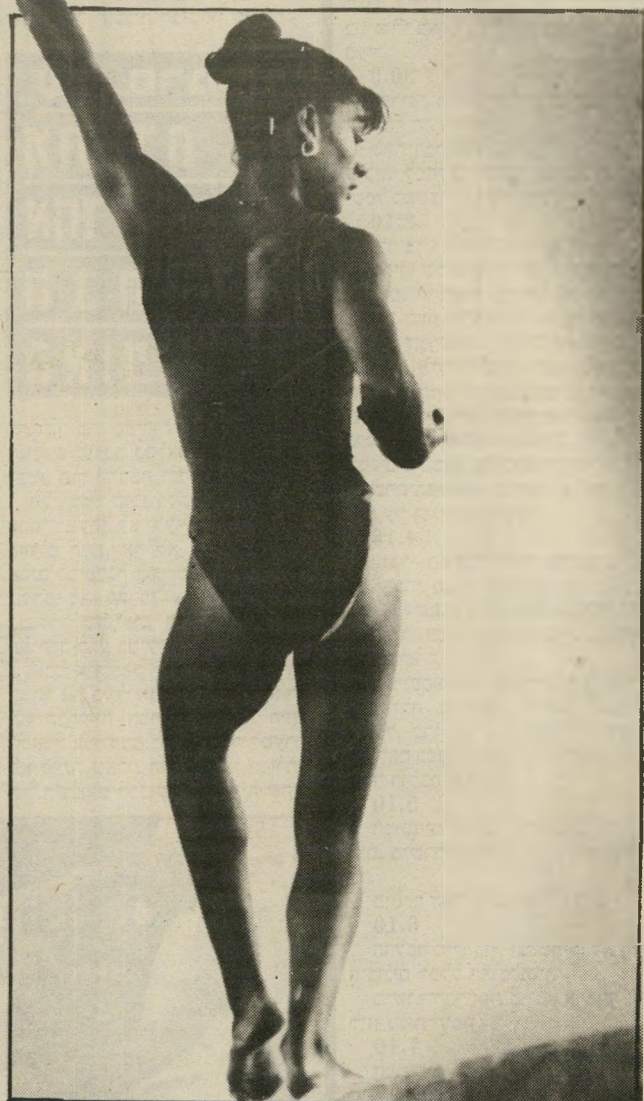
על המנצחות האמיתיות בתחרות: "ששונובה היא הגדולה מכלם, אבל כמו שאותנו מפלים לרעה, אותם מפי לים לטובה. מיספר עשירות שהמיד רחיאירופיות קיבלו עוררו את ועש של הקהל, שראה, רק דקה לפניכן, מת עמלת מארץ לא-אירופית, שעשתה את אותו התרגיל בדיוק, אבל קיבלה הרבה פחות."

בראיון הקודם הצהירה רויטל שאי-נה מקנאה במתעמלות הרוסיות, על אף החוכיה שלהן. היום היא מסכימה עם עצמה ביתר-שאת: "הן מעולות, אבל טכניות וחברות-דגש. לנאייה-קשתן המפורסמת הרביץ המאמן שלה בכל יום. הוא הפך לה את התעמלות לשיני-אה. ראיתי אותן באולימפיאדה קודת לפני המאמנים ושורות על דיסטאנס כמו מאלוהים. עושות תרגיל עם מבט כביר בעיניים."

את מה שנתר מהאולימפיאדה בילתה רויטל בנוש מוחלם מאימונים, החופש הראשון שלה כשנתיים האחד רונות. עם עמוס מנסדורף היא הלכה לטניס, וגילתה עניין במישיחק שהיה וד לה לחלוטין. ועם חברותיה למישלחת והוריה יצאה לתור את. הארץ האחדת, כדבריה.

בערבים היו הולכות לדיסקוסקים, ובימים עברו בשוקים החולים של העיר. עכשיו היא חוזרת לבית-הספר, להש לים את מה שהפסידה בגלל סיאול. איננה יודעת אם להמשיך בתחרויות או להפסיק בטרם-עת, בגלל הלידת רים. היא עדיין כמשיאומתן עם יוניים על כך. השבוע ביקרה שם כדי לתת את הסיכום שלה לשבועיים האחרונים.

ברעיבר היא מרצה מעצמה על שהצליחה לעבור את הלחץ הנורא של השנתיים האחרונות ואולי גם, אם מנת-חיים את רבייה, מצטערת על-כך שלא הגיעה להישגים טובים יותר בגלל המימסד בארץ. מיקצוענות - המימסד עוד לא מכיר את המילה.

רויטל בפעולה איפה המיקצוענות. איפה

ובכל זאת, למרות המקום המכובד שלה, למרות השיפור היחסי מהאולימפיאדה הקודמת (והיא היתה כל-כך גרועה), עדיין ישראל תקועה כאחד המקומות הראשונים מהסוף. איפה שהוא בין נסיכות ערבית למדינה לא נודעת באפריקה. מרוע?

רויטל, כחלק מהמישלחת, אינה רר צה להשמיץ ביקורת במלוא מובן המיר לה. אך אחרי שחורה היא מוכנה לספר על מלווים שלא בדיוק ליוו, אלא תפסו טרמפ על המישלחת כטיול נחמד לחו"ל. את הסיבות לכייון המתמשך של ארצנו הקדושה היא תולה במילה אחת: מיקצוענות.

חלום-חיי בגלל אותה הסיבה. "לאחים טורטן אמרו בארץ שהם יהיו חייבים לוותר על שיוט אחד, בגלל יוסי-הפיפורים. הם הסכימו, ולא עמדו בדבריהם. איזה צורה יש למדינה כזאת? אני באה מסיאול, וראיתי שם, להפתעתי, שהעיתונאים הורים מתמצצ אים בידיעת ארץ-ישראל. בכפר הארץ לימפי ידעו כולם שלישראלים יש יום קרוש, שבו אסור להם להתחרות. עשינו צחוק מעצמנו!"

על הכישלון של אייל שטיגמן כי שחיהו. הוא היה מאוד מאוכזב. יש כאלה ימים, שבהם אתה לא ממצה את עצמך. אני נתתי את הכל, והיגעתי למכסימום.

"לאלי היה יום רע. אני חושבת שאישהו גם עשו ממנו שעיר-לעזא זל. ככל אולימפיאדה זה ככה. העיתור נאים עלו עליו." גם כללית יש לרויטל טענות כלפי כמה משליחי היומונים לסיאול, טענות על ציטוטים לא-מדויקים או פרשנר יות עוקצניות.

רויטל שרון, אלופת הארץ בהתי עמלות, חזרה מהאולימפיאדה בסיאול. בראיון שהעניקה להעולם הזה לפני צאתה קיוותה להשיג בתחרויות ממוצע של 9.4 נקודות-דירוג. עכשיו היא כאן, בבית שלה, מעל הסופר הישן של קריית-ביאליק, עושה סיכומים של שנות-האימונים. בכניסה לבניין עוד תלוי שלט-הברכה של דיני רי הבית.

בהופעה מכובדת בהחלט הציגה יכר לת טובה, וקבעה שיא למתעמלות ישראליות באולימפיאדה: 9.45. עדיין לא ה-10 של שושנובה, אבל בשביל רויטל זה אמר הרבה מאוד.

"אתה נכנס לאולם ענקי עם 15 אלף מושבים, בתפוסה מלאה, ופשוט חוטף הלם. זאת לא תחרות ראשונה בשבילי, אבל כאן באמת התרגשתי!" לבירת קוריאה הדרומית הגיעה רויי טל שבוע לפני התחרויות, ומייד נכנסה למישיטראימונים רצחני. רויטל, בת קריות-המיפרץ, היוותה אטרקציה לתושבי הפרבר הצפוני של חיפה, וכך תה בתמיכה רבה, שכללה, בין השאר, מימון כרטיסי-טיסה לסיאול להוריה.

"עד התחרות השתדלתי שלא לר-אות יותר מדי את ההורים. רציית במיגרת וידעתי שאיתם, בקשר הדוק, זה לא יתאפשר." אימונים כיום ודיאטה קפדנית. מאז מינכן, מקפידים מאוד על סידורי-הביטוחן למישלחות הישראליות, ואלה מאוד הכבירו על חופשה-הנועה שלה. כמעט ולא יצא לה להכיר ספורטאים זרים, אולם החרשות עברו, כך נראה, במהירות הבזק בכפר האולימפי הענקי.

"על הפסילה של בן ג'ונסון שמענו מיד. היתה איוושהי אחרות-דעים בין כל הספורטאים בכפר, אולי הדגמה אמיתית לסיסמות השלום והאחרות של האולימפיאדה. לכולם היה חבל על האיש המהיר בתבל, אבל כולם הסכימו שצריך לפסול אותו. ההגינות מחייבת!"

כמו כולם, גם היא מלאת הערכה לפעלם של הקוריאנים. "לכל מקום שתלך הם יעזרו לך. ממש עם מחונך ושונה מכל מה שראיתי עד היום (רויטל השתתפה כבר כ-30 מישלחות לחו"ל). היינו חייבים לשאת את התג של הספורטאים, ואוטומטית הוא העי-ניק לנו יחס עורף בחנויות ובשוקים. ובמשך שבועיים וחצי התעסקה רק בהם. כל מי שלא היו לו עיניים אלכסוניות זכה ביחס של אלוהים."

בין בחרין לאפריקה

ל המישלחת הישראלית אפי-שר לשמוע ממנה משהו לגבי אר-תם רגעים קשים. האחים טורטן הוחזרו הביתה בגלל השיט כיוסי-הכפירים. רויטל בעד העיר נש, ולא דווקא בגלל הסיבה הרתית: התחרות-הסיף נקבעה ליום-הכיפורים. ניסו לשנות את זמנה, ולא הצליחו. סייפת ישראלית בשם לידיה תתואל, מצטיינת, לא נסעה בגלל זה. גם מת-אגרף בשם יהודה כרתיים יותר על

תהי' בריאה, שושנה להי'

הקורות המתקלפים של הח' נזירות בשוקי-הכרמל היו מכוסים כמורעות צהובות ומהוות של תנועת כך, ובהן תמונותיו של מאיר כהנא. בכנייהו נתלו מודעות חרשות יותר, שהכריזו על סיוור-בחירות שערך בשוק הר"ר בנימין בגין. המערך שלח ביום החמישי לשוק הכרמל, הנחשב כאחד ממערי מופלגים, את שרת-הבריאות שושנה ארבל-אל מוליגו ואת בנימין (פואר) בריאה-עזר.

פואר הגיע ראשון בשעה היעורה. הוא עמד לבדו בפתח הכניסה לשוק והמתין לשושנה. שושנה באה רקות ספורות אחריה, מלווה בנולו, בנהג ובעוזר אישי המוש בפניקס ובעט. זמן קצר אחריהם הגיעה התיגבורת כדמותם של כמה מצערי מופלגים העבודה, מצוידים במדבקות ובכר' פרס, ובהם תמונותיו של שימרון פריס, ובפרייהסבר לבוחר הפוטנציאלי. אחד מהם הביא מצלמת פולוארואי, שבה הנציח בתמונות-זכוכ את הבוחרים עם הנבחרים, מתוך תיקויה שתמונות אלו ייתלו ברוכנים וישמשו מיני מודעות למפלגה.

פואר לקח את הרברים כקלילות ובחיוך. הוא פרץ לתוך השוק, כשירו הימנית מושטת קדימה, ולכן ידוים של כל הנוכחים והשבים ושל כעלי-הרוכנים, כשהוא פונה אליהם ואומר: "הג שמח! הג שמח!" ארבל-אלמוזליגו התייחסה לסיוור ביתר רצינות. היא גם גרפה יותר סימ' פטיה בשוק בכוח (ואולי בחובת) הפר ליו, המביא את תמונותיה מדיייום ל-עיתונות ולמירקה.

ארבל לא יכלה להסתפק בלחיצת יד בלבד, ולא הצליחה לחלוף בסערה על פני השוק. מצבה של מערכת-הבריאות ומצב מגיפת הפוליו היוו את הנושא העיקרי בסיוור זה, כמו בסיוור

בחירות אחרים שעורכת השרה בימי בחירות סוערים אלה ברחבי-המדינה. כל מי שזיהה אותה בשוקי-הכרמל (וכאלה היו רבים) הרגיש החף פנימי לגשת אליה למנות לפנייה את כל תח' לואי, שתלואי אשתו, דורתו, והסתכא של שכנתו. היא הקשיבה לכולם בסבלנות רבה, ענתה, הוכיחה, כשהחריה עומר עזרה הנאמן, וביקש מהחירות את כל התלונות בפניקס קטן. במקרים רבים זכתה ארבל-אל מוליגו בהערכה ובהתייחסות חיובית למרות השתייכותה למסורת חובית מעריכה אשתו בתור בן-אדם, היא בסרר גמור, "אמרה אחת הקונות בשוק. לשא-לה אם היא מצביעה בעד המערך, ענתה במהירות: "לא, אני לא מצביעה בשב-לם, אני ליכונקית שרופה". רבים מבאיה-השוק גם זיכו אותה בק' ריאות: "תהי' בריאה: תהי' בריאה!" או

מיצעד האינולת
(המשך מעמוד 6)
נאלצים להיעזר כמומחים וריס? ועוד: למרות הודעות-הרגיעה מת-חיל מיבצע חיסון של אסירים, סוהרים ושוטרים.

מחלוקת בין צה"ל למישרד-הבריאות: המישרד מחסן רק את תושבי נפות חדרה ורמלה עד גיל 40. צה"ל מחסן את כל חייליו, בכל איזורי הארץ, ככל הגיליים.

29.9
שוב מחלוקת: מומחי מישרד-הבריאות החליטו כי אין צורך לחסן את כלל האוכלוסיה. בו זמון, בכינוס של 45 רופאים מחוזיים של קופות-החולים השונות, הומלץ על חיסון מייד של כלל האוכלוסיה עד גיל 40.

30.9
הפרופסור לס: יש סימנים המבשרים את סוף ההתפרצות. שרת-הבריאות בביקור אצל חולי-פוליו: למחלקה יצורף פסיכולוג, שי יטפל במשבר הנפשי המתלווה למחלה.

2.10
ילד בן 13 מכרכור לקה בפוליו. מחירו של בקבוק-חיסון מגיע ל-100 שקלים. חוששים במיוחד מי שנולדו בשנות ה-50, ולא קיבלו את החיסון. מישרד-הבריאות מבולבל לחלוטין. לאחרים מילודי שנות ה-50 נאמר כי יוכלו להתחסן בתנות-לבריאות-המי-שפחה. אחתים נתקלים בעובדים נרגזים, מותשים ממאות הפניות, המגיבים בכעס על בקשות-החיסון. שרת-הבריאות קוראת לציבור לשי-מור על היגינה אישית.

4.10
עובדי מנדוד-ראדום מתחסנים. כך גם עובדי הסגל השיקומי בבית-לנווין שטין. לשם הועברה אחת החולות. ה"ר חקקין: ההתפרצות נמצאת בדעיכה. הפרופסור לס: ההתפרצות נרגעה. בלילה מגיעים שלושה מומחים מחו"ל, כדי לסייע למישרד-הבריאות להילחם במחלה, שעליפי הודעות המי-שרד הולכת ונבלמת.

5.10
המומחים הזרים מתייעצים ומייע-צים. מישרד-הבריאות שומר על שתי-קה. מיספר החולים מגיע ל-15.

6.10
הדלפה מישיבות המומחים: לא יהיו חיסונים לכלל האוכלוסיה. מישרד-הבריאות מייבא ארבעה מי-ליון מנות-חיסון.

7.10
המומחים הזרים מתראיינים בטל-וויזיה. להפתעת הרבה של מישרד-הבריאות, הם מכנים את המחלה כ"מגיפה". מישרד-הבריאות מודיע: כל האוכ-לוסיה בארץ, עד גיל 40 — 3.3 מיליון נפש — עקב חיסון נגד פוליו. שרת-הבריאות: לא היו לי שיקולים פוליטיים.

8.10
מתגלים נגיפי-פוליו במי הביוב של עכו, רחובות, נס'ציונה. מרתגלים נגיפי-פוליו במי-הביוב של נהריה, חיפה, הקריות, טכריה, פתח-תיקווה. הפרופסור אלברט סייבין, בריוון לקול-ישראל מביתו שנקלפירניה: ההחלטה לחסן את כל האוכלוסיה בארץ אינה נראית לי הגיונית. יש משווע לקוי במדיניות-החיסון, וזה מה שגרם למצב הנוכחי.

9.10
אנדרלמוסיה מוחלטת במיבצע-החיסונים הארצי. שרת-הבריאות: למה להתפרט? אני הבאתי את הפוליו לארץ? **10.10**
מתגלה חולה נוספת.

בלי הרדמה
(המשך מעמוד 7)
ביותר שהחיסון לא יהיה יעיל בכלל?
האם לא ידוע למישרד-הבריאות שהתקופה המתאימה ביותר לחיסוני-סייבין, היא החורף ותחילת האביב? מה בעד מישרד-הבריאות, ומדוע לא הרי תה לו סבלנות להכות עד לתקופה מת-אימה?

ידוע לכל שכלל החורף מתקרב, ומתחילה תקופת-הגשמים, פוחתת סכי-נת הפוליו. מדינת-ישראל עומדת לפני תקופת החורף והגשמים, כך שהתפר-צות של פוליו היתה באופן טיבעי יר-דרת ומסתיימת בעצמה. האם זה לא ידוע למישרד-הבריאות?

שאלתי השישית: מבוססים החלטות לחיסון כל האוכלוסיה עד גיל 40 על ההשערה שמעל גיל 40 היו כולם בתקופות של חיריה, כנראה, שהוא מסוגל להגיש מידע, בשם המישרד, נגד ראש עיריית רעננה, על התרשלות בטיפולו באגני-הניקיו של מיהשפכים בעיר.

30.9
האם לקחו בדיקות מגילאים שונים, ועל זה ביססו את ההחלטה?
מבחינה מדעית-אפידמיולוגית, כל המומחים בעולם טוענים שאין להחלי-טה לחסן את כל האוכלוסיה עד גיל 40 שום בסיס — לא מדעי, לא הגיוני ולא אפידמיולוגי.

מגיפות-הפוליו בעולם היו גם מאוחר יותר, עוד בשנות ה-60, וחלק גדול של האוכלוסיה הגיע ממקומות אלה לאחר מגיפות — כך שרבים בא-רץ, למרות שהם בגיל 30 ומטה, עברו מגיפות-פוליו בחו"ל. מה דינש? האם גם אותם צריכים לחסן?

הפרופ' רפי קרסו מבית-החולים הנל יפה בחדרה והפרופ' רן מיכאלי טענו ל-90-95 אחוזים מהאוכלוסיה יש רמת-נוגדנים טובה. או על מה מבזר ססת טענה זו?

שאלתי השביעית: בולנו נדי המנו לשמוע שבביוב חדרה, ואחר-כך בנס'ציונה, בקריות של חיפה, ובחיפה עצמה, מצ-י א גנר'פוליו. השוה לדעת מתי נוצר את הנגיף — האם רק לפני חודש? האם נעשו בדי-קות קדימות?

האם בביוב לא נמצאים נגיפי-פוליו תמיד, גם כאשר אין התפרצות של מחלת-פוליו? האם בכלל נעשות בדי-קות מיקרוביולוגיות באופן שיטתי במים ובביוב בארץ, או שזה נעשה באקראי?
טענתי תמיד שבארץ לא קיים למע-דה שרות אפידמיולוגי מאורגן ומוכן להתפרצויות של מגיפות שונות. עולה בלבי ספק — יותר מספק — אם לפני שנה או לפני שנתיים נעשו בדי-קות שיטתיות בביוב חדרה ובמקומות אחרים. אילו עשו בדיקות שיטתיות, סבורני שהיו מוצאים נגיפי-פוליו בביוב גם לפני שנה ושנתיים. הימצאות נגיפי-פוליו בביוב עדיין אינה אומרת שישנה סכנה למגיפה, ומה שחשוב יותר — אין היא מצביעה על הצורך לחסן את כל האוכלוסיה.

שאלתי השמינית: מקורות של מישרד-הבריאות טענו שי-התפרצות פוליו בארץ נובעת מכך שהנגיף שפגע בחולים הוא נגיף מוטציה, ושאינו בד-יוק שווה לשלושת הסוגים של הנגיפים הקלאסיים. על מה מבוססת טענה זו?

אם היא נכונה, מתבקשת שאלה נוס-פת. בארץ ישנם מחסנים מלאים בחיסון נגד שלושת הסוגים הקלאסיים של נגיפי-הפוליו. אם התפרצות נובעת מנ-גיף-מוטציוני, מה הטעם בכלל בחיסון

המיועד לשלושת הסוגים הקלאסיים של פוליו, ושאינו מתאים לנגיף שהש-תנה (שעבר מוטציה)?
שאלתי התשיעית: אם בכל זאת לא השתנה הנגיף, וההת-פרצות נשורה לשלושת הסוג-ים של נגיף-פוליו קלאסי — ישנם שטוענים, והטענה די מבוססת, שהחיסון שניתן עד כה בארץ אינו די טוב. כך טוען אבי החיסון, הפרופ' אלברט סייבין. מה הטעם בחיסון האוכ-לוסיה בחיסון שאינו טוב?

שאלתי העשירית — איזה צעדים אפידמיולוגיים ננקטו בארץ, אחרי שגילו חולי-פוליו בחדרה? ואם נקטו, מתי נקטו אותם?

האם נבדקו כל מי שהיו במגע עם חולי-פוליו — במישפחות, בין החב-רים, בבתי-ספר?

עד כמה שידוע לי, לא ננקטו צעדים אפידמיולוגיים אלה — א"כ ש פעמי-לותר-ינגד התפרצות כל מחלה, ובמיוחד של מחלות-מעיים. (פוליו גם היא מחלת-מעיים).

נשיקות וקונדומים

ניתן לסכם:
ההחלטה, שנתקבלה ע"י מישרד-הבריאות, לחסן את כל אוכלוסית יש-ראל עד גיל 40 נגד פוליו אינה מבזר ססת ריזה על לימוד נתונים ושטח ועל קריאה נכונה של הנתונים שהתקבלו.

החיסון הזה יעלה מיליוני שקלים למשלמי-המיסים בארץ, ויחכן ללא כל תועלת, מפני שלא ניתן בעיתוי-הנכון, לאוכלוסיה הנכונה ובאמצעות התרכיב הנכון.

שרת-הפוליו של 1988 כמד-י נתיישרה אלת שלם ממונים על מערכת-הבריאות בארץ אין כלים מספיקים להגן על בריאותיהם, ולכן כל החלטות נבונות לגבי מצבים שונים בשטח האפידמיולוגי כמו בכל השט-חים האחרים.

ההנהגה הנוכחית של מערכת-הבריאות אינה מסוגלת לקבל החלטות שונות הקשורות במערכת-הבריאות, גורמת לבלהה בציבור ומסככת את חיי הוסיורים של תושבי ישראל על-ידי מי-דע שאינו נכון, הכרות לאי-מבוססות על עובדות — החלטות מטופשות.

כסופו של דבר, אוכלוסיית-ישר-אל אינה מוגנת מפני הסכנה של מגי-פות רציניות, מפני שניתן לאמר שכלל לא קיימת מערכת אפידמיולוגית רצי-נית בארץ, מערכת הקוראת נכונה ובו-דקת יוסיורים את המצב האפידמיולוגי בארץ ובסביבה, מתכננת מראש מהל-כיה לא בצורה פרטיונית פתאומית, כפי שהתקבלו החלטות לגבי חיסון נגד פוליו. אלפי תושבים החולים מדי שנה ברוינגריה ("שילשולים" כפי שהיא נקראת באוכלוסיה), צהבת וזיהומים אחרים של המעיים מצביעים על מצב קריטי ביותר במערכת-הביוב ואסי-פקת-המים בארץ, אך לא לעובשים שום צעדים ממשיים לתיקון המצב.

כמו בסרט רצות מול עיני תמונות של שרת-הבריאות שושנה ארבל-אל מוליגו, המתנסקת על חברי-כנסת, כאשר קיבלה על עצמה את תפקיד שרת-הבריאות, המתחבטת והמתנסקת עם צוות-רופאים כאשר משתלח-הכבד הלכו למות, להסבירה לכתובות-תל-ברוך כיצד השתמש שפגע בחולים, ובי-הוא נגיף מוטציה, ושאינו בד-יוק שווה לשלושת הסוגים של הנגיפים הקלאסיים. על מה מבוססת טענה זו?

אם היא נכונה, מתבקשת שאלה נוס-פת. בארץ ישנם מחסנים מלאים בחיסון נגד שלושת הסוגים הקלאסיים של נגיפי-הפוליו. אם התפרצות נובעת מנ-גיף-מוטציוני, מה הטעם בכלל בחיסון

מערכת-הבריאות? אנו, תושבי מדינת-ישראל, כבר משלמים זמן רב מחיר כבד. ברור לי מעל לכל ספק: נגד שיפשות אין חיסונים!

ארבל-אלמוזליגו ופואר בשוק הכרמל. ראשהעיר רוצה לחסן אותנו!

רדה ביותר היתה בעיית ההיגינה בשוק עצמו. "תראי" שהשוק לא היה מסרוח, אמרו לשרת הבריאות שוב ושוב. "ראשהעיר רוצה לחסל אותנו ורוצה להרוס אותנו!" במשך שנה וחצי של סיוור הספיקו במשך שושנה ארבל-אלמוזליגו וחבר-הכנסת בנימין בן-אליעזר לחלוף על פני השוק, לחוץ עשרות רגים, לש' מנוע תלונות רבות ולזכות גם בחרות חיובים וטיפוחים על השכם, למרות שלעיתים נדמה היה שתומכי המערך כמעט לוחשים עובדה זו באזניהם של שני הנבחרים. ארבל-אלמוזליגו, ברצונה העז לה-יות נחמדה, אף הספיקה "לעשות שוק" קטן ורכשה כמה פירות וירקות ברך. מן השוק מיהרה לסיוור-בחירות נוסף, ואחריו לישיבה חשובה במישרד-הבריאות בעניין הפוליו, המאפיל אף על המאבק בין שתי המפלגות הגדולות.

הפעם צריך לדבר עם הפלשתינאים!

רק אם נדבר - יהיה שלום.
רק אם נדבר עם הפלשתינאים - יהיה שלום.
רק אם נדבר עם הפלשתינאים, לדבות אש"ף, בתנאי שיכיר בישראל ויימנע מטרור - יהיה שלום.
זו תמציתה של נוסחת שם-טוב-יריב. זו מדיניות מפ"ם בחמש-עשרה השנים האחרונות.
מפ"ם קוראת: ניתן לפלשתינאים לעשות פוליטיקה במקום אינתיפאדה!
קול למפ"ם הוא קול חזק לשלום.

מפ"ם חזקה יותר בכנסת תמונע הקמת ממשלת שיתוק לאומי נוספת.
מפ"ם בממשלה הבאה - כוח חזק לשלום.
עדיין לא מאוחר. צריך לשנות כיוון.
עכשיו הזמן לעשות שלום!

חיים אורון (ג'ומס), 48, מועמד
מספר שניים ברשימת מפ"ם לכנסת.
מראשי "שלום עכשיו",
חבר קיבוץ להב שבנגב.

הפעם חזק

כי הפעם צריך קול חזק לשלום

מונולוג של משה סיני

זה תלוי הרבה בשחקן: יש כאלה שיש להם נטיה להשמנה, ואז זה קורה בגיל צעיר יותר. לכן ביקשתי משקה דיאטטי. אני לי נטיה להשמין, אני לא מודאג. העתיד, כרגע, אינו מטריד אותי. רק לפעמים אני חושב על זה, מה יהיה. אולי אלך לכיוון של אימון. אני מת-עניין מאוד בכיוון של פירסום, יש לי עסק לכביטוח. אני יודע שלכדורגלנים יש תרמית כאילו הם לא משכילים. אני לא חושב שצריך ללכת על דיעה כזאת. יש שהי

חות, עצבים. בטח שאנחנו, השחקנים, דיברנו בינינו, אבל פרט לשיחות לא יכולנו לעשות כלום. כל אחד דאג לבי עיות שלו, לכל אחד היה החוזה שלו, כל אחד — לעצמו. **● נישואין: „התחתנתי בגיל 19“** **אני נשוי.** כמה שנים? תשע וחצי שנים! התחתנתי בגיל 19. ככה קרו אז הדברים.

לשחק בגיל 10. עד אז שיחקתי בבית ספר, בשכונה, רגיל. ידעתי, מגיל צעיר, שיש לי כישרון רים להיות ספורטאי. היינו משחקים טניס, רכיבה על סוסים. זה נתן לי קצת כוח. בשכונה, כשיש תחרויות, אם מישוהו טוב כמישחקי ספורט — באופן טיבעי יש כלפיו אהרה. בגיל 14 וחצי, כשהכל התחיל להתבהר, וראיתי שאני קשור בזה חזק ושהעתיד שלי בכיוון הספורט — ידעתי שאני צריך לתת יותר, להשיג קיע.

ולדתי ביסר לפני 27 שנים וחצי. אנחנו שישה אחים. אני — הקטן. אבא שלי היה מוסכניק. היום הוא כבר פנסיונר. ואמא — כן, עקרת בית. ההורים שלי ממוצא מצרי. הייתי כמו רוב הילדים, פופולרי? יעני, זוכר את עצמי תמיד במרכז העניינים, לא יוצא דופן, תמיד עם כולם. הייתי תלמיד די ממוצע. נגיד שאת העיקר שאדם צריך ללמוד, ידעתי לצבור. הבית לא היה עני — בית רגיל. לפני הכדורגל רציתי להיות כל

„אילו היציע לי הליכוד

מיקום, זה היה מחמיא לי!“

קנים יותר חכמים, ויש פחות. באופן אישי, הגעתי לשיא השיאים, כל התארים האפשריים. אני קפטן הפור על תל-אביב. קפטן לא מוכרח להיות דווקא כוכב הקבוצה, אלא שחקן שהוא חביב על השחקנים, שיכול לתווך בינם לבין המאמנים, המנהלים. מצלצלים אלי הכיתה שאעזור, ואני מנסה. גם כמיגרש אני צריך להרגיע שחי קנים, לעזור. קפטן נבחרתי ישראל? שמעתי שאני מועמד לתפקיד, לא יותר מזה. זה מהי ניהל, זה הטופ. להיות קפטן נביח רת ישראל! קאריירה בחו"ל? לא חולם על זה. שיחקתי חמישה חודשים בבלגיה. זה לא היה לי קל, לקחת את המישפחה, הילדים. בינתיים, טוב לי. אני שמח להיות כדורגלן. הבן שלי לא יודע מה יהיה. יש לו כל האפשרויות שבעולם. בינתיים הוא

יש לי בן בגיל 9 וחצי, ובת בגיל 7 וחצי. היום אני מסתכל בחיים אחרת. חיים רק פעם אחת. בריוק השבוע אמרתי לחבר טוב שלי: „תראה, בעוד 10-15 שנים נגיע לגיל סכסכר עברנו יותר מחצי החיים, ועוד לא עשינו שום דבר חשוב...“ גם אשתי רואה את הדברים אחרת היום. אז... קרו דברים. אשתי לומדת בקורס מחשבים. אני נותן לה לעשות מה שהיא רוצה, עד גבול, ומסתרר לא רע. אבל היום אני מסתכל בדברים אחרת, לא חושב שכי ראי למה. **● ביסגת הקארירה: „שער — זה התפרקות!“** **אני בן 27 וחצי.** שיא של קאריירה בכדורגל זה כדורגל כל בגיל 32.

אבל אני לא מגזים: אם אני מרגיש שאני צריך לעשות משהו — אני עושה גם ביום המישחק. היחסים בין שחקני הקבוצה? אצלנו, בהפועל תל-אביב, יש שלושה ראבעה שחקנים שהם חברים שלי. זה לא אומר שאם יש שיתוף פעולה בין שחקן זה לבין שחקן אחר — אז יש ביניהם חב רות מרוץ למיגרש. אני לא מדבר עם החברים שלי על כדורגל מחוץ למישחק. על מה מדבר רים? כן, על נשים, בין היתר. היכרתי הרבה בחורות בחיי, אבל לא זוכר שנחשבת לרדוף זואן. ברור שיש הערצה, אהרה, כלפי כוכבי כדורגל. זה גם מצד בחורות. מסתדרים. האם יש בינינו קליקות, אינטריגות? ברור שבקבוצה של 20 אנשים קורים דברים כאלה, ברור שיש מאמן טוב או מנהל טוב יכולים ליצור תלכיד. נכון, בהפועל תל-אביב, אחרי משי בר החובות, גרלו המתחים. זה יצר מתחי

אורחיים של כוכבי כדורגל? לא כולנו חיים כאותה הצורה. לכל אחד יש אורחיים משלו, סדרחיים משלו. זה לא דומה.

מיני דברים, לא משהו שאני זוכר. אני שמח על כך שאני כדורגלן. אפי אחר מהמישפחה שלי לא מתעסק בספורט. אפשר להגיד שאני גאוותיה פורט.

סיני מנופף בגביע יועצי פרס ביקשו אותו.

לראשונה בחיי

— שושנה בראש דוחפת לעבר האולם, נתן ובאייער מאחוריה, מסוככים עלי. מבעד לסכך נופשו שלושם צחי הנגבי, ראש-לישכת ראש-הממשלה (בטח אוחד של מכבי), יוסי רינר (ממניות רינר-פישמן), פינחס גולדשטיין ואחרים. באיער טען שאין טעם לשבת בין ארבל לבין אלמוזלינו, ושכדאי לשבת בין עמך. עוד לפני השריקה, לומדים כל מה שצריך ללמוד על השופט: „בן-זונה השופט, איזה כלב! ... צ'יטה, צ'יטה... אין מה לעשות, השופט איתם!“ הרמקול הכריז, למי שמקשיב, על סכומים כספיים שבהם זכו כמה שחקנים מידי איזה גוף. „קמצנות!“ צוחקים החברה מסביבי למישמע הסכומים הקטנים, ומפנחים, ומפנחים. אחרי השריקה התחיל שלב העייצ-גיברס: „אל תיתן לו! תן לו, תן לו!... מה הוא עושה! איזה טומטום, מה הוא עושה!... יופי חמוד, ככה צריך... איזה הצגה (שחקן מצוע מצוע התפתל על הדשא)! לא עשו לו כלום, אני ראיתי! זה פצוע, זה!... יאללה, יאללה, אוף, גמר את הכדור (בתרגום חופשי — הרס את המיתקפה לעבר השער)...“ בשלב זה התחילו האנרופים מסביב, מכות, השתלהבות כללית. „מגיעים הנה, הסביר עורך דין באיער, כל מיני גברים מתוסכלים, בעלי תס ביכניחיות, מתחים, מחדים מנשים...“ בערב התאספו כל המומחים הגדולים והסבירו לי שזה היה מישחק זוגות: שמרו היטב על משה סיני, על אלי כהן (הפועל תל-אביב), וכך הסתובבו להם במיגרש צמדים צמדים — הכוכב ושומר ראשו. לכן, המשיכו להסביב, נאלצו הבלמים לפתח מיתקפות. זה הסתיים בתיקו 1:1. חוץ מזה עיקל באיער 33 אלף מתוך 230 אלף שקלים.

ביום השבת בצהריים שמתים מעמיי, ככל עם ישראל, לאינסדיון „בלומפילד“, להשתתף בהפנינג בהא-הידיעה — אירוע שעד הסיפור על כוכב הכדורגל משה סיני לא הסעיר אותי במיוחד. מכיוון שזאת הייתה טבילת-אש שלי במישחקי כדורגל בכלל, ובדדבי בפרט, ליווה אותי עורך-הידן בן-ציון באיער, הפרקליט החביב על כוכבי הכדורגל, המייצג גם את משה סיני. למראה באיער, צעקו העוברים ושבים: „מעק ליס! מעקלים!“ הסתבר לי שבאייער מייצג כמה מכוכבי הכדורגל של הפועל תל-אביב, שהסתכבה בחובות ועברה על החוק, כששילמה לכמה משחקיה יותר מאשר הסכום המותר לעונה (הסכום המותר הוא 32 אלף דולר. מותר לחרוג מזה רק עבור שני שחקנים בלבד, ויש להפקיד את חווייהם במישרדי האגודה לכדורגל). אחת הדרכים החביבות על באיער היא, באין ברירה, לעקל את פידיון הכרטיסים של הפועל תל-אביב לטובת מרשיו, שחקני הקבוצה בהווה, או מי שעברו ממנה לקבוצות אחרות בעונה הנוכחית. בפתע עברו ליד דלת חלודה, חורקת, שלנידה הצטופפו המונים וצווחו דרך חור קטן: „תקרא ליוסי... תגיד לו שחיים פה וגם לילך...“ — עם ישראל מנסה להשיג כרטיסי-חינם. היתה זאת הדלת המובילה לחדרי הקבוצות. טרם הספקתי להתאקלם, וכבר נפלה עלי השושנה (ארבל-אלמוזלינו) עם בעלה החייכן, נתן אלמוז לינו. „את יושבת איתי“, היא הודיעה לי והפנינה מומחיות, „לא תמיד כליך צמון מה.“ שושנה-איתן נתן חיכו יפה בתור, אבל כשהצי מפות התחילה לאיים עלינו, הסתדרנו בטור עורפי

לפני מישחק אני יכול לשבת עם חברים בבית-קפה, בשישי אחרי-הצהר יים (מישחקי-הליגה מתקיימים בימי שבת). בררדיכלל אני מקפיד שלא להסי תולל בלילה לפני המישחק. אני לא מכריח את עצמי לישון, אבל. ביום המישחק אני מקפיד שלא לאכול כל ארבע שעות לפני המישחק. ככה קל יותר לשחק, העיכול טוב יותר.

לפני מישפחה, כל המישפחה. אני לא מרגיש שמישהו במישפחה מקנא בי, אלא מר-גיש הערכה, הערצה, מנסים לעזור. **● כדורגל: „מדברים על נשים...“** **אני מוגיל צעיר מאוד,** מכיתה א' במיסגרת רישמית יותר, התחלתי

משה סיני מחזין לתפקוד
אני לא שובד בשביל אף אחד

סיני (עם אבי בהן) בררבי תל-אביבי
ופגשתי עם מיכה רייסר, דויד לוי...

העבודה, בשקבוצתך שקעה בחובות.
שימעון פרס — יש לי הרבה כלפיו. בעצם שמיר הרבה פחות מוכשר, אבל הוא ראשי-ממשלה. הליכוד יקח, נכון? נפגשתי עם שימעון פרס על החובות. לפני זה, אף-פעם לא יצא לי לדבר איתו.

● ואחרי כן?

יצא לי כמה פעמים. מאוד התר-שמתי ממנו. דיברנו על דברים שלא הייתי מאמין שיצא לי לדבר עם אחד כזה. לא, לא על כדורגל. אני שמח שיצא לי. זה קרה במשבר-החובות. פתאום היה ברור שרק אישיות כמו שימעון פרס יכולה לעזור, צריכה להתי-

מתעניין בכל מיני סוגי-ספורט: טניס, שחייה, רכיבה על סוסים, כדורגל. רגעי-שיא? אני לא טיפוס שמתרגש. כל שער זה מין שיא. שער — זה הת-פרקות. ברגע שאני מגיע אחרי שעמל-תי, זה סיפוק. זה קפיצות וחילוקים, מה שבא. הכל ספונטני. אבל אני מודע למה שקורה לי באותן שניות — סיי-פוקסיפוק!

● כוכב: „אנשים זרים

מדשים לעצמם”

ל **היות מפורסם זה גם נחמד.**
בכל מקום שאני הולך — מכירים

סיני וילדיו (בשובו מאוסטרליה, 1985)
עכשיו חתיה שרו

בארבע עיניים. השתתפו גם עוזרי, אמנון נוייבך (היועץ הכלכלי של פרס). גם באיער (פרקליטו של סיני) היה.

● מאז נמשך הקשר ביניי-כמ?

כן. בעצם לא קשר ישיר — עם העוזרים, היועצים.

● אתה בקשר עם פיגורות נוספות ממיפלת-העבודה?

עם שושנה ארבלי-אלמוזלינו אני בקשר של שנים. זה לא קשר של טל-פונים הביתה, אבל קשר בין המיש-רדים. מרבנים הרבה על כדורגל. היא באמת מבינה. גם עם חיים רמון אני בקשר.

● יש איזה קשר יומיומי בין הפועל תל-אביב לבין מיפלת-העבודה?

הפועל מוזהה עם המיפלה, אבל כשהאזהרים מגיעים לקלפי — לא ברור מה הם שמים שם. בכל זאת, אדום זה הפועל!

● איך נולדה כניסתך לפולי-טיקה?

מה זה?

● הכנסת שמך לרשימת מיפלת-העבודה לכנסת ה-12.

יועצי פרס ביקשו אותי. זה היה לאות כבוד, בסך-הכל — לאות כבוד. ברשימת המערך לכנסת יש איזה 50, 60 אנשים פעילים, והשאר — זה סתם לאות-כבוד. ככה הסבירו לי, שזה לאות כבוד, הוקרה.

● מי שותפיד לכבוד הזה? שמות? אני יודע על אבא אבן. הוא במקום ה-120.

ערב. מדובר על דברים מסובכים. **● זאת היתה יוזמה שלך?**
לא. יוזמה של העסקנים. אני בכלל לא האמנתי שאפגש עם אישיות כזאת, עד שבאו וביקשו ממני.

● התרגשת?

מאוד. לא הכנתי מראש על מה לר-כר איתו — ידעתי את המצב. הפגישה בינינו נמשכה 30 דקות. לא ישבנו

איזה מתח, איזו דראמה!

רק בשבוע שעבר, כשעלתה מרשת הדרבי בן קנזות-הכדורגל של מכבי והפועל תל-אביב לכותרות — ישודר בטלוויזיה, לא ישודר — נודע לי שמשה סיני, קפטן הפועל תל-אביב, הוצב ברשימת מיפלת-העבודה לכנסת. אמנם, הוא הוצב במקום ה-84, שאינו כל-יך ריאלי, אפילו על פי ההצהרות הוורודות ביותר של עזר ויעי-מן. אבל בכל זאת, חשבתני, זה מעיד על מעורבות פוליטית, איכב-תיות עמוקה, עמדות מגובשות, העזה של אדם לקום ולהדהות, ולזכות אולי בשריקות-בוז במשחקי-הליגה הקרובים.

כך סברתי בשבוע שעבר, כשעקבה האומה אחרי התלבטויותיו של סיני, התייעצותו עם שימעון פרס, החלטתו להסיר את מועמ-דותו לכנסת ה-12, נסיעתו הדרמטית של סיני לכנסת, כדי לחתום על הסרת מועמדותו, ושידור הדרבי. איזה מתח, איזו דראמה! במעומעם נזכרתי בתמונה משותפת של החברים סיני-פרס. הסיבה-למסיבה היתה אז חובותיה הכבדים של אגודת הפועל תל-אביב. פרס התבקש, לפני כמה חודשים, לסייע.

לכן, מה הופתעתי כששוחחתי איתו אחרי הדרבי, הרעש וההמור-לה. הוא היה לבוש בג'ינס הדוקים, שחולצה מוכנסת אליהם בק-פידה, הופעה חתיכות, חיוך טובש. הוא לא הבין על מה המהומה. הוא בכלל לא התכוון, לא ייחס חשיבות, רק רצה להגיע הביתה בשלום.

סיני הוא קפטן הפועל תל-אביב. מוכבד. שמו הוזכר כקפטן הבא של נבחרת-ישראל. מאוד מוכבד. המערך הציע לו להיכלל ברשימתו לכנסת והשתמש בכך במערכת-הבחירות — מחניף לו, ולוא היה הליכוד מציע — גם היה מחניף לו. אז על זה רעשה המדינה? שימעון פרס לא יכול היה לאחל לעצמו מניק טוב יותר מאשר מרשת הדרבי בסוף-השבוע. לולא הרעש, הסיבוכים והכותרות, מי היה יודע שמשה סיני היה ברשימת מיפלת-העבודה?

אותי. אפילו אנשים קשישים, שלא מת-עניינים בכדורגל, מזהים. זה עוזר בהרבה דברים. מקצר תר-רים? אני בכלל לא אוהב תורים. זה עוזר, קשה להסביר. אבל לפעמים אני יושב עם חברים, ואנשים זרים מרשים לעצמם לגשת ולהגיד: „בחייך, תגיד לי את האמת...“ כאילו גדלנו באותו הגן. זה מצחיק אותי.

נכנסים לי לפרטיות. או אני לא מגיב, מתעלם, שיחשבו שאני סנוב, שעלה לי לראש, שיחשבו מה שהם רר-צים!

● פוליטיקה: „אם

הליכוד היה מציע לי —

זה היה מחמיא לי!”

מרת בטלפון שעדיין לא **אתה-ראיית על הוזהות הפוי-ליטות שלך. מודע?**

מפני שאני לא יכול להביע את הריי-עה הפוליטית שלי. אני ספורטאי.

● אז מה?
אני לא חושב שאנשים, שהם אוהרי-הפועל תל-אביב, דווקא אוהרים את המערך, ואני קפטן הפועל תל-אביב.

● וככה זה הית עצמך בחבר מיפלת-העבודה, כשהרשית-החגיג את שמך ברשימת ה-מיפלה לכנסת?
הפועל תל-אביב מוזהה עם המערך. מאז שאני זוכר את עצמי — כך היה. גם אם אנדי שאני ליכודניק — לא יאמינו לי. אבל זה לא אומר שאני מוזהה עם המערך.

● עכשיו בילבלת אותי לחי-לוטיו. הבה נשחזר: בפגשת עם שימעון פרס, מנהיג מיפלת-

שבתאי ופינה

משה סיני — להדיוטה גמורה בכדורגל, כמוני — השם הזה היה זכור דווקא מתצלום-פירסומת נוטף סכס, עם פנינה רוזנבלום.

סיני זז על הספה באי-נוחות, כשהעליתי את זיכרונותי ב"קול: „זה היה תצלום-פירסוי-מת לליווייס“. שבתאי לוי-כדורגלן אחר בהפועל תל-אביב, שכוכבו הועם מעט מאז ימי רוזנבלום הוזהרים) ואני הצטלמנו עם פנינה. היי-תי אז בן 20... היום לא הייתי עושה את זה, לא! היום אני בוחן כל מה שמציעים לי, מת-ייעץ, ולרוב ההצעות אני מס-רב. פלא שאת זוכרת. הייתי אז בן 120”

● מדוע מיקמו אותך דווקא במקום ה-84?
לא יודע. נודע לי יום אחרי הבחירה על המיקום שלי.

● ידוע לך מי נמצא במקרי-מות ה-85, ה-83?

לא יודע, לא בדקתי. לא לקחתי את כל העניין ברצינות, כי זה לא רציני עבורי.

● אהודי קבוצתך ידעו על הכללתך ברשימה לכנסת?

לא, אף-אחד לא ידע. כשקראו על כך בעיתונים, חלק הגיבו בחיוב, וחלק בשלילה.

לא קיללו אותי, אבל היו סאמרו לי: „בשביל מה אתה צריך את המערך?“

● ברור בשבילי מה המערך צריך אותך, אך לשם מה אתה צריך את המערך?

ראיתי בזה כבוד גדול. לא הציעו את זה לשחקנים נוספים מהקבוצה. הסבירו לי שלא אצטרך לעשות כלום, וכאמת (המשך בעמוד 41)

עצירה כמו עידית שכטר אין מוצאים בכל יום. היא בת 20, נסוואה ואם לילד, סטודנטית לפסיכולוגיה ודוגמנית מתחילה, כל זה בתוספת מתנת־אל שקיבלה בנדיבות: יופי.

המראה ישראלי: עור שחום, שיער שחור גולש, עיניים ירוקות וחיוך מקסים ושונה.

ובכל זאת, היופי אינו העניין המרכזי בחייה. "הרבה יותר חשובים לי, למשל, הלימודים" חשיבות זו

עידית היתה דתית

הניבה תעודת־גרות עם ממוצע של 9.3.

"במשכבה שניה היופי גרם לי להרבה בעיות בילדות".

מרוץ? עידית גדלה והתחנכה בחברה דתית, בית־ספר נפרד לבנות, היא בילתה את שעות־הפנא בתנועות־הנוער בניו־קוֹבא, וגם התנהגותה היתה בהתאם לכך.

"אני זוכרת שנורא אהבתי את להקת חיסלם, שהיתה או הלהקה הנערצת על בני־הנוער בארץ. יום אחד היתה להם הופעה בפתח־תיקוה, סם גרתי,

ואני לא אשכח את המילחמות הפנימיות שהיו לי, בין הכמיהה של בחורה צעירה ללכת להופעה של האמנים החביבים עליה לבין המעצורים שהיו בי עמוק בפנים. ידעתי שזה אסור. לא ההופעה, כי אם כל מה שהלהקה סימלה. היא היתה סמל לחילוניות, לצרחות היסטריה. המילחמה הפנימית הזו הסתיימה בניצחון החינוך הרתי. הלכתי לפעור לנה בבני עוקבא. כל הזמן חשבתי על ההופעה. הצטערתי, אבל הרגשתי שלמה עם זה שכבשתי והתמודדתי עם היצרים הטיביעיים.

"אולי זהו חלק ניכר מהעניין של הדת: לכבוש תאוות־גשמיות, ולא משנה אם הדבר שממנו נמנעים הוא מוצדק או לא. העיקר זה להילחם בייצר ולנצח אותו".

היא נלחמה בייצר? היו לה, למשל, חברים?

עידית מחייכת חיוך כזה, שקשה להאמין שמישהו, וגם לוא "חבוש את הכיפה הגדולה ביותר, ויכל לעמוד בפניו.

הצגת בכורה עידית שלו

התינוק הישוב בעגלה. "שואלים כמה כסף אני לוקחת כבייבי־סיטר. גברים מציעים לעשות בייבי־סיטר על שנינו. בטיפת־חלב צעקו עלי למה האמא שלו לא באה בעצמה, אלא שולחת אותי.

"לפעמים זה באמת מוזר לי שאני כבר אמא. איזו מילה גדולה! איזו אחריות!"

ואיפה נכנסת הדוגמנות לחייה? "כסף! אומרת היפהפיה. למרות שכעלה הוא בעל מישר־פירסום משגשג, וכסף לא חסר בבית, אני רוצה לדעת שמה שאני מבזבזת על מותרות בא ממני. עם דוגמנות מסלול תהיה לי בעיה. אני לא מספיק גבוהה בשביל זה. אבל דוגמנות צילום די נראית לי.

"האמת היא שבמשך שנים אני מקבלת הצעות להצטלם. בתקופה שהייתי רתיה, פנה צלם עקשן במיוחד לאמא שלי, וניסה לשכנע שאסכים להצטלם לפירסומים, שבה הסכימה. אני לא."

היום היא, כמוכונ, מסתכלת כזה אחרת. כעדות לכך יכולה לשמש מודעת־פירסומת למיורונים, שבה היא מצולמת כשהיא שוכבת על המיורון. "אני נורא אוהבת להצטלם ולשחק. בצילום יש הרבה מישחק. אני יודעת להיות שונה בכל תמונה, בהבעות הפנים. אני מרגישה את הצילום. רגע! מה אני מחמיאה לעצמי?"

כן, גם הצניעות הזאת, היא אומרת, היא משאיריות החינוך הרתי שעדיין נותרו בה.

למסיבה, וכשהגיע לשם שאל את בעלת־המסיבה מי זו הילדה היפה שעלתה איתו במעלית? 'הסכנה ידעה, כמוכונ, מי זו הילדה היפה', ואמרה לו: 'עזוב, היא דתיה!'

אבל אמיר לא עזב. במיקרה או שלא במיקרה, הוא פגש בה שוב. "הוא התחיל לדבר איתי ומצא חן בעיניי, אבל עד שיצאתי איתו עבר המון זמן. בסוף, כמו בסיפורים, גם התאהבתי בו."

כשהיתה בת 19, אחרי שנת שרות אחת, גמלה בליבה ההחלטה להתחתן איתו. מה בער? "האהבה. הרגשתי שאני כלייך אוהבת אותו, שאני רוצה למסר את זה. אולי זו תוצאה של החינוך הרתי, שעדיין נמצא בתוך־תוכי. הרבה דברים שלאחרים נראים נורא חשובים נראים לי הבל־הבלים. הקמת בית ומישהפה נראו לי דבר מרכזי כייעוד שלנו בעולם."

"אז מה הייתי עושה, אלמלא הייתי מתחתנת? יוצאת עם עוד בחורים? מבלה יותר? גם עשיתי אני מבלה, אלא שעכשיו אני עושה את זה עם האדם שאותו אני אוהבת, ושאינו בחרתי לחיות."

הרטבתי הרבה כריות בלילות. "בגלל זה בעצם התחיל תהליך עזיבת הדת.

"היום, מבחוח, אני רואה בדת המון דברים יפים ויתרונות. בחברה הדתית קיים איזשהו טוהר, אמיתיות כזו, שקשה היום למצוא. אבל מצד שני אין פתיחות לקבל חריגים."

בזכות היופי. פקידת המפקד

תהליך עזיבת־הדת היה ארוך וממושך. "תקופה ארוכה לא האמנתי כמה שגדלתי עלי, אבל פחדתי להגיד את זה אפילו לעצמי. הגדרתי את עצמי כחילונית רק כשהגעתי לצבא. זה בעצם היה המיפגש הראשון שלי עם חברה חילונית. בתקופה הזו הרגשתי צורך עצום לבלות, להשתולל, מעין פיצוי על השנים שלא הייתי יכולה להתנהג כך."

בצבא היתה פקידת מפקד חיל־האוויר. "כן, היא מודה, "אחת הסיבות שנבחרתי לתפקיד היתה המראה. אני לא יודעת למה זה חשוב להם, אבל זו עובדה, ואני הרווחתי מזה."

היא הרוויחה, כיוון שאת השרות הצבאי היא מגדירה כחוויה בלתי־נשכחת, "ומפאת רגישות התפקיד אינה יכולה לפרט את טיבן של החוויות. בשלהי התיכון הכירה את מי שלימים הפך בעלה, אמיר שלון, אז קצין בצנחנים. "היכרתי אותו לגמרי במיקרה. כנניין שבו גרתי נערכה מסיבה. אני, כמוכונ, לא השתתפתי בה. פגשתי בו במעלית. הוא עלה

לא ניסו לתפעל אותי. שמו את שמי ברשימה, וזהו.
● ולא עולה על דעתך שבכך זיהית את עצמך עם המערך, מסריו, נציגיו לכנסת הבאה?
אני לא עובד בשביל אף אחד, ואני ארון לעצמי. אני כבר ילד גדול. אני רואה את זה אחת — אני עומד מהצד.

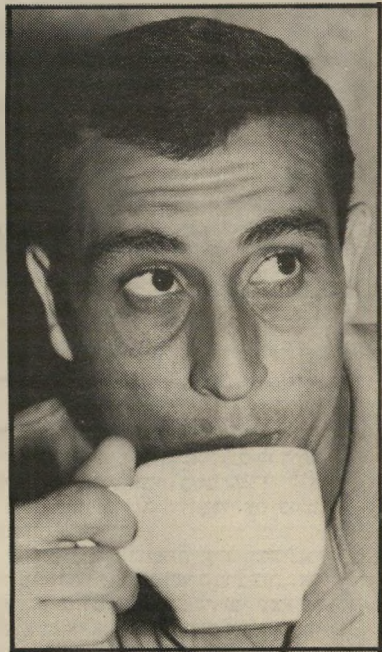
● עומד מהצד ומופיע ברשימת אחד הצדדים לכנסת?
לולא הדרכי — כל זה לא היה קורה. מה שקרה הוא שקראתי לפני שבועיים בעיתון, שהדרכי לא ישודר מפני שאני משוכנע ברשימת המערך לכנסת. התחילו לפנות אלי אוהדים, חיילים. שוחחתי על כך עם שימיעון פרס אישית.

● איך הוא הגיב?
הוא הגיב בהבנה גדולה. הוא אמר לי שהוא לא מוכן לפגוע בקבוצה ונאור הדים, ואם זה מגיע לדרגה כזאת... הגענו ביחד להחלטה שאני מוריד את מועמדותי.

● בדיעבד, מעז יצא מתוק. אני, למשל, לא ידעתי שאתה כלול ברשימת מיפלת-העובדי דה לכנסת עד לעניין הדרכי.

אם אני משחזר דברים, אז כל דבר שאני עושה — זה נותן הר גדול, רעש גדול, לא יודע למה. מצד אחד — זה טוב ויפה. מצד שני — זה קצת נמאס. כן, בעצם עדיף ככה.

● איך התייחסו אליך חבריך לקבוצה, בעת שישוור הדרכי התנדבר?
רווקא התברחו על זה. אמרו: „עכ”

סיני בזמן הראיון

שיו תהיה שר? עסקני הקבוצה ביקשו ממני להוריד את המועמדות, כדי שיהיה אפשר לשר. ואז לא ידעו אם אפשר להוריד מועמדות לכנסת. אחרי שביירו וביררו, ראו שאם אני חותם — אז זה בסדר.

● אחרי שהסברת באיזה כבוד היה מדובר, אילו הליכוד היה מציע לך את איתו הבכור בדיוק — מקום ברשימתו לבי נסת — איך היית מגיב?
קשה לי לענות על השאלה, לא יודע. המערך הציעו — או לקחתי. כן, גם אם הליכוד היה מציע לי מקום ברשימה — זה היה מתמיא לי. אני מכיר שם אנשים, לא חברים, אבל נפי גשתי עם מיכה רייטר, עם דויד לוי.

● בלומר: מקום ברשימה לכנסת אינו אמור מאומה?
זה אומר הרבה, אבל זה לא בראש הדאגות שלי. יש אנשים שהם בראש דאגותיהם. אני לא צריך להעסיק את הראש שלי בנושאים כאלה.

● לא מפריע לך שמיפלגה השתמשה בשמך בקיישיו, כדי לקרוא לאהרני כדורגל, מבלי

העולם הזה 2667

יאסר ערפאת הציע לנטורי-קרתא מקום בממשלה הפלסטינית. שר-החוץ

של נטורי-קרתא רוצה לחיות במדינה הפלסטינית. כי מדינת ישראל

„כולה טריפה חזירית!”

לה יצרו אויב. בגין ושמיר יצרו איבה נגד שכנינו ושיטת-התפשטות מכוערת, וכל זה במטווה אדוקת-נכ"י.
● המערך — המערכים העבירו על דעתם מאות אלפי עולים חדשים מארצות כמו תימן, מארוקו, תוניס, כדי למגזר אותם בתוך האווירה החרשה של הציונות. וזה רע. לכן אנחנו יוצרים קשרים עם היהודים שנשארו בתימן ומשכנעים אותם שלא להגיע לכאן.

● התחייה — מי זה? גאולה כהן? פוליטיקאית לא-משופשפת. כולם מכירים בצניעות שלה. מעמידה פנים כאילו היהדות וארץ-ישראל חשובים לה. למעשה רק הפוליטיקה חשובה לה.

● המפרץ — כמו התחייה, צבר עה מתחסרת, שבצעם מתעניינת רק בפוליטיקה.

● נתיבות שלום — מציעים עירובייה של ציונות, רת ושלוש. אי אפשר לערב את השלום עם הציונות. שלום לעם-ישראל ולעולם קשור בכי טול הציונות.

● הרשימה המתקדמת — ציונית מדי. הם מציעים מדינה פלסטינית לצד מדינה יהודית. אנחנו רוצים רק מדינה פלסטינית, בלי מדינה יהודית לצידה.

תווי-פניו החיוורים, הרוזים, של הרב הירש, לובשים קווי חרדה. „המשך הציונות, חלילה”, הוא אומר בקול קשה, כבר, „יגרם להגשמת עונש איום ונורא. במיורח-התיכון יש כלי-משחית, שיכולים למחוק את העולם כולו. וזה עלול להיות העונש שיבוא על הציונים ועל כל האיזור.”

למרות שינאתו העזה למיסד הציוני, שדחק את הקץ ובלבל גולה בגאולה, משתמש הרב הירש בשרותי הציונות, ויש לו לכך תירוצים שונים. החשמל ממילא מסופק מחברת, חשמל פרטית, שאין לה ולא כלום עם המיסד הציוני. המים — מקורותיהם נכבשו עליידי הציונים הכובשים, ודינם כדון האוויר שנמצא תחת כיבוש ובכל זאת מותר לנשום אותו.

בשירותי-הרפואה הציונית הוא משתמש בשעת-הצורך, ורואה בכך תוצאה אומללה של הכיבוש. למכשיר-הטלפון אין הוא זקוק. גם לא לתעודת-זהות ישראלית.

את ילדיהם, אגב, אין נטורי-קרתא מהסנים, והסיבה אינה ציונית. „יש אנשים, בינינו, שאינם רוצים לשחק עם החיידקים, להתגרות בהם”, הוא אומר. „שיעשו החיידקים את מה שצונו לעשות, ואנחנו לא נתערב במלאכתם.”

שרה ליבוביץ

טחות שאני מבטיח לעצמי, שהיום אני אומר וחושב כך, ומי יודע מה אהשוב מחר. ואיך אאמין להבטחותיהם של אחרים? אנחנו בוחרים רק בצד השם, שאמר: ובחרת בחיים.”

ובכל זאת, לאיוו מיפלגה הבטחות המושכות יותר את הלב? „אי-אפשר לעשות מחזורי כבש. כולן טריפה חזירית. גם אם ניקח מכל מיפלגה את הרברים החיוביים ונקים

הרב הירש ויאסר ערפאת

אנחנו לא נתרעב במלאכתם של החיידקים”

עד שתקום המדינה הפלסטינית, מנסה הרב הירש לחנך מחדש את „עם” ישראל המיסכן. אינכם יודעים מהי הדת היהודית האותנטית”, הוא אומר. „כשתדעו, תבינו בעצמכם כי הציונות היא שקר רע, ריקני.”

החינוך-מחדש כולל, בעיקר, הודי עות פרובוקטיביות לעיתונות. לולא היה רב, היה עיתונאי שנון ומוכשר. הוא יודע מה לומר ואיך לנסח. כשרכרו אינם די חריפים, הוא שב ומוצא ניסוח אחר, שיהיה מעניין יותר, ואגב כך מחייך לעצמו כסיפוק. „אף פעם אינני יודע מה אני עתיד לומר. הדבריי הם תעלומה, גם לעצמי, בכל שיחה צצים בי רעיונות אחרים, מעי ניינים”, הוא אומר.

בנושא הבחירות, למשל, שופע הרב הירש רעיונות. בבחירות הוא משקף כשופה מצד, הרחק מהאוייב הציוני, לא מצביע ולא מקים מיפלגה. „עגלה-חזב”, כך הוא מכנה את כל המיפלגות. „רגליימין ורגלי-שמאל הם חלקים בלתי-נפרדים של העבודה של רה. מבטיחים הבטחות מגוחכות”, הוא אומר. „ואיך אפשר להאמין להבטחה כלהי? הרי אני אינני מאמין להכי

זוהות עצמי פוליטית?
את צודקתי צודקת במיליון אחוויים: אבל אצלנו כולם במדינה חיים על „מה יגידו?” אנחנו מדינה מפוצלת. הביאו לי... כמה עדות יש פה? שמו אותם בכי דינה אחת, לימדו את כולם לדבר עב”

למדינתו יהיה זה הפיתרון האידיאלי. גם נגור בארץ הקודש, וגם לא נהיה תחת הכיבוש הציוני, שהוא הגרוע שכביבושים.”

דבריו של ערפאת עוררו תיקווה גדולה בליבו של הירש. אולי בקרוב ייגשמו שאיפותיו, ומדינת-הציונים תתבטל מן העולם, ותחתיה תקום מדינה פלסטינית גדולה, ובתוכה

החרדים היהודים שיהיו אוהחים שווי זכויות, וימתינו לביאת-המשיח. בערכית, אגב, הוא אינו שולט. מבין

מיוזרחי-ירושלם. צפת. לא יודע לדבר.

הרב הירש ויאסר ערפאת

אנחנו לא נתרעב במלאכתם של החיידקים”

עוד שתקום המדינה הפלסטינית, מנסה הרב הירש לחנך מחדש את „עם” ישראל המיסכן. אינכם יודעים מהי הדת היהודית האותנטית”, הוא אומר. „כשתדעו, תבינו בעצמכם כי הציונות היא שקר רע, ריקני.”

החינוך-מחדש כולל, בעיקר, הודי עות פרובוקטיביות לעיתונות. לולא היה רב, היה עיתונאי שנון ומוכשר. הוא יודע מה לומר ואיך לנסח. כשרכרו אינם די חריפים, הוא שב ומוצא ניסוח אחר, שיהיה מעניין יותר, ואגב כך מחייך לעצמו כסיפוק. „אף פעם אינני יודע מה אני עתיד לומר. הדבריי הם תעלומה, גם לעצמי, בכל שיחה צצים בי רעיונות אחרים, מעי ניינים”, הוא אומר.

בנושא הבחירות, למשל, שופע הרב הירש רעיונות. בבחירות הוא משקף כשופה מצד, הרחק מהאוייב הציוני, לא מצביע ולא מקים מיפלגה. „עגלה-חזב”, כך הוא מכנה את כל המיפלגות. „רגליימין ורגלי-שמאל הם חלקים בלתי-נפרדים של העבודה של רה. מבטיחים הבטחות מגוחכות”, הוא אומר. „ואיך אפשר להאמין להבטחה כלהי? הרי אני אינני מאמין להכי

הרב משה הירש, המכנה עצמו „שר-החוץ של נטורי-קרתא”, יושב בפנית הגן במלון אמריקן קולוני. אינו אוכל ואינו שותה רבה, מכווץ בכסא הפלסטיק, מחייך בשביעות רצון.

שם, בין כתיבי-החוץ ומנהיגי-האיני תיפאדה, בזקנו העברקני, כיריטי השחור, במעילו הארוך, הוא נראה כו קרויו משעשע. והם, אכן, מביטים בו בתמיהה. צלמים של רשתות זרות וערבים מקומיים מחייכים, אינם מבי נים מה לו, לרב, ולביאת-המלון ה מיוזרחי-ירושלם.

צפת. לא יודע לדבר.

הרב הירש ויאסר ערפאת

אנחנו לא נתרעב במלאכתם של החיידקים”

עוד שתקום המדינה הפלסטינית, מנסה הרב הירש לחנך מחדש את „עם” ישראל המיסכן. אינכם יודעים מהי הדת היהודית האותנטית”, הוא אומר. „כשתדעו, תבינו בעצמכם כי הציונות היא שקר רע, ריקני.”

החינוך-מחדש כולל, בעיקר, הודי עות פרובוקטיביות לעיתונות. לולא היה רב, היה עיתונאי שנון ומוכשר. הוא יודע מה לומר ואיך לנסח. כשרכרו אינם די חריפים, הוא שב ומוצא ניסוח אחר, שיהיה מעניין יותר, ואגב כך מחייך לעצמו כסיפוק. „אף פעם אינני יודע מה אני עתיד לומר. הדבריי הם תעלומה, גם לעצמי, בכל שיחה צצים בי רעיונות אחרים, מעי ניינים”, הוא אומר.

בנושא הבחירות, למשל, שופע הרב הירש רעיונות. בבחירות הוא משקף כשופה מצד, הרחק מהאוייב הציוני, לא מצביע ולא מקים מיפלגה. „עגלה-חזב”, כך הוא מכנה את כל המיפלגות. „רגליימין ורגלי-שמאל הם חלקים בלתי-נפרדים של העבודה של רה. מבטיחים הבטחות מגוחכות”, הוא אומר. „ואיך אפשר להאמין להבטחה כלהי? הרי אני אינני מאמין להכי

תגובה ערבית

★ חנה סיניורה, עורך „אל מג'ר”: אני מכבד אותו הן בשל אדיקותו הדתית והן בשל דיעותיו, אם כי אינני מסכים איתו. אני מציאותי יותר, פחות פאנאטי ממנו. הוא לא מייצג את דעת הרוב ואנחנו, בבוא היום, נצטרך לדבר עם רובי-העם. אולם אני מתייחס אליו ברצינות. הוא אדם רציני, כלל אינו מנוחף.

★ סמיר אבו-שקרה, עיתונאי: יש אצלנו אהדה לאדם הזה ולקבוצת-היהודים שהוא מייצג. אנחנו הפלסטינים מתייחסים באהדה לכל מי שנלחם בכיבוש. זה בשלב המיידני. באשר לטווח הארוך: תפיסת-העולם המשחית של הרב הירש בעניינית, לגבי, ואני מנח שלגבי פלסטינים רבים. אולם בשלב הנוכחי, שבו מאבקנו הוא פוליטי, קשה שלא לחוש אהדה לאיש.

רית. או כולנו משתדלים שלא להיות יוצאי-דופן.
● זאת הכיסמה הפרטית שלך: לא להיות יוצאי-דופן?
כן, יש ברירה? עדיף לשתוק, רק לא להיות חריג?

במת להרפתקה הפוליטית הקי צרצרה?
לא, לא. אני לא צריך לכבש מאף אחד סליחה.
● הבה נחזור להתחלה: מדוע בעצם אסור לכדורגלן שיטרחו לתהות על קנקנך?
זה לא הופיע כקישוט גדול, כהתי חלה. כדור לי למה פנו אלי, אבל זה לא היה בגדול. בגלל פרשת-הדרכי, לא נעני שה גדול, ענקי.
● אתה מצטער על שהס”

רחל מרחלת על כל העולם

סוד כמוס!

זה הסוד השמור ביותר באזור רמת-אביב, מי דע חסוי ברמה מסוגת, הידוע רק ליחידים-סגולה. אבל כבר עתה, עם קריאת שורות אלה, זה משי תנה. זה לא קשור במישר-הבריאות ולא במישר רדי-הביטחון. זה קשור במישר-התיאטרון. בקיצור, השחקנית **יונה אליאן**, הנשואה לזמר **ששי קשת**, ושיש לה בן בשם **אריאל**, נמצאת בהריון בחודש הרביעי.

יונה, ששי ואריאל
בחודש הרביעי

זמן רב. לטענת המיטרה היא גם המטרידה. היא נשואה, ולבעלה קוראים **אלון ספן**. גם לו היתה במשך תקופה ארוכה מאהבת, בשם **מירי רוזן**. בקיצור כולם בסיפור הזה היו כבר עם כולם, וכולם שונאים את כולם. אבל מהסיפור הזה התפתח קיוו רציני. כי המיטרה מתייחסת לדברים כאלה ברצינות, ואור תה לא מעניין מי המאהבת של מי, ומי יוצא עם מי, ולמה ואיך. אז אני בטוחה שזה עומד להיות אחד הסיפורים הכי חמים בעיר הזאת, ואני כבר מתה לשמוע מה יהיה המשך. בהודמנות זאת אני גם מבקשת סליחה מבוק. הם לא אשמים בכל הצרות בטלפון.

דני און עם דגמה
רוצה להיות יקה בכל מחיר

עורכת-דין בדיסלדורף

אחד הישראלים החתיכים ביותר, המתגוררים בחו"ל, נפרד מרווקותו. **דני און**, שהיה רוגמן מצליח באיטליה ושכיב כירחונים היקרתיים ביותר, כמו וון, עבר לפני שנתיים לייצור אביזרי-עור, חגורות, תיקים וארנקים. הוא הצליח במלאכתו. בשנים האחרונות, שבהן התגורר בדיסלדורף, נהג לפקוד את הארץ כמה פעמים בשנה, ולחילופין אירח ברירתו את מיטב החתיכות הישראליות, וביניהן מלכת-היופי והרוגמנית **ספיר קאופמן**, הרוגמנית **בי, והרוגמנית נאוה חן** המתגוררת בניו-יורק. מסתבר שהבחור הזה רוצה להיות יקה בכל מחיר. ולראיה: בעוד חודשים אחרים הוא נושא לאשה את **דגמה** בת ה-25, עורכת-דין מדיסלדורף. בינתיים הם מבליים חופשה כארץ, והוא עורך לה היכרות עם ישראל ועם בני-מישפחתו.

אלת המזל בזק לא אשם!

דנה פלקובין
כולם שונאים את כולם

אתם בוודאי מכירים את התופעה הזאת: אתם רוצים להתקשר עם מישהו, פתאום אין קו. ואם יש קו, אז יש לכם עוד כמה שותפים, או שיש הפרעות וקולות שלא מהעולם הזה. אז מאבדים את השליטה ומתחילים לקלל את בוק, את מישר-התיקשות, את שר-התיקשות ואת מי לא. אם אתם עניים אתם ממשיכים לסבול, ואם אתם עשירים אתם רוכשים פלאפון וצוחקים על העולם. אבל יש גם הפתעות מסוג אחר. למעצבת האופנה **דנה פלקובין**, אשתו של **יהודה פלקובין**, מבעלי מיפעל-האופנה פפקו שהת-מוטט בשנה שעברה, היו הרבה בעיות עם הטלפון, ובמשך חודשים ארוכים היא קיללה את בוק, וכמעט חשבה לוותר על שרותיו ולהשתמש כינוי-דואר להעברת ידיעות. אבל היא אמרה בליבה: לא יתכן שתכרת בוק היא כלייך גרועה. לכן הלכה למיטרה ואמרה להם שהקו לא בסדר, וכל הזמן יש הטרות והפרעות שעושות לה רע על הנשמה.

כעבור כמה ימים הזמינו אותה לתחנת-המיש-טרה, ושם שאלו אותה אם היא מכירה בחורה בשם **חלי ספן**. היא ענתה לחוקר: "בוודאי, זאת המא-הבת של בעלי". בקיצור, נהיה לה חושך בעיניים. כי דנה פל-קובין חיה בנפרד מבעלה כבר מזה כמה חודשים, והשניים מנהלים זה נגד זה מישפטי-גירושין ממושך. חלי ספן, יחצנית ידועה, היא החברה שלו כבר

יש בדיחה מאוד קצרה האומרת ככה: למי יש אייקו 140? ל-140 דוגמניות! אבל תאמינו לי, לא כולן כאלה. למשל, השח-קנית-דוגמנית **חלי גולדנברג** היא גם יפה, גם מוכשרת וגם אינטליגנטית. אבל מה, לא כלייך ממשלת באהבה. עם הכישרים שלה היא באמת יכלה להגיע רחוק, אבל נסיבות-החיים, לטענתה, לא בדיוק איפשרו לה. בשנה האחרונה היה לה נאחס. לא הלך לה בעבודה, וגם לא כלייך באהבה. היא נפרדה מהי חבר שלה, **רוני קרן**, אחרי רומאן ארוך על-פני הרים, ערים, גבעות וארצות. חלי היתה עצובה מאוד, ואני בטוחה שגם רוני היה עצוב, למרות שהוא לא הראה זאת. פתאום הכל השתנה לטובה. זאת אומרת, אלת-המזל פקדה את שניהם. רוני קרש וכה במקום ראשון בפסטיבל וירדאו

חלי גולדנברג
איחוד מחודש

קליפים, שנערך בחיפה. חלי קיבלה את ההנחיה של סוחר הבסוף, החיקוי הישראלי לחלוקת האוסקר. היא קיבלה שיתוף-לפון בהולה מגלי **פילופ**, הבעלים של בנד-עור אפיליה, שמזמין אותה לסיור מיקצועי כרוגמנית ברחבי היבשת, ומעל לכל, הווג החליט להתאחד מחדש, ולא להיפרד שנית. על תזונה הם לא מדברים, כי זה מאוד לא IN כיום, אבל על מגורים וחיים משותפים הם מדברים כל הזמן.

אוהבים ונפרדים

שני זוגות נפרדו השבוע. זה לא כלייך הרבה בסטאטיסטיקה העולמית, אבל זה בוודאי ימצא חן בעיני כמה נשמות טובות. אז ככה, הרוגמנית **רונית בן-בסט** הגיעה בגפה לאילת, ושם, בין קרני-השמש, פרודות המים ואדי הקוקה קולה, היא סיפרה לחברים שהיא וחברה, הכורגלן **אלי אוחנה**, המשחק בבליגיה, נפרדו זה מזה.

אני לא יודעת עד כמה זה חשוב, אבל היא נראתה משתזפת באחד המלונות עם **ירם ארי ברקובין**, יו"ר ועד עובדי חברת החשמל. במקד ביל שמעתי גם שהרוגמנית **דנה סטיניה**, המת-גוררת בפאריס ובאיטליה, נפרדה מבן-זוגה, **גי פילופ**. אבל זה לא כלייך חדש לי. כאשר פגשתי אותה באחת ממסיבות-החוף הגדולות שהיו השנה, היא סיפרה לי שלמרות שהם מאוד אוהבים זה את זה, יש הרבה בעיות בקשר ביניהם, ונראה לה שזה יוביל לפרידה זמנית. תארו לכם עכשיו שסטיניה תפגוש בשחקן-הכורגל אוחנה באחד מספורי-הצילומים שלה, והם יתאהבו זה בזה. זה נשמע כמעד בריוני, אבל אחרי מגיפת הפוליו הכל כבר יכול לקרות.

רונית בן-בסט
בוודה ולא לבד

גי פולופ ודנה סטיניה
מיפגשים עתידיים

הקו החדש של 4 נגרים

fine-line

4 נגרים שיצרו עבורכם רהיטי איכות במשך 49 השנים האחרונות גאים להציג את הקו החדש בעיצוב רהיטים - *fine-line*

פינות ישיבה, פינות אוכל, מיזנונים וחדרי שינה בעיצוב חדשני. ב-*fine-line* משולבים מיטב הסגנונות האירופאיים בהרמוניה מושלמת.

4 נגרים:
מ-1939 ריהוט איכותי מעל לתחרות.

fine-line

של 4 נגרים

עיצוב ריהוט בהזמנה!
רח' הירקון 321, ת"א טל. 03-444932

העולם הזה

ראיון פוליטי ראשון של משה סיני,

המועמד ה-84 (לשעבר) של המערך:

„הייתי

מזוכן ליהיות גם

מועמד הליכוד!“